

САН АНТОНИО АЛ КАПОТЕ ИЛИ БЛЕДНА ТИ Е ФАНТАЗИЯТА

Част 153 от „Сан Антонио“

Превод от френски: Максим Благоев, 1994

chitanka.info

*Нашата трагедия се състои в това, че
последният глупак не винаги ти е първият
подръка.*

Сан Антонио

*Повечето от познатите ми печелят от
факта, че са недооценени.*

Натрие Дар

*Вярвам в бога, но не вярвам на онези, които
вярват в бога.*

Никола Осен

*Купувайте и през този сезон
капотите с марка „Бизон“.*

Българск
а рекламна
песничка
отпреди
Втората
световна
война.

1.

ПАНДИЗИАНСКИ ХРОНИКИ^[1]

Младата мартиниканка със задник като виенско колело ме превежда през лабиринт от мрачни коридори до спалня, воняща на вехто и на лекарства на свободна продажба.

Десет легла: пет на левия борд, пет на десния.

Два прозореца, оборудвани с уж бели, нацвъкани с ръжда пердета. Железни нощни шкафчета. Десет встенени гардероба. Какво?... Сигурен ли си? Извинявай: и така, десет вградени гардероба; покрит с кафеникав, набубунчил се^[2] до пръсване балатум на пода; две крушки с идиотски абажури от кокосово влакно, осветяващи описаната гледка от най-ранни зори — такова е мястото, където лицето, което съм дошъл да посетя, се наслаждава на последните си дни, ако не и на последните си часове.

Малката мартиниканка ми го посочва с движение, което освежава въздуха с богата гама от всевъзможни домакински миазми, и ме осветлява:

— Ей ви го господин Алфред Констаман.

След което ни оставя на две очи и един орган.

Казвам на две очи (моите) и на един орган (неговия), тъй като старецът, приседнал на ръба на леглото си, тъкмо сменя водата на рибките, облекчавайки се в стъклен уринатор. От благоприличие се опитвам да се люблювам само на лицето му, ала напъханият в уринатора инструментариум е с такива размери, че ми е трудно, признавам, да посветя вниманието си на друго. В интерес на истината, в гърлото на уринатора е втъкнато съвсем незначително парченце от гордия орган — само връхчето, докато останалата част се вие по изпосталялото му бедро с грацията на стар градински маркуч. На младини чичо ти Алфред сигурно е събирал очите на дамите с вернисажа на истински олимпийски чеп, ползващ се със статута на историческа

забележителност! А в театъра на китайските сенки трябва да е играл ролята на бензинова колонка в профил. Църцоренето на урината му е единственият долавящ се шум. Иначе цари пълна тишина. Гадна гробна тишина. Изпразнил бойлера си, той складира уринатора във вътрешното отделение на нощното шкафче и с жално пышкане отново заема позата на агонизиращ.

Приближавам се до леглото. До този момент той все още не си е дал сметка за присъствието ми. Явно препуска към отвъдното, деденцето; върнал е ключа на рецепцията и вече почти нищо на този грешен свят не го интересува. Привеждам се над смрадливото ложе.

— Как сте, господин Констаман?

Просто невероятно е колко тъпи въпроси може да задава човек в живота си! Та нали и без това го виждам как е, този взел (и сдал багажа) пътник! С единия крак в гроба, а с другия върху динена кора! Ще да ги е навъртял деветдесетте и пет, праотецът! И е кльошав като ваденка в профил. Да си виждал вече зле обръснат череп? И то с две туберкулозни храчки в орбитите вместо очи?

Въпросните секрети блуждаят известно време по особата ми, накрая с превелики мъки ме фокусират и — о, ирония на съдбата! — кандидат-мумията успява да артикулира почти членоразделно:

— Добре, добре!

Придърпвам един безцелно скитащ се между леглата стол и му поверявам деликатните си (о, колко!) части, възсядайки го наобратно до самата постеля на развалината. Извъртам се леко, за да си спестя удоволствието от гледката на уринатора, пълен до половината с измъчена пикня. Не знам защо, но лично мен пикото ме отвращава много повече, отколкото акото.

Нападам:

— Знаете ли, че за вас са писали във вестника, господин Констаман?

На лицето му се изписва определено неопределено изражение.

Досещам се, че думите ми полагат титанични усилия, за да се наврат под черупката му.

— Вестникът?... — решава се най-сетне да хлъцне той.

— Да, „V. S. D.“, един голям седмичник. Ето, нося статията, в която става дума за вас. И измъквам от джоба си една двойна

илюстрирана страница, която криво-ляво поизглаждам, преди да му я подам.

Реакция на заключено чекмедже.

— Вече почти не виждам с очите си — декларира старецът, който явно няма плеоназмите за нищо.

— Спомняте ли си наскоро да ви е посещавал журналист?

Но на чичо Алфред това нищо не му говори. Опитвам се да поразсея мрака под темето му, ала там очевидно отдавна цари полярна нощ.

Упоритствам:

— Журналист, нали се сещате? Човек, който пише във вестниците. Подготвял е материал за последните, все още живи доживотни затворници^[3].

Несъмнено печеля точка, тъй като мършавото му лице се нагримасва в гримаса^[4], която с малко излишно въображение може да мине за утвърдителна.

— Вие сте един от последните осъдени, лежали в затвора „Сен Лоран дю Марони“. Изкарали сте там десет години, ако не се лъжа?

Най-сетне започва да вдява, Фреди! Миксерът му явно вдига оборотите и той промърморва с акцента на отново осъзнал се пандизчия:

— Такова лайно не всеки може да изяде!

— Не се и съмнявам! — уверявам го аз. — И сте избягали оттам също като Папийон, с когото сте се познавали, доколкото ми е известно!

Кимва положително^[5]:

— Да. Образ и три — четвърти, близо два!

— За кратко време се задържате в Каракас, колкото да се поокопитите.

— Отвратителна дупка!

— Която малко след това напускате, за да отидете в Щатите...

— Виж, там вече падна страхотен живот...

— Който приключва в „Алкатраз“, където ви въдворяват на пълен пансион до закриването на затвора през шейсет и трета. Същата година ви помилват.

— Точно така.

— Междувременно пипвате сифилис и преживявате доста неприятен от медицинска гледна точка период.

Изръмжава:

— Лепна ми го оня малък мръсник Роки!

— За разлика от повечето си съкилийници след помилването дълги години живеете в Сан Франциско.

— В болницата.

— По време на престоя ви във Фриско се случва нещо почти уникално в анализите на епохата — опитвате се да се промъкнете в „Алкатраз“.

Следва едва доловимо насърчително кимване, така че продължавам:

— Наемате рибарска лодка и започвате да имитирате лов на риба в залива, и то в непосредствена близост до острова. Разигравате въпросния етюд дни наред, за да накарате евентуалните наблюдатели да свикнат с присъствието ви. Една нощ настанявате на мястото си набързо скалпена кукла и се добирате до „Алкатраз“ с плуване. Предварително сте се били снабдили с всевъзможни ключарски пособия, за да се справите с вратите, но за нещастие един от нощните надзиратели ви засича на „Бродуей“, централната алея на затвора. Завеждат срещу вас дело по обвинение за проникване с взлом. Симулирате душевно разстройство, но и деянието ви е било наистина толкова ненормално, че приписват изцяло на сифилиса ви тази тъй странна постъпка на един бивш затворник, решил доброволно да се завърне в пандиза. Съдията прекратява делото и след този инцидент, доколкото знам, най-сетне окончателно сте си седнали на задника. На излизане от болницата се захващате да лъскате обувки в центъра на Сан Франциско, зад големия магазин „Мейси“. Известно време така успявате ако не да свържете, то поне да не изгървете двата края, след което написвате писмо на ваш извънбрачен син, загинал миналата година при нещастен случай. Същият поема разноските по пътуването ви до Франция и ви намира работа като градинар в един приют — същия, в който живеете и до ден-дневен. Е, как е, връзва ли се като биография?

Алфред Констаман дълго време съзерцава тавана, където една муха изключително тактично и методично оправя отзад случайно попадналата ѝ под ръка себеподобна, и накрая промърморва:

— Толкова нещо ли е изписал журналистът, наистина? Та аз и една десета от това не му казах!

— Допълненията са мои.

— И вие ли сте журналист?

— Не, ченге.

— Така си и мислех.

— Чак толкова ли бие на очи?

— Не, по-скоро на нос. Все още ли ви интересувам?

— Не мен, майка ми.

— Не разбирам.

— Аз съм директор на полицията, господин Констаман, и живея заедно с моята майка. Достойната жена е абонирана за „V. S. D.“ и там прочела вашата история, която силно я заинтригувала. Помоли ме и аз да ѝ хвърля един поглед. На снимката, илюстрираща посветената ви статия, имате неописуемо нещастен вид и мисля, че именно това е трогнало старата. Наредих на един от моите сътрудници да ми изнамери биографията ви, което и обяснява осведомеността ми по отношение на вашето житие-битие.

— Вие друга работа в полицията нямате ли си? — негодува той.

— Имаме, естествено, и си я вършим — успокоявам го аз.

В същия миг в спалнята връхлита едрогабаритна монахиня, навирила войнствено рогатата си колосана шапка.

— Разбрах, че имаш посещение, Алфред! — изревава тя с глас на преработил се амбулантен търговец. — Добре знаеш, че не трябва да се преуморяваш.

— Върви на майната си, свиньо дебела! — благочестиво отдава дължимото на загрижеността ѝ старецът.

Игуменката свива яките си плещи и заключава:

— Не знам какво би могъл да направи за теб Всевишният, когато се явиш пред Него, но че ще си има доста работа, в това не се съмнявам!

После се обръща към мен:

— Роднина ли сте му на този дивак?

— Приятел, майко.

— Че той и такива ли има? Във всеки случай, ако наистина сте му приятел, гледайте да не го пресилвате — и без това диша вече само по навик! Още пет минути и го оставяте!

След което се оттегля сред тържественото шумолене на безброй фусты и поли.

— Стара чанта! — изсумтява реликвата. — Кажы-речы, четвърт век ми се разхожда по нервите тая превтасала мида! Преди двайсетина години все още я биваше като състезателка, но днес е вече окончателно извън класацията! А за характера ѝ да не ти разправам — същински доберман, момчето ми! Ах, как я мразя!... Но ти си стой, стой си! Остани колкото искаш. А ако пак дойде да ни досажда, ще ѝ покажа мечкоубиеца — види ли го, бяга като дявол от тамян!

И се залива в мефистофелски смях, палавникът му с палавник!... Очевидно присъствието ми започва да му доставя известно удоволствие — може би защото раздухва в известен смисъл едва-едва тлеещия фитил на живота му.

— Голям майтап пада с тия пачавреси, монахините! Захванат ли се да те мият, лъскат ти бастуна, без окото им да мигне, но споменеш ли за него ей тъй, между другото, поцъркляват от страх, сякаш се каниш да им го завреш в задния двор!

Ето ти го в пълна форма, прадыдото Фреди, възвърнал самочувствието си на мъжкар единствено по силата на завидно тънкия си войнишки хумор.

— Та на майка ти съм ѝ симпатичен, казваш? — промърморва той.

— Безусловно. Тя е истинска светица.

— Да не намекваш, че човек трябва да е светец, за да прояви някакъв интерес към мен?

— Не исках да кажа това. Правя просто едно уточнение, за да разберете каква светла личност е майка ми. Между другото, господин Констаман, има нещо, което бих искал да науча лично от вас, и то е за какъв дявол сте се опитали да се промъкнете в „Алкатраз“ след като сте имали невероятния късмет да се измъкнете оттам? Искрено казано, не вярвам много в историята с душевното разстройство. Не е във вашия стил. А и един луд не би могъл да измисли нито номера с рибарската лодка, нито пък е способен да разиграва подобна комедия дни наред.

Отнемам си думата. Затворил е очи, диша учестено. Изведнъж прошепва:

— Мисля, че дебелината е права, синко — нещо много взе да ме работиш. Хайде, омитай се! Приятно ми беше да се запознаем. А пък щом си началник на полицията, послушай съвета ми — не бъди много лош с престъпниците, опитай се да ги разбереш. Навремето загах, защото видях сметката на едно маце, което беше духало на стотина пича преди мен и щеше да духа на още хиляда след мен, ако не бях хлътнал по нея така, че да ми падне пердето.

Стискам състрадателно кирливата му, безжизнено отпусната върху чаршафа ръка.

— Значи наистина не искате да ми кажете, господин Констаман? Нали знаете, тайните са като мангизите — по-добре е да ги подариш, отколкото да ги отнесеш в гроба.

Наподобяващите използвани дамски превръзки клепащи едва осезаемо трепват.

— Кажете на майка си да ми донесе плодови сладкиши — обожавам ги. И ако ги бива, на нея може й да разкаже това-онова.

[1] Глава, посветена на Рей Бредбъри. ↑

[2] Език мой, враг твой. Б.пр. ↑

[3] Тафтология звучи гордо, казваше вуйчо и аз нямам никакво основание да не му вярвам. Б.пр. ↑

[4] Излишно е да ви казвам какво смяташе по същия въпрос леля ми. Б.пр. ↑

[5] Опитай се да ме убедиш, че антонимът на „отрицателно“ е друг! С.А. ↑

2.

ВРЯВА И БЕЗУМСТВО^[1]

Наблюдавам я с умиление, докато се спуска по старото каменно стълбище. Колко крехка изглежда в сивото си сукнено палтенце с яка от изкуствена кожа (мама е отявлен природозащитник и почти никога не носи визона, който ѝ подарих за една Коледа).

Тънките ѝ крака чевръсто ситнят от стъпало на стъпало. На ръцете си носи също сиви, напълно в тон с палтото ръкавици, а на главата — умопомрачаваща шапчица, каквато днес би могло да се види май само в североизточно Бурунди или в Британския музей. Всеки друг би изглеждал смешен с подобна реликва на темето, ала на моята старица тя не само страшно ѝ отива, но ѝ придава дори малко „каскадьорски“ вид, който ужасно ме забавлява.

Тя с бързи крачки се насочва към колата ми. Изскачам, за да ѝ помогна да се напъха в прекалено ниското за нейния ревматизъм спортно возило. Учестеният ѝ дъх изскача на малки кълбенца от устата точно както в рисуваните филмчета.

Едва изчаквам да се настаня на свой ред до нея, за да задам тормозещото ме „Е, и?“

— Не е лош човек — заявява Фелиси.

— Не е — съгласявам се. — През целия си скромнен и безметежен живот е очистил официално само трима души.

Майка ми решава да пренебрегне сарказма ми и продължава:

— Във всеки случай беше възхитен от сладките ми с дюля. Когато му казах, че ги правя сама, той се просълзи и започна да ми разказва за сладкишите на баба си.

— Утешително е, наистина, че дори и най-закоравелите престъпници са имали баби — отбелязвам аз. — А довери ли ти фамозната си тайна?

— От игла до конец. Чакай, водих си записки...

Започва да тършува в тумбестата си и сбръчкана като акордеон чанта, измъква от нея стар плик, който е изкормила, за да пише от вътрешната му страна, и въоръжена с въпросния пищов, започва да докладва:

— По време на престоя си в затвора „Алказар“...

— „Алкатраз“, мамо.

— Извинявай, но писах много бързо и ми е трудно да разчитам съвсем точно. Прав си, „Алкатраз“. Та по време на престоя си там, както вече ти казах, господин Констаман се сприятелил с един друг затворник на име...

Забожда нос в хартийката и с известно затруднение артикулира:

— ... Том Гардън, по прякор Доктора — бивш лекар, който убивал богатите си пациенти, за да ги ограби. Той бил и един от последните осъдени, лежали в „Алкатраз“, тъй като пристигнал десет месеца преди закриването му. Господин Констаман твърди, че Доктора бил наркоман и успявал да се снабдява с кокаин дори в затвора. Един ден, когато се бил надрусал до козирката — господин Констаман използва точно този израз... Предполагам, че знаеш какво означава?

— Повече от добре, мамо.

— Та един ден, когато се бил надрусал, започнал да откровеничи пред приятеля си по време на една от разходките. Доверил му, че от сигурен източник знаел, че до края на годината президентът Кенеди щял да бъде убит, както и че разполагал с доказателства за заговора. Заявил, обаче, че и пръста си нямало да помръдне, за да предотврати убийството, тъй като след извършването му незабавно щели да го освободят, и то именно благодарение на въпросното доказателство. Господин Констаман му възразил, като отбелязал, че едва ли ще му се удаде възможност да докопа доказателството си в необходимия момент, при положение че се намира в затвора. В отговор доктор Гардън се разсмял и го уверил, че то му било постоянно под ръка, тъй като му бил намерил идеално скривалище в килията си.

Милата ми майчица! Говори със същия тон, с който поръчва котлети при нашия месар, без нито за миг да вдигне очи от разкъсания плик, покрит със ситния ѝ полегат почерк.

— Слушай, но това е страшно интересно! — възкликвам аз.

Със сериозно кимване тя се съгласява с мен. Скъпата ми Фелиси върши всичко на този свят възможно най-сериозно, независимо дали

става въпрос за палачинки, или за формулярите на социалното осигуряване.

— Скоро след това — продължава тя — доктор Гардън бил убит при сбиване между затворниците. Един от тях го наръгал с нож, откраднат от кухнята, където работел.

— Констанан знае ли какви са причините за убийството?

— Според него сбиването било „по поръчка“. Някой очевидно имал да разчиства сметки с Том Гардън или просто бил натоварен със задачата да го убие.

— Все по-увлекателно и по-увлекателно, маминко! И какво още?

— В резултат на кампанията, предприета от брата на президента, главния прокурор Робърт Кенеди, било взето решение за закриването на затвора и на двайсет и първи март хиляда деветстотин шейсет и трета година и последният затворник напуснал острова. Господин Констанан бил помилван и постъпил на лечение в една болница в Сан Франциско. По това време основният му проблем бил как и откъде да намери пари. Било му дошло до гуша от апашкия живот. „Алкатраз“ и болестта му го били пречупили. Мечтаел за един последен голям удар без рискове, който да му позволил да си стъпи на краката и да се прибере във Франция, за да доизживее дните си на спокойствие. И точно тогава си спомнил за откровенията на покойния доктор Гардън. Казал си, че ако бившият му другар по килия наистина е разполагал с доказателство за заговор срещу президента и че ако това доказателство все още се намира в килията му, то на всяка цена трябва да се добере до него. Успее ли, бил уверен, че с малко повече хитрост и предпазливост можел скъпо и прескъпо да продаде документа. Така се стигнало и до злощастната експедиция, която предприел, с цел да се промъкне обратно в затвора, откъдето съвсем наскоро бил излязъл. Тя се провалила. Едва не го осъдили отново и господин Констанан се отказал от по-нататъшни опити. Примирил се окончателно с положението си и мечтаел вече единствено за спокойствие. Захванал се да лъска обувки и след няколко години незавидно живуркане успял най-сетне да се завърне във Франция, където я кара криво-ляво и досега. Известно му е, че ще умре, но твърди, че не му пука. И знаеш ли, Антоан, аз му вярвам. Този човек е пропътувал едно дълго, много дълго и мъчително пътуване и вече едва-едва влачи жалкото си съществуване.

За миг мама се умълчава, после плахо прошепва:

— Имаш ли нещо против, ако от време на време му донасям по някой и друг сладкиш с дюля?

— Разбира се, че нямам, сладка моя. А и ми се струва, че едва ли ще ти се наложи дълго време да си правиш разходки дотук, имайки предвид състоянието му. Спомена ли ти нещо за реакцията си в деня на убийството на Кенеди?

— О, да. Твърди, че с течение на времето забравил за надвисналата над президента заплаха, или по-скоро започнал да я смята за измишльотина на наркоман. Шейсет и трета година отивала към края си, а нищо такова не се било случило. Докато ненадейно на двайсет и втори ноември новината разтърсила целия свят. Според думите на господин Констаман сбъдването на предсказанието на Доктора го ужасило, като същевременно изпитал и неимоверно облекчение от това, че в крайна сметка така и не открил предполагаемото доказателство на Том Гардън. Съветва те да не се занимаваш с този въпрос. Смята, че миналото си е минало и че е напълно безполезно човек да се рови в ковчезите. И мисля, че е прав, Антоан. Цялата тази кошмарна история е една отдавна забравена врява и безумство.

— Както би казал Фокнър — заключавам аз, тъй като никога не пропускам да се направя на интересен, дори и пред собствената си майка.

[1] Глава, посветена на Уилям Фокнър. ↑

3.

ТЪЙ РЕЧЕ БЕРЮРУСТРА^[1]

ТОЙ се напъхва в кабинета ми, предшестван от корема си, който, струва ми се, от известно време приема все по-застрашителни размери, придавайки му катастрофално (о)бременен вид, ако смея да се изразя така. Пак ТОЙ държи гнусната си шапка в ръка, сякаш присъства на заупокойна литургия, а орехавялата му коса е залепнала на фитили за черепухата му благодарение на обилно извиращата пот с консистенцията на топена свинска мас.

Отново ТОЙ се оригва приветствено и се изсипва в креслото насреща ми, изпълвайки го до дупка^[2].

— Продължаваш да дебелееш — предупреждавам го аз.

— Изобщо — опонира ми лицето. — Просто откак' оная мръсница Берта м'даде сакото на химическо, то м' отесня.

Сетне тиква под носа ми свития си юмрук и ролсройсиращо^[3] разгъва пръст след пръст, докато накрая зървам на дланта му малко никелирано ключе.

— И като какво се явява това? — любопитствам.

— Като такова, праател, че тоя път предприех мерките, дет' се предполагат. Току-що си наех един сейф в банката, който и'ам право да си г' отварям само аз, тъй че Д'белата мо'е да в'ри да се щави!

— Заплатата си ли криеш там?

— Нещо повече — моите арदेशки пѣдпѣдѣци, на които тази разгонена крава най-редовно им вижда сметката. Последния път иззоба закуп двайсет и четири парчета, свежи, та пресни! Предпочиташе по-скоро да се 'здрайфа, отколкото д' ми остави барем един! Оттогаз с' договорихме с моя месар в Привас да м' г' изпраща до поискване и се'а си ги кътам в сейфта. Подземиата на банката са аКЛИЗматизирани, пък и аз си вакуумирам пѣдпѣдѣчетата, като засмуквам въздуха от сейфа, преди да му ударя ключа, поради което'

съм сигурен, щот' съм уверен, че няма ник'ва опасност да вкиснат. Тия дни Берти се кани да мръдне с фризьора до Абано, дет' тоя педал щял да си лекува ревматизмите, та ш' смажа глътката, дордет' я няма.

И със самодоволен вид пъхва в джоба си ключето, защитаващо фамозните пѣдпѣдъци от ненаситната лакомия на водещата му се за законна съпруга ламя.

Звънецът на вратата на кабинета ми избръмчава, натискам отбръмчвателя^[4] и на прага се появява Матиас с лист пелюр в ръка.

— Ще сереш ли? — проявява искрен професионален интерес Берю, посочвайки документа. — На мен на таквоз тънко нещо пръстите ми през него минават и смятай, че подир не мож' изчисти портата на кенефа от зап'тайки. Лично аз, и то от най-първоначалното ми детство, предпочитам да се забърсвам с растителни листа — по-мекички са. Ил' с листа, ил' хич! Мойта слоница все смърди, че н'можела един фил'дендрон да завѣди.

— Имаш ли сведенията? — питам Аленото косъмче^[5].

Ръждивоглавия многозначително размахва листа.

— Добре — уведомявам го за задоволството си, след което се обръщам към Дебелия: — Това ли беше всичко, което имаше да ми казваш, съкровище?

Да си виждал някога свински бут в ролята на буреносен облак?

— Е ли туй намек, че съм веч' в излишество, откак гус'инът е директор? — негодува Наднормения.

— Ни най-малко!

— А, хубаво, щот' друг'яче инак обаче бих могъл и да се оттегля — успокоява се Тлъстия и заема позата на пача в микровълнова печка, подчертавайки красноречиво твърдото си намерение да остане.

Правя знак на Матиас, който присяда на бюрото ми с гръб към Шкембестия и пробягва с очи по документа.

— Твоят старец от приюта ти е казал истината: Том Гардън действително е практикувал медицина в Лос Анжелес през четирийсетте и петдесетте години. Бил е специалист по лицева хирургия и е „ошлайфал“ физиономиите на доста актриси от филмовите студия „Юнивърсъл“. Сред клиентелата му фигурирали и няколко стари милиардерки, които, след като ги позакърпил, се кълняли единствено в него. Две от тях го вкарали в завещанието си, прекарвайки го първо през леглото си, и скоро след това се споминали.

Близките им подали жалба и предприетите разследвания доказали вината на Том Гардън. А ако е отървал смъртната присъда, то било благодарение както на факта, че упорито отричал всичко, така и на проявените в последния момент задръжки от страна на съдебния състав. Бил изпратен в затвора в Каламити Бийч на Западното крайбрежие, където с оглед на професията му го назначили на работа в лечебницата. В продължение на няколко месеца всичко вървяло като по ноти. Наумил си обаче да избяга и за тази цел взел, че упоил с хлороформ един надзирател. Ала дозата се оказала прекалено силна и оня едва не предал богу дух. Така че не само бягството му се провалило, но го картотекирали и като крайно опасен и го прехвърлили в „Алкатраз“, при рецидивистите. И там, както ти е казал и Констаман, бил наистина убит с нож от един от съкафезниците си по време на бунт в столовата по повод влошаването на качеството на храната, което е малко изненадващо, като се има предвид, че в „Алкатраз“ кльопачката била по-скоро на висота. Наръгал го някой си Робин Болански, по прякор Дългата мутра, син на полски емигранти и известен банков обирджия. Същият се позовал на законна самоотбрана. Тикнали го в изолятора, но само за няколко дни, което е доста учудващо, защото самият факт, че бил присвоил нож от кухнята, би трябвало да му коства много повече. След закриването на „Алкатраз“ го прехвърлили в друг затвор, но шест месеца по-късно бил освободен заради „примерно поведение“ (!?...), при все че му оставало да излежава още цели осем години. За съжаление не разполагам с никаква информация за поведението му в панделата. Разбрах единствено, че е жив и до ден-днешен, но в това няма нищо чудно, тъй като е само на шейсет и четири лазарника. Понастоящем Робин Болански споделя във Венеция, едно от предградията на Лос Анджелес, житието и битието на бивша проститутка от пуерторикански произход на име Бела Родригес-Буено. Междувременно получил инсулт, а в резултат на това и парализа на долните крайници.

Изнесъл сказката си, Суперинформирания сгъва листа надве и го поставя на бюрото пред мен под формата на колибка. Духвам (му), пелюреният документ оргазмично припърхва и след кратък планиращ полет се приземява в едно решетесто кошче за боклук.

— Чудесна работа! — поздравявам го аз.

Вечно будната завист на Мамута тозчас го подкокоросва презрително да изсумти:

— Дай м' ти на мен един тел'фон и една'по-тузарска титла и направо земят' ти обръщам, както е рекъл АрхивМед!

Ксавие не си прави труда дори да реагира.

Ставам, приближавам се до малкия бар, мимикриеш се^[6] под внушителната външност на един картекс, и обявявам:

— Това трябва да се полее!

Изваждам първо две, после три чаши и питам:

— По една „Блъди Мери“ за всички?

— Лично аз предпчитам червено вино — заявява Берю.

— Мога да предложа само „Блъди Мери“!

— Дай тогаз една „Балдър Мери“, но за мен да е без домат.

Което е изключително деликатен начин да си поръчаш водка.

Правя се на барман. Берю, разбира се, е първи на линия и също първи пресушава чашата си. Примлясква с устни, поглежда етикета и възкликва:

— Чет'рийсет и два градуса! По вкуса я усетих, че си е боза за недоносчета.

Травматизирам го с убийствен поглед и споделям:

— На моменти не си ми никак забавен и тези моменти все повече зачестяват.

Поглежда ме сащисано и увисналата му като отпран улук долна бърна ситно се разтреперва. После смотолевя:

— Искаш ли д' ти кажа нещо, Сана?

И ми го казва с идеално синхронизирани пръдня и оригване, които биха докарали дамла и на мраморна статуя.

— Съобщението е прието — отбелязвам. — Имаш ли да ми казваш още нещо?

Напуска безмълвно кабинета ми и тирантите му, досущ като в карикатура на Дюбу, се влачат подире му подобно на лястовича опашка.

— Много си жесток с него — укорява ме Матиас.

И е прав: започвам вече да съжалявам.

Огненоглавия промърморва, явно разсъждавайки на глас:

— Би било забавно.

— Кое по-конкретно?

— Ами точно френската полиция да разнищи мистерията Кенеди.

— Искаш да кажеш, че със случая Том Гардън сме попаднали на следа?

— Не го изключвам.

— А оттук и заключаваш, че не би било зле да видим как стоят нещата по-отблизо, или се лъжа?

— Би било добре, наистина — кимва той утвърдително.

— О'кей! Ще дам необходимите разпореждания, което ще ми позволи да си позволя четири дни отпуска.

— Малко е.

— По-добре малко, отколкото нищо, както казваше баба ми.

Отново кимва в знак на съгласие, но този път значително по-печално.

— Имаш късмет. Очертава се да бъде доста вълнуващо.

— Ти също имаш, защото идваш с мен!

От вълнение и без това яркочервената му манерка придобива неистовия цвят на маймунски задник, нажулен с коприва.

— Наистина ли?

— Върви да си стягаш куфара.

— Отсега чувам крясъците на жена ми!

— Остави я да си крещи — полезно е и за нервите, и за гласните струни. Но на всяка цена трябва да вкараш половинката си в правия път, приятелю! Някой ден ще се накъркам до безсъзнание и ще отида да ѝ изиграя „Токата и фи́га за самотен трицепс“; така ще ти се удаде възможността да я спипаш в прелюбодеяние, което от своя страна ще ти предостави втората, бленувана възможност да ѝ дръпнеш първо един як бой, а след това да ѝ стегнеш юздите!

Прихва да се смее:

— Значи с главата напред, директоре!

— И с двете, драги ми Ксавие. И с двете^[7]!

Тъкмо приключвам с формулировката на този изсмукан от пръстите апотеоз — доста постничък, искрено казано, както за интелект от моята класа, така и за човек с моите физически дадености, — когато на вратата започва да се звъни на пожар. Подхождам технически към въпроса и в кабинета ми като хуманитарна помощ от самолет се изсипва сержант Мюзарден Алфонс.

— Елате бързо, господин директор! Главният инспектор Берюрие иска да сложи край на живота си. Реве като теле в кланица и крещи, че вече не го обичате! Ако предпазителят на пистолета му не беше заял, вече щеше да е поправил непоправимото^[8]!

— И що з'почваме от Лос Анжелис? — интересува се Берюрие, докато се опитва да пробута багажа си през въртящата се врата.

— Защото именно там доктор Гардън е започнал жизнения си път и пак там убиецът му завършва своя обяснявам аз накратко.

Реотанът му не стопля кой знае колко, но това не му пречи да изсумти „Ясно!“ с повече от многозначителен вид.

Както сам се досещаш, Дебелия също участва в американската авантюра. Дължах му това обезщетение за душевната травма, която му бях нанесъл. Спретна ми оригинална нервна криза, говедото! Необходими бяха трима инспектори, за да го обуздаят, а да не говорим, че дори аз, неговият Далай лама, доста се поизпотих, докато го успокоя. Огромните му изпъкнали очища бяха емигрирали, кажи-речи, наред бузите; ризата му бе разкъсана, а главата — сцепена като презряла диня в резултат на безуспешните опити да таранира с нея стената на кабинета си! След четвърт час прояви на истерична нежност от наша страна, наквасени обилно с доставените по спешност от близката кръчма четири чаши божоле, той най-сетне се бе кротнал. И за да предотвратя риска от по-нататъшни изпълнения, аз му наредих да прескочи до тях, да стегне куфара си с оглед на няколкодневно отсъствие и да не забравя паспорта си, тъй като заминаваме за Щатите заедно с Матиас.

— Необходимо ли е, наистина, да го вземаме с нас? — беше единственият коментар на Мастодонта.

В самолета, вместо да гледаме филма, двамата с Огненоглавия го осветляваме по известните ти вече обстоятелства. Необятният ни изслушва внимателно, задавайки уместни и понякога дори разумни въпроси, след което покрай обърнатите по време на разговора бутилка шампанско (бях решил да се поглезим с first), две бордо и четири коантро за улесняване на храносмилането, заспива като пън. Така два часа (местно време) след излитането ни, но единайсет часа (реално

време) по-късно се приземяваме наред огромното летище на Лос Анджелес.

Багажът ни с клатушкане се появява на лентата в йерархичен порядък: оригинален „Vuitton“ за вашия предан слуга, елегантен „Durand“ от истинска свинска кожа за Ксавие Матиас и изкормена, бегло закърпена моряшка торба за Подпухналия.

Ето че не след дълго с внушителен синьо-зелен линкълн се понасяме през огромния невидим град. Къщите се спотайват сред покриващата целия Лос Анджелес гора и само стърчащите тук-там небостъргачи на един или друг търговски център обезчестяват относително девствения пейзаж^[9].

В Лос Анджелес разстоянията са такива, че можеш да се придвижваш единствено с кола, поради което всеки пешеходец бива автоматично заподозрян във всички смъртни грехове. Произволен тип, който крачи по прословутия Булевард на залеза^[10] например, кара полицейските коли мигновено да набиват спирачки, след което ченгетата започват да го разпитват къде отива и защо, по дяволите, го прави пеша.

За да си създадеш представа за мащабите на този удивителен град, ще ти откrexна, че въпросният Булевард на залеза е дълъг цели сто километра! Тъй че ако една проститутка събере смелост да го извърви от край до край, това би означавало да измине все едно разстоянието Лион-Гренобъл, при което обувките ѝ с високи токчета задължително ще се преквалифицират в джапанки!

Направил съм резервация в хотел „Бевърли Хилс“, където ни настаняват в три стаи с изглед към разкошна просторна градина. Захвърляме куфарите на леглата и се събираме на съвет с участието на бутилка калифорнийско вино. Налива си и пие единствен Берю, докато ние с Матиас се задоволяваме да го наблюдаваме, възхищавайки се на здравето му. Презокеански полет, часова разлика за Бездефектния това са свършено неизвестни понятия. Неговият двигател, неговото чудодейно гориво, неговата жива вода е виното. Той е тук, пред очите ни, настанил се удобно в едно луксозно кресло с чаша в дясната ръка, докато с лявата стиска гърлото на бутилката със сияйната и неизбежна перспектива за окончателното ѝ пресушаване с поглед на дипломиран тарикат и лъснали от виното джуки, с вид едновременно благодушен и лукав.

— Мисля си щот', мчета — заявява Уникалния, — че щом сме в Съешените щати само за четири дни, ням' да е зле д' си размърдаме задниците без много-много предговори.

Слова, гъбясали от мъдрост!

— Какво решаваш? — пита ме Матиас.

Събирам изящните си пръсти на пианист пред деликатния си нос, подобно на игумен, комуто един от послушниците току-що е изповядал, че е забременил дъщерята на градинаря. Този жест, свидетелстващ за най-възвишен мисловен напън, изпълва колегите ми със страхопочитание и те затаяват дъх с непоколебимата увереност, че на финала от устата ми ще се пръкне нещо велико и благородно.

И ето че най-сетне неподражаемият Сан Антонио я отваря.

— Преди всичко — уточнявам — ще наемем лимузина с шофьор, което ще ни позволи да печелим време, тъй като не познаваме този наистина необятен град. За начало ще предприемем издирване на лицето Робин Болански, убиеца на затворника Гардън. Ако имаме късмет да го открием, ще се постареем да изкопчим от него всички възможни признания, стига да има какво да признава, разбира се. След това ще се опитаме да научим повече подробности за доктор Гардън, за да разберем с кого е поддържал връзка по времето, когато е практикувал. Постигнем ли тези две цели — продължава възхитителният Сан Антонио, за когото никога няма да успее да изкажа всички хубави неща, които си мисля, — ще заминем за Сан Франциско и ще посетим „Алкатраз“. Какво ще излезе от всичко това ли? Нямам представа, но нещо инстинктивно (следователно свещено!) ми подсказва, че трябва да го направим.

— Не е лошо — одобрява Матиас, което моментално ми осигурява числово парламентарно преимущество^[11].

Бюлетината на Дебелия на свой ред пада в урната също „да“. Пълно мнозинство^[12]!

— Сигурен ли си, че таз' кат'фалка е за нас? — желира се от изумление Пачата при вида на безкрайната черна лимузина с тъмни стъкла.^[13]

— От ключалката на багажника до капачката на радиатора — уверявам го аз.

По време на многобройните ми посещения в Щатите вече ми се беше случвало да се возя в подобни коли. Маневрени като валяк, но затова пък отличаващи се с доведен до делириум чисто американски лукс. Специално стъкло отделя пътниците от шофьора. Цялото купе е в махагон и кожа. Седалките са разположени една срещу друга, а между тях е инсталирана ниска масичка-бар, щедро заредена с бърбън, плодови сокове, сухи бисквити и ментови бонбони.

Компанията ни е делегирала не шофьор, а очарователна и изключително елегантна в сивата си униформа чернокожа шофьорка. Когато я зърваме, в първия момент и тримата даваме „заето“! Истинска царица на красотата! Абаносовата „Мис САЩ“! В интерес на истината черната ѝ кожа е доста бяла^[14], подчертана изискано с дискретен грим в лилаво. Снежnobели зъби, искрящи очи, изправена коса, прекрасно оформени млечни жлези, за които веднага се досещаш, че се държат на положение и без укрепваща арматура (на двацет и осем години, има си хас!), и нокти, лакирани в същия бледолилав оттенък, както устните и бузите!

— Убеден ли си, че си уверен, че си сигурен, че тая не се снима в някой филм? — мародерства компетентното ми мнение Александър-Беноа с поредната си крилата фраза.

Качваме се в подвижния апартамент и аз давам на ангелоподобното създание адреса на мистър Болански.

— Как мислиш, дъл' ш' се навие да н' извърти по един дудук^[15]? — подхожда делово към ситуацията Музикалния, който е седнал на кестерме, за да не изпуска от очи тъмнокожата богиня.

— Малко вероятно — обезсърчавам го аз. — Проститутките не карат таксите!

— Да де, ама все някой трябва да ѝ къдри долната перука!

— Надявам се заради нея, но съм сигурен, че на тази привилегия се радва мъж от нейната раса.

— По дяволите! — негодува Дебелия. — Знам бели, дет' са екипирани к'де-к'де по-добре от брикетите!

— Мисля, че се досещам кого имаш предвид — усмихвам се аз. — Имаш пълно право да опиташ късмета си, Аполоне!

Окуражен от това тъй елегантно разрешение, Берюрие дръпва стъклото и жизнерадостно изръмжава:

— Хелюу, бейби!

Шофьорката го заслепява с трийсет и два каратова усмивка и любезно се отзовава:

— Хелоу!

— Ду ю спик англичаниш? — интересува се донякъде неуместно владетелят на Сен Локдю льо Вийо.

— О, йес! — уверява го тя, избухвайки в смях.

— Ай същоу! — уведомява я Полиглта. — Ний мейби спик-спик сериоузли фром дъ литъл вери-вери гуд далавера, дарлингчето ми. Анд ако ю слушкаш, ай експозишън ту ю най-very биг чеп фром дъ Европа и околностите.

След което затваря стъклото и с присъщия си оптимизъм заявява:

— В кърпа ми е вързана!

Въпреки името си споменатата някъде по-горе Венеция няма нищо общо с другата — великата, благородната, мократа, оригиналната. Представи си обширно, едновременно пъстроцветно и мрачно предградие, из което се скитат какви ли не боклуци от всевъзможни породи. Хем ти се струва безлюдно, хем изпитваш усещането, че от навалица няма къде да стъпиш. Мизерни магазинчета излагат на показ мърлявите си витрини. Продавачи на повече или по-малко смрадливи пържени предмети са се разположили по ъглите с пълните си с врящо олио казани и могъщото ухание на Тихия океан се смесва с вонята на подправки, катран, запръжки и кир.

Нашата огромна кола плавно се носи през този колосален паноптикум. Шофьорката ни е разгърнала план на града и през пет минути спира, за да го проучи. Чувам я да шепне имена като „Санта Клара“, „Уошингтън уей“ и „Венис булевард“, след което продължава нататък, доверявайки се очевидно на носа си, подобно на ловджийски пес. Последният, между другото, няма нищо общо с този на Мохамед Али.

В крайна сметка монументалната каруца свива в една лишена от тротоар и спускаща се към плажа кална уличка, наскоро кротко блъбука уханна отходна вада^[16]. Тя гъмжи от невръстни негативи, които крайно неохотно ни правят път, блъскайки през смях с юмруци по каросерията. Сополанковците до един плюскат поп-корн или студени банички. Въздухът буквално се тресе от неистова музикална

какофония^[17], като умопомрачаващият коктейл от реге, джаз и хитове на Синатра и на Принс те кара да забравиш дори вонята. От двете страни на уличката се кипрят шарени бараки.

Накрая лизмузината застъргва със задница тинестата пръст и спира пред една от тях, несъмнено най-представителната в квартала — малка светлосиня едноетажна постройка с яркожълта врата и черчевета.

— Предполагам, че е тук — изказва подозренията си нашата чаровна чернилка.

В момента, в който дебаркирам от колата, на прага на къщето, явно заинтригувана от появата на такава толкова не на място на такава място кола^[18], се курдисва дебела мургава жена с толкова откровено курвенски вид, че да я изповядваш би било напразна загуба на време.

— Вие ли сте сенъора Бела Родригес-Буено? — питам я на испански (език, на който се изразявам не толкова съвършено, колкото Сервантес, но затова пък далеч по-живописно).

— Si?

На въпросителната, с която явлението акцентира утвърдителния си отговор, като нищо би могъл да се улови кит.

Матиас на свой ред е слязъл от колата.

За сметка на това Берю бърза да ни информира през спуснатото стъкло:

— Няма к'во и аз д' идвам, тъй кат' и двамата говорите чуждеСРани езици по-добре от мен.

Не е необходимо да си Нострадамус, за да се досетиш, че ще се възползва от случая, за да се опита да изпее „Почеши ме, моме, там, където!...“ в дует с нашата прелестна МПС — водачка.

— Какво искате? — интересува се деБЕЛАта Бела.

— Да поговорим с Робин Болански.

— По какъв въпрос?

— Именно това възнамеряваме да му обясним — прекъсвам я аз високомерно.

Колата, както и външността ни правят безспорно потресаващо впечатление на матроната. Тя смърди отвратително: на гранива сланина, на отдавна пенсионирани кюлоты, на евтина оризова пудра и на какво ли не още, все в същия спектър.

Врътва се кръгом и се напъхва at home. Има чудовищен, геометрично оформен задник, който наподобява товара на хималайски шерпа на път за базовия лагер. Краката ѝ са огромни и гъсто замрежени с разширени вени, напомнящи клонака на престарял бръшлян. На всичко отгоре страда от плоскостъпие и върви като новобранец след първи гарнизонен отпуск.

— Робин, говедо такова! (Отдавам дължимото на несъмнено нежните им взаимоотношения — произнася името му „Рубин“.) Търсят те някакви господа!

Промушва се през завеса от зелени и розови мъниста, които прилежно се развънтят, стичайки се като пъстроцветен дъжд върху все по-ярко оформящата се на тлъстата ѝ шия гърбица. На свой ред преодоляваме крехкото препятствие.

Всекидневната на сенъора Родригес-Буено е малка, но уютна. Обзаведена е с бюфет тип „космическа совалка“, откупен явно при разпродажбата на бракуваната мебелировка на тоалетните в Кейп Канаверал, с подходяща масичка и стенен часовник, като в добавка е декорирана с куп всевъзможни светомъченически испанщини и — най-същественото! — с походния престол на негово подагресто величество Болански, лишен завинаги от правоуправлението на кракомобила си и съхранил от човешката си същност единствено анатомичните ѝ контури. Покрай недъга си той кошмарно е надебелял, но пълнотата му е някак „нарочна“, по-страшна от обичайната, по-отвратителна и почти плашеща.

Облечен е в памучна пижама с неопределена разцветка, а краката му са покрити с карирано одеяло. Тенът му е с възхитителния нюанс на пролетна детска диария, а катраненочерната му коса е подгизнала от зехтин. Лицето му е нацвъкано като пода на гълъбарник с отвратителни, почти туморовидни (или tomorrow-видни, ако предпочиташ) бенки, които на брадичката му образуват истински архипелаг. Въпреки постоянното полусънно състояние, дължащо се на еднообразното всекидневие, погледът му е порочен, подъл и жесток. Единият му клепах е по-притворен от другия, а вторият — по-отворен от първия^[19]. В ъгълчето на устата му стърчи смачкан фасОН. Прилича на унил и престарял Ал Капоне.

Колкото до хладнокръвието му обаче, трябва да го черпи от фризера, Санчото на така Бела Родригес! Появата ни не събужда у него

дори молекула любопитство, но затова пък с излъчващата се на тонове от цялото му същество подозрителност преспокойно би могъл да завърти търговия на едро. Предусещам, че никак няма да ни е лесно с клиент от подобна порода. Не произнася нито дума, а просто впива очи в нас, сякаш ни пронизва със стрели.

— Добър ден, господин Болански! — приветствам го жизнерадостно аз. — Надявам се, че не ви притесняваме. Казвам се Сан Антонио и съм репортер в „Събитието“, голям френски седмичник, а това е моят колега Ксавие Матиас. С него подготвяме материал за последните живи затворници, лежали в „Алкатраз“, които намаляват все повече, подобно на ветераните от Първата световна война, така че е напълно естествено да дойдем да ви интервюираме, за да дадете безценния си принос в представянето на историята от този период на затворническия живот в Щатите.

Уф! На един дъх!

Усмивката ми е по-обещаваща от тази на подвизаващ се в Болонския лес педал, който предлага на провинциален адвокат да му извърти минет. Робин Болански ме измерва с непроницаем поглед.

И то доста продължителен.

Рискувам:

— Надявам се, че не възразявате? Действителните имена, разбира се, ще заместим с инициали.

И най-сетне чуваме гласа му — нежен и мелодичен като този на скъпия на всички ни обзепочивши Тино Роси.

Който произнася:

— Не мога да имам каквото и да било вземане-даване с лайна като вас! Омитайте се!

Как да ти кажа... Волю или неволю, но такъв прием винаги ти разваля настроението. Аз обаче с похвален стоицизъм вземам „на нож“ и отново се хвърлям в атака.

— Пропуснах да уточня, драги господин Болански, че нашият вестник ни е отпуснал известни средства, за да обезщетим лицата, които биха се съгласили да ни отделят малко от времето си.

— Колко? — спонтанизира половинката на бившия Пандизчия.

Мигом съзирам късче синева наскреж безутешно сивото небе^[20].

— Скъпа госпожо Родригес-Буено, мисля, че с човек със закалката на вашия съпруг бихме могли да се договорим за сума, да

речем, от хиляда долара.

Ясно ли ти е сега за какво моя милост прахосва пиастрите на данъкоплатците?

Робин (по-скоро Болански, отколкото Худ) изчегъртва от устните си приобщилия се към археологическите находки фас и с точно движение го изстрелва в един керамичен пепелник, върху чието дъно неизвестен художник сюрреалист е изобразил гола жена с изящно изрисувана сочна уста на мястото на... знаеш какво (оттам идва и изразът „с пръст в устата“).

— Слушай, говнъо! — обръща се мило към мен достопочтеният човечец. — Можеш да си завреш твоите хиляда долара в задника! И ако не се пръждосате веднага, мигом ще ви пръсна по едно коляно!

И като отхвърля с рязко движение одеялото, ни показва кобура, прикрепен към левия подлакътник на инвалидната му количка. След което с отработено движение измъква пистолета и го насочва срещу нас.

— Стига, господин Болански — намръщвам се аз. Всичко това са само празни приказки. Ако го направите, не бихте могли да се позовете на законна самоотбрана, тъй като не сме въоръжени. А единственият ви довод би бил „Заплашиха ме да ми дадат хиляда долара!“

— За това не се притеснявайте — с ченгетата сме дупе и гащи.

— Доста рядка комбинация наистина, особено като се вземе предвид, че ролята на гащите изпълнява бивш затворник, осъждан за криминални деяния.

— Може би тъкмо заради това гледат да си скрият голия задник! — плоскоумничи Робин(зон Крузо).

След което с дулото на пистолета си ни подканва любезно да се оттеглим. И тъй като е явно от онези каприз ни особи, които са способни на всичко като цяло и на най-лошото в частност, двамата с Матиас решаваме да бием отбой. Ала ето ти че изневиделица на сцената се появява дебелакът Берю. Вярно, може да е малко задръстен, за да проумее такива сложни науки като например гинекологията в състояние на безтегловност или пък патологията при размножаването

на пингвини и листни въшки в Долината на глинените гърнета, но за сметка на това се ориентира светкавично в подобни ситуации. Вместо да си губи времето в подробности като „здраси-как-си-к’во-правиш“, той връхлита директно върху инвалида и с фундаментален шут изпраща количката му в перспектива. Същата изпълнява недотам грациозен пирует и се блъска в бюфета, в резултат на което един великолепен гипсов слон с позлатени бивни мъжествено се просва на пода. Трасс! На парчета! Г’жа Бела шумно изразява протеста си срещу геноцида на незастрашените до момента шедьоври. В устрема си междувременно Мамута е забърсал пищова на ижеспоменатия ексбандит.

— Я виж к’во си намерих! — отбелязва той и го пъхва в джоба си.

Невалидният надава вой. Крещи „Помощ!“, което е доста неуместно от страна на индивид, убил и ограбил значително количество свои съвременници. Все така не промокоем по отношение на чувства като състраданието, Мастодонта му затваря човката с виртуозна нормандска секира по адамовата круша^[21].

И тъй като стринка продължава истерично да оплаква коНчината на своя приятел слона, мило я успокоява с основополагащ шамар, в резултат на което положението престава да бъде ситуация, а ситуацията се превръща в положение.

— Продължаваме ли операцията, или си отиваме? — интересува се невъзмутимо Матиас.

На въпрос на подчинен — отговор на шеф:

— Продължаваме!

Възпаления косъм разкопчава самото си и намества на корема спотайвалата се до момента под самото му скиорска чантичка.

— Изкарай жената! — нарежда той на Шкембестия.

Негово Благотелесие тозчас покровителствено стоварва ръчището си върху тлъстото рамо на девойката Родригес.

— Шъ м’ прощаваш, че припирам, душко, ама я д’мръднем до буРдЮара ти, за да ти пооправим грима, че нещо се е сговнил, горкият. А и знайш ли, сигурен съм, че ще си very биутифъл, ако речеш да м’ покажеш как си изглеждала, кат’ те е родила майка ти!

И двамата излизат.

Матиас използва миниатюрна спринцовка, за да вкара в аПОСтрофираните вени на о.з. пандизчията гениалния си препарат домашно производство (същия, който те принуждава първоначално да кажеш и майчиното си мляко, а след това тотално да амнезираш).

— Няколко минути и е готов! — заявява той. — Спомняш ли си Истанбул^[22]?

Изчакаме опиятът да окаже въздействието си и ето че не след дълго Робин Болански прихлопва с черчеветата на капандурите си и бърза да се осведоми:

— Какво става?

— Нищо, всичко е цветя и кебапчета — удовлетворявам аз законното му любопитство, в отговор на което той ме дарява с почти нежна усмивка.

Неочаквано мънистената завеса на вратата гръмко из-трака-трак-ва под напора на нахлулата в стаята тричленна делегация, състояща се от нашата шофьорчеста негърка (или негърчеста шофьорка, ако ти харесва повече)^[23] и двама униформени полицаи в пълно бойно снаряжение. Единият е млад, слаб и толкова бледорус, че чак бозав, а другият — стар, дебел и толкова концентрирано рижав, че чак морав.

Черната перла пита къде е нашият приятел, дебелият мръсник, и добавя, че същият се бил опитал да я изнасили в колата й с „едно огромно и ужасно нещо“.

Кикимората очевидно беше използвала бордовия си телефон, за да извика ченгетата. В момента само това ни липсваше!...

Бързам да предявя легитимацията си на шеф на парижката полиция, като изказвам предположението, че най-вероятно става дума за недоразумение. Четирийсетсантиметров чеп — хубаво недоразумение, няма що! Дебелият калифорнийски учен ме отблъсква с почти брутален жест, за да ми покаже, че шефове или не, френските ченгета нямат какъв (особено такъв!) да го дървят тук. Междувременно в полезрението му попада кротуващият в количката си Робин Болански и той сепнато промърморва:

— Здравсти, Роб!

— Здравей! — отзовава се Болански.

Матиас се връща, следван от Берю, следван от Бела.

— Ето го, това е той! — пропищява самоходната йодова тинктура, посочвайки Свръхнадарения.

Бледожълтият блюстител на реда мигновено украсява изящните китки на Огромния с чифт лъскави белезници, докато обемистият му колега пита Болански що за птици сме.

— Приятели! — бързам аз да предотвратя евентуална катастрофа.

— Точно така! Приятели! — потвърждава инвалидът, препариран и до най-интимните си кътчета от чудодейната микстура на Ръждивоглавия.

Тогава, поразколебан и поомекнал, валчестият стражар проявява интерес към причината, накарала Дебелия да се опита да подари за временно ползване на шофьорката най-съществения си мускул.

— Вината не е негова, шефе! — пледирам аз. — Нашият приятел е наказан от природата с неимоверно развит член, който дори и при най-незначително разширение така притиска слънчевото му сплетение, че ако не го изкара за малко на чист въздух, за да си възстанови кръвообращението, може да получи инфаркт. Госпожицата безспорно се е заблудила относно намеренията му и е решила, че иска да я изнасили. Но нима можете да допуснете, че един главен инспектор ще се хвърли да изнасилва една млада дама от висшето лосАнджелиско общество, при това насред улицата?

Изпаднал в очевидно затруднение, полицаят затормозено потърква брадичката си, в резултат на което тя придобива благородния нежнорозов цвят на къпан свински задник.

— Дали бих могъл да хвърля поглед на въпросния инструмент? — обръща се той към Берю.

— Уот ми спик тоя? — пита ме на свой ред Хипопотаместия, забравяйки, че говоря френски почти като роден език.

— Искан да види какалешката ти — осведомявам го аз. Хайде, демонстрирай ми я, и то във възможно най-добрата ѝ форма.

— Лесно ти е да го кажеш, ама ш' трябва по-напред да с' напъна да помисля за нещо възбуждателно...

— Тогава мисли по-бързо, сексуално недоразумение такова!

Търсейки вдъхновение, Берю затваря очи и се впуска в сладострастни спомени:

— Тъй, д' видим... Бертолина по организъм... само с ония, черните кюлоти с цепката... стъпила с десния крак на един стол, тъй че вентузата ѝ да с' усуче кат устата на девствена вдовица... А

Алфред, фризьорът, е на четири крака зад нея и ѝ върти шпакла подир шпакла... В туй време Дебелата пък с' изпълнява „ХуйВертюра за среден пръст“ в стил „И сама не ми е зле“...

Тук той отваря прелестните си като пресни фъшкии очи и обявява:

— Готово! На линия съм!

След което, въпреки сковаващите ръцете му белезници, разкопчава панталона си и с невероятни усилия, съпроводени със зверско ръмжене и пъшкане, измъква от пещерата на Али Баба общия сбор от мъжките прелести на 40-те разбойници.

— By Jove^[24]! — хлъцва дебелото ченге.

В романите от детството ми американците винаги възкликваха „By Jove!“, когато биваха изненадани.

Младият му колега отстъпва крачка назад.

За сметка на това дамата Бела Родригес-Буено прави две напред и се прекръства в три екземпляра.

Единствено шофьорката не се извисява до величието на момента и изпада в автентична оригинална нервна криза.

— Да! Да! Да! — разпищява се тя. — ТОВА беше! Точно ТОВА беше!

И пада един вой! Едно гърчене на ситно накълцан дъждовен червей, едно чупене на ръце, едно... две... три... четири... Накратко — история на истерията в картинки.

Без много-много да му мисли, баба Бела ѝ отвърта такъв сеизмичен шамар, че правнучката на Чичовата Томова колиба се приземява на задника си като сурова мекица.

— Млък, глупачко! — срязва я тя. — Бога ми, само една смрадлива тъпа негърка може да си позволи кощунството да не се преклони пред такъв монумент! Двайсет години съм гастролирала по тротоарите и според изчисленията ми съм дала с катеричката си най-малко осем хиляди представления на „ЛешникУРотрошачката“. Но никога чуваш ли, говно недосрано? — никога не са ми играли соло с такъв контрабас! Та това е уникат, бога ми! В сравнение с него съкровищата на онази дърта уиндзорска пачавра не струват колкото пръдня на вича пъшка^[25]!

Девицата Бела млъква колкото да си поеме дъх и да спипа дебелото ченге за колана, след което продължава да тирадира^[26]:

— Слушайте, Ал, нямате моралното право да правите мръсотия на човек, който разхожда в гащите си подобна хуйбавиня! Та този тип е истинска гордост за породата ви! Той осигурява превъзходството на мъжа! А тази недоклатена пикла има наглостта да ви вика само защото нашият мил frenchy-boy е проявил благородството да зарадва многострадалното човечество с гледката на нещо много по-значително от Айфеловата кула! Ами че тя е лесбийка, тая кифла! Пред подобен орган човек коленичи, и то без да пита кой е Бах и от кого е „Токата и фи́га“! Целува го! Стопля го в устата си, ако по някакво чудо това чудо успее да влезе в нея! Сяда отгоре му, дори и да е сам в трамвая! Нали така, Робин?

Робин продължава да си играе на „Отнесени от вихъра“ и реалността явно му бяга по мантинелата. Съгласява се с всичко и току радушно нарежда „разбирасебездругонещеидумачекакиначе“.

Испаднали в цайтнот поради непредвидения обрат, който вземат събитията, двете ченгета решават да се хванат за ръчичка и да се поразходят другаде. Фамозният поверително уведомява африканчестата американка, че ако продължи да му се прави на прелъстена и изоставена, мобилизирайки безпричинно полицията, ще ѝ дръпне такъв бой, че след това и десетте малки негърчета няма да я познаят. Последното, без да е точно евфемизъм, а още по-малко метафора, несъмнено би представлявало интерес за тайните служби на юнака Иди Амин Дада^[27].

Представителите на закона се сбогуват с общо за присъстващите козируване, после с втори, специален поздрав отдават дължимото на все така изопналия се „за почест“ интимен мускул на Берю и се оттеглят.

Чернолимузинестото създание жално ридае.

Бързам състрадателно да я гушна през рамо.

— Не плачете, сладка моя — прошепвам (на английски „my sweet“). Вече ви казах: станало е просто недоразумение. Вие сте истинска прелест и съм сигурен, че устните ви имат лек привкус на канела. Я да видим всъщност!

И подкрепям думите си с краткотраен, но несравним по виртуозността си масаж на надпъпните ѝ дадености, които мигновено придават на униформеното ѝ сако вид на ядрен полигон. Ще ти кажа нещо: това девойче е от онези, ултраделикатните, които имат алергия

към нечистоплътните грубияни. Но затова пък подхване ли я някой хубав, току-що изкъпан и представителен момък с изискани маниери, тя незабавно изпитва непреодолимото желание да изпее в дует с него Марша на спеОЛЕолозите (известен още като Ария на ненаситната дупка).

— Изчакайте ни във вашата разкошна лимузина, скъпа моя. Няма да се забавим много.

След като тя излиза, установявам, че Берю и Бела са направили същото. И много скоро по ликуващите й вопли разбирам, че г'жа Родригес-Буено е на път да увенчае по подобаващ начин внушителната си колекция от грездеи.

Да не ѝ е уроки!

[1] Глава, посветена на Фридрих Ницше. ↑

[2] Ключов израз, залегнал в основите на демокрацията в близка на сърцето ми балканска държава. С.А. ↑

[3] Дюма би казал „триумфиращо“, но необходимо ли е според теб да обяснявам каква е разликата между триумфа и ролс-ройса? С.А. ↑

[4] Не ми пука за техническия прогрес, но виж, за езиковия!... С.А. ↑

[5] Колко мил прякор, а твърдят, че съм имал зъб на рижавите! Глупости! Напротив, обожавам ги, особено когато съм хремав! С.А. ↑

[6] Не падай на колене — това все още е нищо! С.А. ↑

[7] Недооценяването на нюансите е за сметка на издателя. Б.пр. ↑

[8] Така си е, има грешки на природата, които не могат да бъдат поправени по никакъв друг начин. С.А. ↑

[9] Ако настояваш чак толкова да си изясниш как така девствеността може да бъде относителна, питай жена си! Бел. на деж. Сексолог. ↑

[10] Всичко за едноименния булевард можеш да прочетеш в едноименната книга („Колибри“, 1994). Бел. на деж. ред. ↑

[11] От съмнително и плаващо парламентарно мнозинство. Бел. на извънпарламентарните сили. ↑

[12] „Гласувайте за Берю!“ Очаквайте предстоящия предизборен шедьовър на С.А. и „Колибри“. Бел. на политическите и неполитическите сили. ↑

[13] Да види Берю возилата на някои български бизнесмени! Бел. На Г-13. ↑

[14] Защо ти трябваше, дръвнико, да се съмняваш, че Щатите били страната на неограничените възможности? Бел. на президента на дружеството за американско-българско приятелство. ↑

[15] „Дирли, дирли, дишка, мома свири на пишка“. Народна парламентарна песен. Бел. на комисията по парламентарни секс-услуги. ↑

[16] Права е мама, когато твърди, че музата ми страда от хронично раздвояване на личността. С.А. ↑

[17] Правилно е да се пише какАфония. Бел. на езиковедската група към БНТ. ↑

[18] И като си помисля, че присъдихме „Гонкур“ на друг!... Бел. на Ерве Базен.

А какво да кажем за Нобеловата награда??? Бел. на Обединените Издатели. ↑

[19] Разбирам, разбирам възхищението ти, но „Чети, чети, то сляпото окато прави!“, както бих казал, за да не цитирам. С.А. ↑

[20] БожОЛествена меНтафора, както би казал Берюрие, ако знаеше толкова букви от азбуката. Б.пр. ↑

[21] Малко разнообразие на зеленчуковата борса на никого няма да навреди. Б.пр. ↑

[22] В случай на противното да се прочете „Не ти ща Босфора, да ми ядеш фосфора“ от С.А. Някой ден ще се продава във всички достойни за това име книжарници. Бел. на Обединените издатели. ↑

[23] Има и у нас подобен спор — дали българските политици водят културна антиполитика или антикултурна политика. Бел. на председателя на Асоциацията на българските книгоиздатели. ↑

[24] В подобни случаи французите възкликват „Merde!“ Бел. на деж. франкофон. ↑

[25] Добре де, размести буквите, щом си такъв буквоядец, но ти ще се разправяш с цензурата! Бел. на деж. ред. ↑

[26] Или „продължава тирадата си“, ако смяташ, че дори и при демокрацията нямам право на нюанс на словото. Б.пр. ↑

[27] Прекръстил се от Иди Амин Нене по настояване на известно вам парламентарно малцинство, за да не бъде обвиняван в потомствен

нихилизъм. Бел. на парламентарната комисия за парламентарните малцинства. [↑](#)

4. ИЗПОВЕДТА НА ЕДНО ПЕРЕКЕНДЕ НА ВЕКА^[1]

Матиас притежава безспорните достойнства на истински учен, при това подплатени с неизтощим изследователски дух на квадрат и със също толкова неумолимо любопитство на куб. Понякога си мисля, че ако беше предоставил фантастичните си способности в услуга не на нашата скромна полицейска лаборатория, а на някой предполагащ по-нататъшното му усъвършенстване институт, вече да е забърсал най-малко една Нобелова награда.

Неговият препарат, довеждащ мозъка до състоянието на мътеница и представляващ в действителност свръхмощен серум на истината, след прекратяването на чието въздействие в съзнанието на подопитния не остава и най-незначителен спомен, е просто изумителен.

Та ето как прелюбезният Робин Болански, страшилището на подземния свят и ужасът на кварталните бабички, ползващ се (както току-що сами се убедихме) с уважението на местната полиция, изведнъж се превърна в кротко агънце, до немай-къде щастлив от удалата му се възможност да задоволи любопитството ни и да ни се представи във възможно най-благоприятна светлина.

Подхождаме към миналото му с няколко шперцовидни въпроса:

— Я кажи, Роб, кофти ли беше в „Алкатраз“?

— Да, в началото. Кучешки живот, бога ми! Натиквах те в изолатора за едното нищо!

— Така ли?

Пропуснах да спомена, че предвидливият Матиас незабавно бе включил миниатюрния си джобен магнетофон, за да можем да съхраним за поколенията всяка дума, произнесена от бившия пандизчия.

— Ами да — потвърждава Робин. — В изолятора на „острова“ нямаше осветление. Направо да бръмнеш! Едно от приятелчетата си имаше специална рецепта за случая: още с влизането в изолятора откъсваше едно от копчетата на куртката си и го хвърляше напосоки, след което се просваше на четири крака и опипваше пода дотогава, докато не го открие. Сетне повтаряше номера! Това му помагаше да не откачи. Друг пък твърдеше, че затварял очи и започвал усилено да мисли за светлината, докато накрая под черупката му наистина просветвало и тогава започвал да си представя всевъзможни готини пейзажи, жени и изобщо куп неща от този род...

— Роб, ти каза, че животът там бил кофти само в началото. После пооправиха ли се нещата?

Престъпната му мутра засиява и той гадно се изкикотва.

— Вярно, година и нещо здравето ми се вземаше, още повече че не се водех от най-послушните. Но един ден най-неочаквано изтеглих печелившо билетче от томболата.

— Разказвай!

Облизва се, наслаждавайки се предварително на ефекта от разкритието, с което се кани да ни събере очите. От удоволствие явно е подмокрил долните си гащи също толкова обилно, колкото и устните.

— Веднъж, по време на следобедната разходка, един от надзирателите дойде да ме вземе, за да ме отведе при директора. Обикновено при него ме влачеха, когато спретнех някоя дивотия, но точно по това време, общо взето, се бях кротнал, тъй че умирах от любопитство да разбера защо съм му притрябвал. Заедно с него в кабинета му се намираше някакъв огромен як тип в светъл костюм, с широкопола филцова шапка, която не си беше направил труда да свали, и с пронизващ те до дъното на слиповете поглед, способен да накара всяка бензинова лампа да се задръсти от завист. Той ме изгледа втренчено и кимна утвърдително по адрес на директора, който едва тогава ме представи:

— Лейтенант Куин, ето ви Робин Болански, една неуправляема долна гадина от най-висша класа.

— Здравсти, Робин! — промърмори оня.

Имаше глас на мадама, който хич не се връзваше с мутрата му и с габаритите му на булдозер.

— Е, оставям ви! — припряно се обади директорът и светкавично се омете.

Типът приседна на крайчеца на бюрото и заклати крак, в резултат на което дървенията жално се разпищя. Стоях пред него, без да знам на маймуна ли да се правя, въпроси ли да задавам и изобщо на каква вълна да превключа. Чувствах обаче, че се мъти нещо необичайно. Най-сетне лейтенантът процвърка с ултразвуковото си гласче:

— Имате ли нещо против, ако сключим една малка сделчица, Робин?

— Съгласен съм на всичко, което би ми помогнало да се измъкна от тази лайняна дупка, лейтенант.

— Точно за това става дума — отвърна той. — Доколкото ми е известно, имате да излежавате още десетина години, нали така?

— Да, и то все по тези краища.

— Ако приемете предложението ми, след по-малко и от година ще набивате лангуста в някой от ресторантите на „Фишерман“ на отсрещния бряг!

— И какво трябва да направя, за да го заслужи? Да гътна Емпайър Стейт Билдинг с чаена лъжичка или що?

Той извади от джоба си пакет „Кемъл“, взе си една цигара и ми го подхвърли.

— Можете да го задържите. Какво мислите за един от вашите съкилийници на име Том Гардън, по прякор Доктора?

— Гаден хвалипръцко, който се смята за пъпа на пандиза!

— Би ли ви натъжило, ако същият съвсем случайно загине при трагични обстоятелства?

— Вие к'во, майтап ли си правите? Ако вярвах в бога, щях да се моля за това всяка вечер преди лягане.

— Знайте тогава, че има и други, които се молят въпросното лице да се пресели на оня свят.

— Виж ти!...

— И при това се молят толкова горещо, че ви давам картбланш, за да осъществите желанието им.

Спогледахме се възможно най-многозначително. Той запали своята кемъл^[2], която до този момент не бе спрял да върти в пръсти.

— Ако съм ви разбрал добре... — подхванах аз.

— Разбрахте ме чудесно! — прекъсна ме оня. — Вашият хвалипръцко трябва да отиде да продава номерата си на два метра под земята. Ако операцията завърши успешно, ще бъдете освободен след по-малко от година!

Доколкото си спомням, се разсмях, въпреки че погледът му ме караше да се потя и под ноктите.

— Не си въобразявайте, че ще налапам въдицата, лейтенант. Ако видя сметката на Доктора, ще ми друснат най-малко доживотна присъда и до края на дните си ще гъбясвам в сектора със строг тъмничен режим!

— Не! Ще сдържа обещанието си.

— Какво ми го гарантира?

— Нищо.

Той стана, сложи ръчищата си на раменете ми и каза:

— Вие сте мъж, Робин, вие сте истински гангстер. И без съмнение чудесно разбирате, че сега, след като вече ви направих това предложение, ако вие не очистите Гардън, на вас ще ви светят маслото.

— Ще ми го светят и в двата случая — въздъгнах аз. Кое то ще рече, че сте дошли чисто и просто да ме уведомите за предстоящото ми отпътуване от тоя свят!

— Ама че сте твърдоглав! — избухна той, след което добави: — Казах ви, че става дума за сделка! Не за мошенически пазарлък, а за истинска сделка!

И, странно, изведнъж престанах да се съмнявам в искреността му. Попитах го:

— Майка ви жива ли е, лейтенант Куин?

— Не, почина миналата седмица. Защо?

— Закълнете се в паметта й, че това, което ми предлагате, не е партенка. Закълнете ми се, че след като накарам оня тиквеник да си глътне акта за раждане, не само няма да ме осъдят, а напротив, ще ме освободят още следващата година.

Той прие изключително сериозен вид, гласът му някак поукрепна и като вдигна ръка, най-тържествено, сякаш се намираше в съд, заяви:

— Заклевам се, че условията на сделката, която току-що ви предложих, ще бъдат изпълнени!

До слуха ни долитат воплите на баба Бела, подложена на гренадирските напъни на Грандиозния. Явно хич не си поплюва, виртуозът! „Танцът на разгонения мамут“ в мегаколор и стерео! Не знам дали Робин е също толкова инвалиден по отношение на ракетата си с търсеща глава, колкото и в мотовилките — което би означавало, че флърцата му открай време е лишена от подпъпни емоции, — но ако случаят е такъв, то смятай, че в момента Суперчепестия я овъзмездява пребогато за дълголетната ѝ мъка.

— Бела ли крещи така? — обезпокоява се изведнъж непълноценният (и преоценен) о.з. вагабонтин.

— О, не, не, — бързам аз да го обезобезпокоя. — Това е шофьорката на лимузината, която изстрадва известни корекции от страна на нашия пълничък приятел, защото се е оплакала на тукашните фуражки, че се опитал да я изнасили.

Матиас, който продължава да държи под носа му разкошната си джобна машинария, продължава разпита:

— И така, значи убихте Доктора, мистър Болански?

— Очистих го с един касапски нож. Забучих му дващест сантиметра солинген между котлетите, и то точно там, където трябва, повярвайте ми. Тъй де, бях също толкова наясно с анатомията, колкото и той!

— И какви бяха последствията?

Ликуващо потупва колелата на гъзомобила си.

— Никакви! Куин беше казал истината и всичко се разви точно така, както се предвиждаше в „договора“. Няколко месеца по-късно затворът беше закрит, а малко след това съвсем официално ме освободиха.

— Имате ли представа каква е причината, мотивирала екзекуцията на Том Гардън? Тъй като спокойно може да се употреби думата „екзекуция“, нали сте съгласен?

От устата му излиза звук, характерен по-скоро за противоположния му телесен отвор.

— Никаква, а и не ме интересува — не е моя работа!

— И как потръгна животът ви след вашето освобождаване?

Той отново се размазва в блажена усмивка, докато неговата явно сублимираща пачаврисима половинка надава триумфален вой, който кара звънеца на входната врата да се раздрънчи съвсем самостоятелно.

— Обяснимо е човек да се почувства малко объркан, когато излиза от пансион като „Алкатраз“. Първоначално смятах да отида в Ню Йорк и да си опитам късмета в бандата на Кид Харви, с чийто първи помощник се бях запознал на „острова“, но сетне си рекох, че ако си поразмърдам мозъка, не е изключено да намеря и по-добро разрешение. Впуснах се в издирването на лейтенант Куин и след доста странствания най-сетне го открих във Вашингтон. Натъкнах се на него в един от коридорите на ЦРУ. Беше по риза и с все същата кирлива шапка на главата. (Кой го знае, може да имаше косопад или нещо подобно?) В първия момент никак, ама никак не се зарадва на срещата ни. Дори помислих, че ще се престори, че не ме познава, и затова побързах да го изпреваря. Попитах го:

— Нали вие сте лейтенант Куин? — Той изобщо не реагира и тогава продължих: — Казвам се Робин Болански и съм бивш възпитаник на „Алкатраз“, освободен за „примерно поведение“. Аз съм от онези доверчиви хора, на които също може да им се има доверие. Нямам никакво желание да подхващам отново стария си занаят, лейтенант. Това, което търся, е някоя блага работица на акорд, ако разбирате какво искам да кажа. Можете винаги да разчитате на мен в деликатни случаи. Отседнал съм в хотел „Антикости“, където ще остана и близките четирийсет и осем часа. И ако допуснем, че някой, който обича почтените сделки, реши да ми възложи някоя дребна поръчка, той със сигурност ще може да ме намери там до четвъртък. Е, всичко хубаво, лейтенант. Приятно ми беше да се запознаем, много приятно!

Робин се прокашля, полагайки основите на висококачествена храрка, след което я обобщава количествено и я експедира през отворения прозорец.

— Е, и получи ли работата, която искаше, Роб? — питам аз, при все че съм напълно сигурен в отговора.

— Същинска приказка! Два-три пъти в годината получавах плик, който съдържаеше снимката на произволен тип, координатите му и пачка от сто хиляди пиастра! Заживях си като царче. Е, понякога се случваше прекалено буйният ми темперамент да вземе връх и да направя някоя щуротия, но беше достатъчно да информирам за случилото се лейтенант Куин и въпросът веднага се уреждаше. И

всичко това сигурно щеше да продължава и до ден-днешен, ако не беше този проклет инсулт, който ме маскира на саксия мушката.

— А имаш ли някакви вести от Куин?

— Не, но в интерес на истината никога и не съм имал директен контакт с него. Нали ви казах: получавах чисто и просто плик, без име на изпращача. И продължавам да получавам по един на всяка Коледа, с петдесет стотачки вътре. Ужасно мило, нали?

— С една дума, си на държавна пенсия, така ли?

— Нещо такова. Тъй че сега си я карам кротко и спокойно с Бела. С нея се запознахме още през славните времена и оттогава въртим голямата любов. Е, вярно, вече нямам физическата възможност да я изстрелвам на Седмото небе, но затова пък съм й разработил достатъчно изискана комбина за случаите, когато я цапне хормонът. Тогава тя ляга на масата, вдига краката си на подлакътниците на моята Формула-1 и чичо ти Робин й удря една научна дегустация. Както рекъл слонът, на който един ловец му бил отрязал бивните: „Компенсирам с хобота!“

Разсмиваме се заедно на шегата му. В този момент на сцената се завръща и половинката му, чиято походка напомня силно тази на прекалил с тренировките жокей, страдащ от хемороиди.

Берю, който би трябвало да бъде всячески удовлетворен, изглежда угрижен. Приближава се до мен с толкова обезформено от тревога лице, че би докарало до припадък всяка реанимация, и прошепва:

— Знайш ли за к'во си мисля, момко? За моите пъдпъдъчета в банковия ми сейф. Как мислиш, дали няма да се сговнят, дордето му доде времето да си ги прибера?

— Изобщо не ги мисли. Още повече, че си ги оставил под вакуум, след като си изсмукал въздуха от сейфа...

— Ам' че да, нал' тъй?

Дай му на Дебелия да бъде щастлив! Просто е създаден за това. И ей ти го и този път — тегли шут на страховете си и се усмихва, след което кимва към г'жа Бела и заявява:

— Страхотно парче! Врътка се като невидяла, бабиерата, че и за допълнително пита! След кат' й обърнах мушмулата с хастара навън, поиска да й изиграя „немци в тила“! Голямо напъване падна, щот' никога още не й се беш' случвало да сяда на голо връз такъв паметник.

Досега бе приемала посещения в задния двор само на недорасляци с пикалник формат „лилипут“. Та мож' да бъдеш сигурен, че след като ѝ прожектирах „Потъването на Титаник в бетонобъркачката за шоколад“, кака ти мигом се айсберира^[3] и престана да ми върти с дирник „Хуйбавият син Дунав“! Ш'ти кажа само, че налапа възглавницата, за да не травмира квартала. Попитах я: „Искаш ли да дам заден ход, съкровище?“, а тя вика: „Не, не, продължавай! Нах-ах-ах-акай ми го целия!“ И знайш ли, колкото и на испански да ми говореше, чатнах за к'во плаче. В сравнение с тая крава Желязната лейди е като ръждива карфица. Сигурен съм, че колкото и англичанчестна да се пише, баба ти Тачерица никога не би утраяла на такава задна прашка. Виж я само как се е накокошинила, кукличката! Бас държа, че шахтата ѝ за фасул е станала досущ като тунела под Ламанша! Голяма работа са тия дърти гладиаторки! Мислиш, че като я докарат веднъж до пенИсия, гледат да забравят секса за сметка на кекса, а тоя виж к'ва била работата! Падне ли им великолепието като моя Сюлейман^[4], тозчас им се наква свапуТканката и гледат да му се нанижат!

Тъй рече Берюрие Велики, Берюрие Огромни, Берюрие Уникални, Владетел на Дебелата синя вена!

Преди да се разделим с очарователната двойка, леко се привеждам към Робин Болански и подхвърлям:

— Хей, Роб? А да знаеш нещо във връзка с аферата Кенеди?

Намръщва се. Изглежда, ефектът на чудодейното Матиасово биле започва да отслабва, тъй като лицето му отново приема гадното и лукаво изражение на тип, готов да стреля по всичко, което шава.

— К'ва афера Кенеди? — пита.

— Атентатът в Далас, естествено!

Поклаща глава:

— К'во ми дреме на мен кой и к'ви лайна е изсрал в Далас? Щом ония са му светили маслото, значи са имали причини да го сторят, не е ли така?

— Кои „ония“?

— Които са искали да го видят студен, по дяволите! Ама че истории за няколко пикливи изстрела.

— Прав си, Роб! Е, остани си със здраве!

И го оставяме да се чуди за какво здраве може да става дума в неговото положение.

За наше голямо учудване пред синята къщичка се е струпала тълпа, включваща рояк невръстни хлапета, мършави пубертети, дебели жизнерадостни клюкарки, скептични дъртаци, продавачи на всевъзможни пържени отвращения, един черен пастор, много млади девойки с много стара професия, куп бачкатори, един легален член на нелегална организация, един съвършено некултивиран ловец на култивирани бисери и няколко зяпльовци, законспирирани под параграф „и други“. Един японски турист пренавива лентата на фотоапарата си, ухилен като доживял до пенсия камикадзе.

Нашата шофьорчеста мадона в негатив стои малко встрани от навалищата и аз бързам да се информирам за причината, довела до такъв спонтанен митинг: на този свят не дават нищо даром, така че щом Жан-Мари Льо Пен не държи реч, след като мисис президентшата на президента Буш не показва пъпа си и българският парламент не заседава, то?...

The dark-момата ми обяснява, че прозорецът без пердета, пред който се е струпало множеството, гледа към стаята, в която Берюрие току-що е ощастливил г'жа Бела. Едно хлапе, привлечено от щастливите вопли на благоверната Робинова дружка, решило да veni, за да vidi за какво става дума, и виждайки, решило, че няма да е зле да приобщи към visi-То си кварталната партийна организация и мигновено обявило обща тревога, което доказва наличието на похвален алтруистичен дух у въпросния сополанко, тъй като човек най-често запазва подобно благо зрелище за строго индивидуална и ръчна консумация.

И когато Александър-Беноа прекрачва прага на вратата, той бива посрещнат с френетични овации. Заобикалят го! Искат му автографи! Дамите му предлагат десет долара, за да им разреши да се докоснат до супермаркета... пардон, до дюкяна му! А японецът настоява да позволи на члена си да му позира. И напълно основателно! В една страна, където произвеждат презервативи с големината на шивашки напръстник, снимката на подобна секСвоя би предизвикала такава общояпонска еуфория, че в сравнение с нея въодушевлението от победата при Пърл Харбър би заприличало на пубертетски купон.

Негово Величество се наслаждава на триумфа си по подобаващ начин, като благоволява не само да демонстрира скиптър а си, но позволява и да го погалят. В същност в кариерата си на полов атлет той не за първи път се радва на такъв масов успех.

С помощта на Матиас най-сетне успявам да го натикам в лимузината, като не му оставям време дори да прибере карантиите си, които продължават да палуват по коленете му с грацията на Лохнеското чудовище.

— Ако дойдеш да живееш тук — подхвърля Ръждивоглавия, — много бързо ще се прославиш повече от Синатра.

Физиономията на Подпухналия се одухотворява от умерено високомерно изражение.

— Защо само тук? Навсякъде! — отвърща той протичко.

Давам съответните разпореждания на Черната перла, която се казва Нанси като онази стара чанта — баба ти Рейгъновица.

Берю успява криво-ляво да напъха дирижабъла си в хангара, като го подпира отдолу, запъвайки гръб в облегалката.

— Симпатяга беше тая Бела — отбелязва той. — През цялото време, дордето ѝ смазвах лайномета, току ми крещеше нещо любовчийско на испански. А пък да твърдя, чей е било много гот, ще се компроматирам. Къде-къде по-лесно е да си забучиш в сфинкс-стера морски таралеж, отколкото моята гаубица! Та ми викаше, ти рекох, нещо като „Mantequma! Mantequilla!“. Много мило, нали?

— На испански това означава масло — открявам го аз.

Мастодонтът изумено устоява^[5], след което просветление свише снизхожда до чорбалъка под темето му.

— Ах, сега разбирам! Горкичката! Тъй си е то — не знаеш ли френски, рискуваш да ти пръснат цвайтера без комка! Затуй пък сега, след като станалото е станало, на душичката може и експрес да ѝ влезе в тунела. — Усмива се блажено и добавя: — Знаете ли, момчета, к'ъв ми е жизненият девиз? Същият като на бабата на Червената шапчица: „Богат комат и с малко масло се услажда“. Водиш ли се по него, грешка няма. Само дето евстествено е несъмнено повече от очевидно, че за да ти е богат коматът, трябва да ти е богат.

Изрекъл тази основополагаща истина, той избутва разделящото купето стъкло и ядно изръмжава по адрес на нашата шофьорка:

— Дрисла лайняна!

Сетне рязко го затръшва, но чувствайки се явно ненапълно удовлетворен, отново го дръпва и добавя:

— И посрана!

Оказва се, че доктор Гардън е имал кабинет в Холивуд. По неведоми пътища (което доказва, че същите в никакъв случай не са монопол единствено на Брадатия) магьосникът Матиас успява да изнамери адреса на Доктора в Блумфийлд, недалеч от киностудията „Юнивърсал“. Спираме пред строена през двайсетте години сграда от дялан камък, която с бронзовата си порта и с нацвъканата си с финтифлюшчести бронзови орнаменти фасада, напомня стара банка в лондонското Сити. Има горе-долу четирийсет години, откакто „пейзажистът на мутри“ се е евакуирал от квартала, така че изнамирането на човек, който го е познавал, няма да бъде чак толкова реално, както казват напоследък всички покрай шибаната си мания по модните думички и изрази. Така де, каквито и да ги интервюират днес по телевизията, няма да чуеш от тях друго, освен „това не е реално“. Според мен единственото, което е наистина „реално“ е собствената им тъпотия. Виж, от нея отърваване няма!

Изтощен от креватните си подвизи, Берю е заспал като къпан^[6].

Почивката на воина! А после ще се събуди и ще зине, че е гладен. Тоя тип е автентично животно, бога ми!

Двамата с Ксавие слизаме, заемаме позиция на отсрещния тротоар и задълбочено започваме да оглеждаме дванайсетинаетажната сграда.

— И на какво, общо взето, се надяваш? — пита Матиас.

— Не знам... На нищо! Просто искам да видя къде е живял Гардън, преди да се преквалифицира в първи бандюга. Да се опитам да разбера...

— Да разбереш какво? — продължава той най-безмилостно да ми се разхожда по простатата.

— О, я престани да ми късаш нервите! И двамата отлично знаем, че всичко е въпрос на нюх. Той е живял тук в края на петдесетте години.

Аленоглавия не мирясва:

— Във всеки случай е просто невъзможно по времето, когато е живял в тази сграда, да е чул да се говори за убийството на Кенеди, тъй като тогава оня все още не е бил президент.

— Имаш пълно право, Цезаре. За сметка на това обаче се е движел сред висшето общество и не е изключено да е познавал някой, който след време би могъл да се окаже замесен в заговор срещу Кенеди.

— Оттук той е тръгнал да обикаля затворите, а те определено не са място, където можеш да срещнеш влиятелни личности.

Опожареният винаги дава предимство на логиката. А на света няма нищо по-досадно от подобни философи. Които понякога така задълбават в живота, че накрая не им достигат сили, за да издаят до повърхността! Добре де, ами мечтите? Ами фантазиите? Тях къде ги оставят, тези дръвници?

Пресичам улицата и влизам в сградата. Във фойето се натъквам на едро черно с бяла фланелка, което настървено лъска огромната топка, увенчаваща края на стълбищния парапет. Едната му буза е бременна най-малко в деветия месец от четирите пакетчета дъвка, които жвака едновременно.

— Хелоу! — подхвърлям аз, за да му покажа, че на драго сърце бих си побъбрил с него за едно-второ-трето... и прочие.

В отговор той ме изглежда накриво и ме удостоява със звучно изгрухтяване, от което след единайсетократно повторение би излязъл, бога ми, напълно приличен александрийски стих.

— Вие ли сте портиерът? — не се предавам аз.

— М-м-д-д-а-и-м-м-м-а таквоз нещо.

— А да познавате някого, който живее в тази сграда от петдесетте години?

— Тогава още не съм бил роден — изхилва се чернокожият топколъскач.

— И аз не съм бил роден по времето на Линкълн — възразявам, — но въпреки това знам, че е съществувал.

И за да омекотя все пак сарказма си, му подавам една банкнота от двайсет долара. Оня без колебание я пхва в джоба си и ми благодари с непринудено кимване, след което, давайки си очевидно сметка, че май очаквам нещо в замяна, заявява:

— В 1102-и живеят Мински, които са толкова дърти, че не е изключено да са пристигнали в Щатите още с „Мейфлауър“. Нищо не ви пречи да опитате.

После отново се нахвърля върху медната топка с такова въодушевление, че същата за нула време изгубва най-малко десет кубически сантиметра от обема си. Имам усещането, че за него тя е нещо като атомното ядро на сградата, нейната невралгична точка.

Изказвам му благодарност и двамата с Матиас се натоварваме на един от трите асансьора, за да се извисим до единайсетия етаж.

* * *

Отваря ни лилипутчесто бабе с остър нос, храбро яхнат от кривогледни миши очички, със ситно накъдрена бяла коса със синкав оттенък и с няколко кила белило върху физиономията си в качеството на грим. Явлението е облечено в розова рокличка на девственица, запътила се на училищно тържество по случай връчването на годишните награди.

Оглежда ни внимателно, при което оценката ѝ окончателно прекратяват сътрудничеството помежду си, и мило се осведомява:

— С какво мога да ви бъда полезна, господа?

— Моля да ни извините, госпожо Мински, но бихме искали съвсем накратичко да се поразговорим с вас. Не се безпокойте, нямаме намерение да ви продаваме каквото ида било.

Изневиделица тя смръщва веждички и възкликва:

— Този акцент! Ах, този акцент! Да не би случайно да сте французи?

— Дори съвсем нарочно!

The baby-бабичката радостно изписуква и надава вой:

— Скот, ела бързо! Французи!

И ми протяга лапичка, като възторжено изгугуква:

— Hello, French boy! Hello! Hello!

Другата половинка на брачното цяло мигом се изстрелва от дълбините на семейното огнище, декориран с фалшива дядомразовска брада, дължаща се на обилно насапуниване. В ръката си държи бръснач и Снежанка сигурно би го заприходила като осмо джудже, ако

беше два сантиметра по-нисък. Облечен е с потник, чиято белота би предизвикала сериозни подозрения у всеки порядъчен ку-клукс-клановец, и с долни, също толкова относително бели гащи на розови райета.

На свой ред той ни засипва с френетични „Hello!“, подскачайки като кастриран педофил, комуто едногодишно бебе се хвали с новите си памперси^[7].

Изпаднали в същински делириум, Мински ни вкарват в бърлогата си, което ни позволява да констатираме, че двамата, или поне той, са шивачи на надомна работа. Обясняват ни, че са полски евреи, че навремето успели да избягат от влака, който ги откарвал в Дахау, и че скитайки се без храна и подслон, се натъкнали на пленнически лагер на французи, работещи в някаква гора. Сънародниците ни дълго време ги крили в развалините на един хамбар; снабдили ги с дрехи, с малко пари и с един компас, като благодарение на тази неочаквана помощ двойката успяла да се добере до Швейцария, където техни роднини ги приели, а след това и платили пътуването им до Съединените щати.

Колкото до нас, били сме „първите им французи“ от онази паметна епоха насам, на което и се дължала веселбата от появата ни.

Използвам момента, в който мълкват, за да си поемам дъх, и се интересувам от датата на настаняването им в сградата в Блумфийлд. Отговорът ме изпълва с радост:

Хиляда деветстотин четирийсет и осма година.

— В такъв случай сигурно сте познавали доктор Томас Гардън?

— И то много добре — живееше на осмия етаж. Беше очарователен човек!

— Който обаче е свършил зле.

Деденцето хуква да приключи с бърсенето, оставяйки на бабенцето грижата да ни доразкаже играта. А тя, има-няма, току се хвърля да ни целува ръка. Тази старица е направо прелест! Същинско бижу!

Връщам се на моя Доктор:

— Случили му са се доста големи неприятности, нали?

Мишестото създание състрадателно процвърква и категорично заявява:

— Жена му изяде главата! Жена! Една нищо и никаква актриса, която оттогава обаче доста се прослави благодарение не толкова на своя талант, колкото на задника си! В Европа сигурно са давали един от нейните филми „Принцеса Индиго“?

— Не, доколкото знам — отговарям, — или пък са го прожектирали под друго заглавие.

— Е, та в него тя изпълняваше главната роля уведомява ме антиката. — Играла е и в театъра, на Бродуей. А после стана почти официална любовница на сенатора Дела Бранла. Казва се Норма Кейн. Името ѝ нищо ли не ви говори?

— Виждате ли, живея в Сен Клу и почти не чета американски вестници.

— Страхотна мръсница! — епитетизира прабаба Мински.

— За кого говориш, гургуличке моя лекокрила? — любопитства нейният нискорасляк, който се появява на арената, опакован в кадифен панталон и минало покрай кожата яке от поливинилхлорид.

Амортизираните му желеподобни бузи са покрити с хиляди кървящи драскотини, под брадичката му тук-там стърчи необръснат космалак, а в раковините на радарната му инсталация се белеят преспички сапунена пяна. Сега, след като се е обръснал, изведнъж си даваш сметка, че има личицето на разгонена марионетка.

— За Норма Кейн, съкровище мое — осветлява го благоверната му дружка.

— Че какво общо могат да имат милите ни французи с една такава курва? — удивлява се съкровището.

— Попитаха ме за клетия доктор Гардън и им казах, че ако навремето Томас кривна от правия път, то беше само и само за да осигури на тая флърца един направо приказен живот!

— Тъй или иначе, всичко ѝ се върна тъпкано! — изхилва се злорадо малокалибреният дъртак.

Тутакси наострям уши и по-точно дясното — най-доброто.

— Какво искате да кажете, господин Мински?

Той старателно разорава ушната кал в една от Евстахиевите си тръби с пръста, с който Всевишният в безмерното си милосърдие ни е дарил точно за тази цел, а именно кутрето, и отговаря на въпроса ми с въпрос към лекокрилата си гургулица:

— А каза ли им, бръмбарчето ми, че тази долна развратница бе станала любовница на сенатора Дела Бранла?

— През коя година? — прекъсвам го аз.

Двамата потъват в унисонен размисъл.

— През шейсет и първа — отговаря старчето.

— По-скоро през шейсет и втора, бих казала — внася редакция в семейните мемоари бабчето Мински.

Като всепризнат grosмайстор на професионалните разпити ловко канализирам потока на словоизлиянията им във вадата на откровенията^[8], задавайки следния въпрос:

— И как е била наказана Норма Кейн?

Двамата зяпват едновременно, но в крайна сметка джуджестото деденце предоставя думата на бръмбарчето си, което избръмбарчава:

— Сенаторът Дела Бранла беше изключително влиятелен и привлекателен мъж. Виждали ли сте снимката му във вестниците?

— Мила госпожо, лично аз чета единствено „Квартален новинар“, а в този седмичник — чудесно списван между другото — твърде рядко публикуват снимки на щатски сенатори.

Тя размахва ръчичка в благороден мухопрогонващ жест, за какъвто мечтаят всички изоставени в коловозите фъшкии, и продължава:

— Та Дийн Дела Бранла, както казах, беше особено привлекателен мъж, а следователно и заклет женкар. Вече сам не знаеше колко жени е съблазнил и живееше сред истински харем от ревниви малоумници. Норма беше титулярката, разбира се, но това ѝ тъй завидно положение караше доста хубави бели зъбки ядно да скърцат. В крайна сметка някакъв наемен убиец я издебна в дома ѝ в Бевърли Хилс и изпразни пищова си в нея, като така и никога не се разбра кой е дал поръчката.

— И уби ли я? — пита Матиас.

Крайно неуместен въпрос, струва ми се, още повече че заключението се налага от само себе си: така де, сбутах ли се с американски наемен убиец, прошка, общо взето, няма. Противно на очакванията ми обаче изгарящото от желание да се включи в разговора недоклатено старче заявява:

— Размина ѝ се на косъм, след като беше два месеца в кома. Само дето сега е не просто обезобразена, но и башизкукала^[9]!

— Искате да кажете, че е все още жива?

— Наскоро четох антрефиле за нея в телевизионния справочник по случай повторението на „Фани ми го, дарлинг“, един от нейните филми — бърза да осветли шишарката ми микроскопичната дама Мински. — В момента, доколкото разбрах, живеела в малка къща на Булеварда на залеза в компанията на една камериерка и на една медицинска сестра, тъй като след атентата сенаторът ѝ отпуснал доживотна рента. Много мило от негова страна, не мислите ли?

— Явно отдава дължимото на секса — съгласявам се аз.

Отдаваше! — поправя ме Недоносения. — Малко след това сенаторът загина, катастрофирайки с частния си самолет.

— И кога се случи това?

— В края на шейсет и трета.

Като безкрайно предпазлив човек Матиас е записал на магнетофончето си целия този празник на словото.

Оттегляме се, след като удряме по един целофан на чифта Мински с обещанието незабавно да им се притечем на помощ, ако някой ден Ясер Арафат започне да им досажда.

— Видя ли, че бях прав, когато проявих интерес към тази сграда! — тържествувам аз. — Това е то да имаш нюх, Червена тикво! Това е то да имаш нос над световно равнище! Достатъчно е просто да тръгна подире му, за да ме отведе там, където трябва да отида!

[1] Глава, посветена на Алфред дьо Мюсе. ↑

[2] Казвам кемъл, но това би могло да бъде голоаз, марлборо или всеки друг канцерогенен боклук от този род! И да си имаме уважението — не правя никому платена реклама! С.А. ↑

[3] Където има „Титаник“, там трябва да има и айсберг, не мислиш ли? С.А. ↑

[4] Както би казал Сюлейман Великолепни. Бел. на Високата порта. ↑

[5] Неправилен глагол „устозяпвам“. Б.пр. ↑

[6] Добре, че поне в литературата има такова сравнение, тъй като в действителност формулата „Берю + къпане“ е подвластна само на теорията на относителността. Бел. на Алберт Айнщайн. ↑

[7] Вашето бебе и моето Янче имат право на суха и мека кожа. Бел. На детския хор „Пим-Пам“. ↑

[8] Както, по мое най-интимно убеждение, би написал Джузепе Верди, ако вместо опери се беше захванал да снесе романи. Б.пр. ↑

[9] Поамериканчен дериват на намиращия все по-широко приложение в Източна Европа глагол „изКукумбашвам“, посветен на известния балкански теле-терорист. Бел. на парламентарната комисия за радио и телевизия. ↑

5.

ОПАСНИ РАЗВРЪЗКИ^[1]

В присъщата ми дълбококонсервирана мъдрост си казвам, че щом великата Норма Кейн живее в къща, то очевидно все още не е дегенерирала до състоянието на попова лъжичка във формалинов разтвор, тъй като в противен случай би се намирала в някой санаториум за богати идиоти. Това, първо!

След това продължавам да си казвам, този път с любезното участие на Ксавие Матиас, че версията, според която някоя ревнива съперница е решила да ѝ види сметката чрез наемен убиец, е толкова незадоволителна, че не би довела до полюция дори Робинзон Крузо. Това, второ!

Вярно, намираме се в Щатите, страната на неограничените щуротии, но все пак ми се струва по-скоро невероятно някаква си ревнива кикимора да хукне да наема професионален убиец, за да анулира акта за раждане на друга подобна ряпа. Да ѝ маскираш физиономията на лунен пейзаж с витриол — разбирам, още повече че това е обичайна разменна монета в далаверите между две конкуриращи се пачаври. Но виж, да я гътнеш най-хладнокръвно, това е вече съвсем друг филм, както би казал Алфред Хичкок, който ги е гледал какви ли не.

— Знаеш ли за какво си мисля? — пита ме човекът с коса с цвят „а ла лятно екологично бедствие в кратера на Нгоро-Нгоро“.

— Естествено — отговарям, — тъй като и аз си мисля за същото.

— Сенаторът Дела Бранла е загинал при „злополука“ в края на шейсет и трета година.

— А Кенеди е бил убит на двацет и втори ноември същата година. Което ще рече, семе Шерлокхолмсово, че мътиш в манерката си следната хипотеза. Ами ако сенаторът Деламайнатаму е бил замесен в заговор срещу президента J.F.K.? И ако, бидейки безусловно кавалер

и любовчия, е подшушнал дума, че и две на хуйбавата си Норма? И ако тя е доверила тайната на доктор Гардън? И ако нейде по върховете, разбирайки за изтичането на информация, са решили да проведат санитарен полуден, като чисто и просто ликвидират трите компрометирали се тъй особи?

— Прав си — кимва Матиас. — Мислите ми текат именно в тази посока, но опират до едно крещящо несъответствие?

— И какво крещи то?

— Как Норма Кейн би могла да снесе каквото и да било на Гардън при положение, че когато е станала любовница на сенатора, докторът се е намирал вече в пандиза?

Озоваваме се отново на улицата пред дългата черна лимузина с продължаващия да кърти в нея Берю. Нанси е обзавела ушите си със слушалки и се наслаждава на неизвестен вид музика. Леката каска е посмачкала фасона на ситно къдравата ѝ коса. Усмивка ми се, облегнала се на предния десен калник на бронетранспортъора си. Времето е чудесно. На върха на хълма огромни бели букви изписват на фона на небето думата „Холивуд“.

— Къде отиваме? — информира се скъпата чернилка.

— В дома на мис Норма Кейн, някъде на Булеварда на залеза. Възможно ли е по бордовия телефон да поискате от справочната служба точния ѝ адрес?

Тя сваля слушалките и се напъхва в подвижния апартамент. Луксът от американска гледна точка е нещо наистина видиотяващо, бога ми! Берюрие се е свлякъл от седалката, коленичил е на пода с подложени под главата ръце и хърка като за световно авиационно изложение. Поизбутваме го и на свой ред се настаняваме във возилото.

— Сведения може да ни даде един-единствен човек заявява Матиас.

— Знам — казвам. — Лейтенант Куин. Само че да го накараш такъв да проговори!...

Ръждивоглавия се потупва по джоба.

— Не забравяй моето несесерче. Видя ли как оня разбойник се кротна и пропя само след една инжекция?

— Едва ли обаче ще ти се удаде да надупчиш толкова лесно човек от ранга на Куин. От шейсет и трета насам трябва да е колекционирал доста нашивки.

— Или да е излязъл в пенсия, което е по-вероятно, а това значително би улеснило достъпа до него.

Прелиствам жалкото си бележниче, останало ми в наследство от баща ми. Черна мушамена подвързия, пожълтели линирани страници с червено поле. Тъй де, отпреди войната! На тавана още се търкалят купища такива на пакети от по петдесет парчета; вече съм ти казвал, че бележниците бяха манията на баща ми. Трябва да си отидат още сперматозоид знае колко поколения, докато му се види краят на този боклук!

— Преди да тръгнем насам, взех номера на резидентурата към посолството ни във Вашингтон.

Дръпвам междинното стъкло, моля мис Капучино да набере номера и тя за нула време ме свързва с някакъв субект, чийто дар-слово е неизлечимо белязан от чаровния акцент на Южна Франция. Да говориш на езика на янките при подобно заболяване си е чиста проба цирк вследствие на умопомрачаващата попара, която се получава при освежаването на американския гъгнеж с жизнерадостната средиземноморска фонограма.

Представям се и съобщавам секретния си кодов номер, след което излагам тормозещия ме проблем, включващ издирването на адреса на някой си лейтенант Куин, за когото се предполага, че в началото на шейсетте години се е трудил за ЦРУ. Моят сътелефонник ме моли да му се обадя отново след час.

Къщите, нанизали се по протежение на Булеварда на залеза, са, общо взето, разкошни, а често и суперлуксозни, но почти без изключение белязани от типичния за американските новобогаташи инфантилизъм, включващ вапцани войници в гренадирски униформи по терасите, нацвъкани с герои от Дисни-митологията морави, китайски мостове над изкуствени рекички със затворен цикъл и още рояк дивотии от този род! С една дума — жалкият фолклор на хора, които, бидейки лишени от минало, отчаяно се опитват да си изфабрикуват най-долнокачествено настояще. Виждат се постройки в

андалуски стил, други в неоготически такъв, куп трети в този на нормандски гълъбарник, четвърти биха накарали гилдията на факирите да обяви доживотна стачка, като се срещат дори, ама даже и няколко чисто калифорнийски бараки!

Домът на Норма Кейн е измежду най-скромните: осемстотин квадратни метра ливада с изтъпанила се наред нея бяла кубическа сграда, която, ако беше малко по-голяма, като нищо би могла да мине за обществена кухня на Армията на спасението.

Един булдог със също толкова приветливо изражение, каквото е имал и блаженопочившият Адолф Хитлер, когато са го измъчвали хемороидите му, се нахвърля срещу бялата порта, на което позвъняваме. Явно е от песовете, при които лаят е чисто факултативно явление, докато първата им специалност е съдирането на задници.

След известно време отнякъде се пръква чернокожо създание от женски пол, което поне на външен вид няма нищо общо с прислужниците, тъй като е облечено с червен платнен панталон и с дебел, широк с най-малко пет мерки в повече пуловер в морскосиньо, върху който в помощ на далтонистите е избродирана огромна котва. Явлението спипва милото животинче за нашийника и с мъчително буксуване го издърпва назад, за да ни позволи да влезем.

— Вие ли сте новите? — интересува се тя.

Отговаряме утвърдително, без при това да оставаме с впечатлението, че лъжем. Естествено, че сме нови, щом досега кракът ни никога не е стъпвал тук.

Гореизложената ни въвежда във всекидневна, каквато не ми се е случвало да видя от времето, когато съседката ни мадам Помпакур удари резето на повече или по-малко незаконния си бардак.

В нея се намират две особи. Първата е чудовищно дебела жена с най-малко триста фута нето тегло, опакована в бяла, разкопчана поради невъзможност да побере шкембето ѝ манта, която се е проснала в едно кресло, заобиколено от празни бирени бутилки. Тлъстугата е закрепила поредната от тях, наполовина пълна, върху единия подлакътник и въодушевено се тъпче с пържени картофи, които загребва от огромна прозрачна книжна кесия. Идентифицирам я като медицинската сестра, за която ми бе споменато. Тя е бяла и дори руса, с неистово алени и толкова дебели бузи, щото оставаш с впечатлението, че постоянно надува спуканата монголфиера на братя Монголфие.

От второто присъстващо лице виждам само тура-то, тъй като седи пред телевизора с гръб към нас. Единственото заключение, до което успяваме да стигнем, е че това е жена и че тази жена е облечена във вечерна рокля с бяло визонено болеро на раменете.

Цивилната камериерка ни посочва един навит до стената килим и пояснява:

— Този път ще се поизпотите. Разля върху него червено вино и лак за нокти.

Едва тогава стоплям, че ни взема за килимочистачи; оттам увирам до извода, че в този дом очевидно често прибягват до услугите им, който пък прекипява в убеждението, че домакинята ги осира по всяко време, с всичко възможно и по всички известни начини.

На свой ред пояснявам, че е налице недоразумение и че сме френски журналисти, подготвящи репортаж за бившите холивудски величия, между които, естествено, е и мис Норма Кейн, незабравимата изпълнителка на главната роля в „Принцеса Индиго“.

Следва контрапояснение от страна на годзилата, маскирана като среден медицински кадър:

— Напразно сте били път, момчета. Мис Кейн не е в състояние да ви отговори.

— Не се знае — упорствам аз, заобикаляйки ужасяващите ѝ, панорамно разчепени бутове, за да се приближа до телевизора.

О, Данте! О, Алигиери! О, адско видение! О... Стига де! Напълно обезобразена, кинозвездолината! На мястото на десния ѝ лампион е назначена на щат голяма черна дупка. Куршумът е рендосал скулата на нула, след което нежно е изчовъркал окото, поразходил се е на воля из главата и е излязъл през лявата буза, оставяйки дълбок грапав белег.

С действащото си око Норма Кейн следи развоя на гу-гу-взаимоотношенията на някаква двойка. В сериалите made in U.S.A.-въображението явно е цензурирано — всичко се развива във възможно най-едър план! Неизменно ти сервират млади, стари или средновъзрастни двойки в комбинация „само с теб сме, други няма“, които или се ругаят, или си досаждат взаимно с признания в любов. „Династия“, „Санта Барбара“, „Ела ме ритни, за да не съм капо“ — все един боклук. Приличат на изкуствените поточета в луксозните имения, където водопадчетата, вирчетата и шадраванчетата се обслужват от

една и съща вода. Предварително сдъвкани и дори предварително смлени истории! Да колабираш от скука!

— Хелоу, мис Кейн! — приветствам любезно домакинята.

Бившата хубавица и настоящ амбулантен кошмар ми хвърля едноок, унил и напълно безизразен поглед и отговаря:

— Хелоу.

— Интересно ли е това, което гледате?

Чутовно дебелията и страдаща от булимия медицинска сестра се опитва да изтръгне телесата си от обятията на креслото, но апокалиптичният ѝ задник се е заклепил неспасяемо в него. Да не говорим, че везувийовидният ѝ анус е засмукал кожата като вентуза, ако разбираш за какво намеквам. Тъй че колкото и да подмята необхватните си кълки, запъвайки лакти в страничните облегалки, осмозата между нея и креслото остава научно доказан факт.

— Оставете мис Кейн на мира или ще извикам полицията — пропищява тя. — Това е накърняване на неприкосновеността на дома!

— Затваряй си човката, гугутко моя снежнобяла! — поетизира природосъобразно в същия миг интервенцията си материализираният се на местопроизшествието Берюрие^[2].

Веднъж събудил се, Дебелия намира да се включи в купона. Ако ще и като статист, ако ще и недотам уместно, но да участва и толкоз! Така де, ergo sum!

— Булдогът не ти ли създаде проблеми? — любопитства Матиас.

Негово величество многозначително се подсмихва и заявява.

— Не 'нам дъл' го знайш, ил' не го знайш, но ако не го знайш, шъ ти го кажа, за да го знайш: в казармата съм изучавал де що има бойни изкуфства! Тъй щото караМАНЬОЛтетото, джиХуЙджицото и кенЕФдото нямат тайни за моя милост. Помиярът дори не сколаса да ми се усмихне за „добре дошъл“, когат' му приложих един „са-му-рай-цу-на-ми-ку-ра-ма-мо“ в такт две втори и му вързах езика на горделив възел^[3].

Неподражаемият се приближава до необятната медицинска служителка и надзърта между колосалните ѝ бедра.

— Виж, тук моята Берти губи по точки! — признава този всепризнат дисидент в областта на куРлтурата. — В такъв хангар за керестета и на цепеницата на граф Цепелин^[4] ще ѝ бъде широко! Само дет' покрай толкоз сланина в чистилището човек не мож' види ни рая,

ни даж' брадата на Свети Петър! Не че се натискам кой знае колко, ама на драго сърце бих дегустирал г'жата, колкото да видя дали ще успее да намеря пътя през тия мяса Тилилейски! Редно е да с' отбележи все пак, че дордет' стигне до целта, човек кат' нищо мож' да сбърка и да еякуРлира в някоя гънка!

Медсестрището му подава лапичка, за да ѝ помогне да се измъкне от държащата я в плен мебел. Винаги галантен, дори и с китообразните, Мамута я спипва за китката и дръпва с всички сили — а те са значителни, — в резултат на което тя буквално катапултира от креслото и се приземява на физиономията му. Дори и в най-добрите филми на Лаурел и Харди не си виждал подобно нещо: чудовищното създание поваля Неповторимия и се сгромолясва отгоре му, погребвайки го под същинско цунами от граниви месища. Гледката е феерична! Задгробнобледият, лишен от кюлоти задник на весталката навява волни асоциации за алпийски зимен пейзаж.

Изненадан от връхлетялата го жива лавина, Берюрие започва да се задушава! Ще трябва да се изпратят специално обучени кучета, за да го открият! Да се повикат спешно влекачи, снегорини и спелеолози, да се мобилизира армията! Ксавие се възползва от суматохата, за да надупчи Норма с нежна дружеска инжекцийка, преди бдящата над нея ламя да успее да си даде сметка за това.

Проявявайки завиден героизъм, чернокожата камериерка храбро се хвърля в мелето, за да се опита да спаси онова, което все още може да бъде спасено. Навежда се над безформената купчина и изравя от нея едната ръка на болногледачката. Правейки това обаче, прелестните ѝ подкръстни заоблености щедро напомнят за себе си и тозчас друга ръка — познай чия! — се измъква от клоакалната маса и решително се напъхва между краката на милото тъмнолико (и не само лико) създание. Въпреки крайно неудобната поза и поставената си под въпрос белодробна дейност, Берю, забелязвайки светлината в края на тунела и осъзнавайки ползата, която може да извлече, незабавно подхваща на езика на глухонемите прословутата си ария „Ето ме и мен, кюлоти девствени и непорочни“.

Камериерката изпищява и пуска медицинската сестра, за да падне на колене и да ухапе до кръв този тъй великодушен крайник, при все че същият не ѝ желае нищо друго, освен най-хуйбавото!

Александър-Беноа на свой ред надава страдалчески вой, след което се разнася негодуващият му, приглушен по напълно разбираеми причини глас:

— Ама к'во ги прифаща тия посрани брикети, че да си позволяват тъй да бият дузпата на един бял!?... Навремето е имало едно време, когато са линчували неграта само заради един поглед към бяла жена, а ей ти че днес черноликите хапят бледаликите, които им правят честта да се поинтересуват от тях! На човек му иде да фане секирата, да си го клъцне и да го препарира!...

Тъй или иначе, нещата постепенно си идват на мястото. Привеждам се към злочестата обезобразена актриса. Жива трагедия, бога ми! Във вечерната си рокля от зелено ламе тя напомня русалка, флиртувала с корабно витло. А на всичко отгоре е и стара! Очевидно боядисват косата ѝ веднъж на петилетка, така че оставям на теб грижата да си представиш нюансите.

— Мис Норма — дарявам аз ушните ѝ миди с неподражаемото великолепие на моя баритон, — аз съм един от вашите най-ревностни почитатели. Би ли ви било приятно, ако двамцата с вас вземем да си поприпомним това-онова от славното минало?

Тя се вслушва в като че ли идващи от небето гласове, за миг се замисля и утвърдително поклаща катастрофиралата си шишарка.

Медицинската сестра, която междувременно се е изправила — ако може да се каже, че топката стои права, разбира се, — незабавно се изтърколва до нас и възмутено изгрухтява:

— Да, ама не!

След което ме изхвърля от кадър с такъв мощен бодичек, от който главната порта на „Парижката Света Богородица“ — колкото и средновековна да е, както си я знам! — едва ли би се съвзела.

Ядосан, крясвам на Берю на съвместния ни роден език, за който се предполага, че е неразбираем за дамското олицетворение на японския национален отбор по сумо (ведно с резервите):

— Мамут, отърви ни за четвърт час от тази фабрика за лайна, за да можем да си побъбрим на спокойствие със старата!

— Забранявам ти да ме наричаш Мамут в присъствието на г'жата! — прихва Подпухналия. — В сравнение с нея се чувствам като газела!

Ала безспорно вживял се вече във възложената му мисия, той със сърцераздирателни степания се хваща с две ръце за кутията със семейните бижута и прохълзва:

— Найс литъл ма'ам! Ай ам вери коуфти! Ю усук-кен май мъдури енд трансформейтид ги ту дъ кайма! Скив, плийз! Оу-ле-ле! Оу-ла-ла! Оуххх!...

И като пуска лявата си топка, хваща не по-малко лявата ръка на мис Робинсън (току-що съм открил името ѝ в бележника си) и я придърпва към мнимо бедстващата зона от анатомията си. Медицинската сестра опипва, мигновено диагностицира наличието на тройно мастодонтизиран тестикулит — професионализмът преди всичко! — и го замъква в съседстващата с всекидневната и свързана с нея с барплот гише чисто американска кухня^[5].

Последната подробност ни предоставя възможността да продължим да се любуваме на надпъпната част на двойката, включително и на тази на пуловеризираната камериерка. По жестовите се досещаме, че Умопомрачаващия сваля панталоните си, и предположението ни тутакси се потвърждава от сащисаното „Oh, my God!“, изсулило се от хобота на слоницата в бяла манта.

Бързам да продължа разпита на Норма Кейн:

— Кажете, мис, спомняте ли си сенатора Дела Бранла, който навремето е бил тъй благосклонен към вас?

Живото възплъщение на поствезувиен Помпей далдисва в размисъл веднага, щом ѝ се зададе някакъв въпрос, тъй като ѝ е необходимо доста време, за да го осмисли.

— Бинго — произнася най-сетне тя толкова мъчително, колкото се изразяват и някои бавноразвиващи се деца.

— Как така, Бието?... — сащисвам се аз.

— Може би е някакъв интимен прякор — предполага Ксавие, който е далеч не толкова глупав, колкото рижав.

— Бинго ли го наричахте? — питам веднага Норма.

Тя кимва утвърдително.

Жал ми е за тази нещастница. Няма нищо по-страшно от една обезобразена мадама, особено когато са прибягнали за това към подхода „а ла боздуган“.

— Мил човек ли беше Бинго?

Тя йес-йесираща с глава.

— Бил е луд по вас, нали?

За миг нещо като проектоусмивка съживява впериения в „оттатъшното“ поглед.

В US-кухнето става нещо. Разнася се трясък на счупена чиния (или поднос), последван от квиченето на свинеобразната медицинска сестра. Надявам се, че ВиртХуЙозния не ѝ разиграва любимия си водевил „Ела с мен мавзолея, Ленин е на съботник“! Така де, след венецианския сеанс с пуерториканската гладиаторка подобно театро би могло да му коства сериозни рекламации от страна на излъганата в надеждите си путБЛИка! Но след като се вглеждам по-внимателно през гишето, проумявам, че в действителност Неутолимия е навървил чернокожестата прислужница! Като музикален съпровод на пируетите на Маестрото долавям обиденото грухтене на милосърдното чудо, което твърди, че това било възмутително, че щяла да извика полиция, че как можело тъй някакви си трима чужденци да се вмъкват тук с взлом и не само да малтретират една злощастна болница, но и да дискриминират сексуално камериерката ѝ с подобна библейска паламарка!? Да, ама не, мистър!...

— Иди да успокоиш топката! — нареждам на Матиас. Сега само това ни липсва — да си докараме десант на местните заптиета и да ни окошарят за изнасилване!

Мигновена евакуация от страна на Безценния, за когото изпълнението на всяка заповед е въпрос най-често на принцип и значително по-рядко на чест.

Привеждам се отново към Норма Кейн и вземам ръката ѝ в шепи, за да я стопля и да се опитам да я предразположа, макар че вече би трябвало да е окончателно „настроена“ на вълната на откровенията. Единственото нещо, затрудняващо този доста странен разпит, е нейното ярко изявено умствено разстройство^[6].

— Когато сте били в леглото, е споделял всичко с вас, нали? Бил е от мъжете, които изпитват нуждата да доверяват и най-съкровенията си тайни на жената, носеща им ХуЙдовлетворение.

Светът на мълчанието — Жак-скИв КуКУсто! Фразата е несъмнено прекалено сложна за мозък, чиито сиви клетки открай време си играят на жмичка.

Продължавам:

— Говорил ли ви е за президента Кенеди?

Името явно я заинтригува.

— Президентът Кенеди, когото убиха в Далас, спомняте ли си?
— настоявам.

В обреченото ѝ на доживотна самота око припламва странна искрица и тя едва чуто промълвя:

— Джон?

— Точно така — Джон Кенеди. Споменавал ли ви е Дела Бранла за онова, което се е готвело срещу него?

— Срещу него?

— Нали знаете, че е бил застрелян с пушка?

Пълен мрак и покой по линията. Безспорен, категоричен, надлежно прошнурован! Повече от ясно е, че Норма изобщо не загорява за какво става въпрос. Като че ли ѝ говориш не за убийството в Далас, а за мъглявината Андромеда! Спомня си за президента, но не и за трагичната му смърт.

Излишно е да ме убеждаваш, че от нея и думица няма да изкопча. Нищо чудно всъщност, като се има предвид, че мозъкът ѝ от трийсет години насам кара на джанти.

Пускам ръката ѝ. Отчаяна въздишка на знаменития Сан Антонио. Толкова напъване — и то защо? За да се посерем! И то къде? В собствените си гащи! Решавам да дам на войските си заповед за генерално отстъпление и се насочвам към кухнята, за да я доведа до знанието на наличния състав. И какво, мислиш, виждам там? Сам ли ще се досетиш, или аз да ти светна? Какво каза? Не си от досетливите? Е, от мен да мине тогава, ще ти включа шалтера! Берю, представи си, е предприел дълбок сондаж в задния двор на неуниформената камериерка^[7]. НаГОМОРчил я е като за второ пришествие, СОДОМитът му тлъст! Не стига, дето влачи между краката си гаубица, в сравнение с която Дебелата Берта прилича на тапешник, ами и все гледа да задръсти с нея движението в де що му падне еднопосочна улица, мръсникът! Развратник и три четвърти, близо два, ти казвам!

Но голямата изненада не идва единствено от неговото изпълнение. Матиас също ме поставя в цайтнот. Шишкавелата му е хвърлила око и похотливо опипва пакета му през панталона. Аленоглавия е онемял, но дали от изумление, дали от срамежливост или от позорна сладост не е ясно. Камериерката, естествено, вие на умряло. Деветият кръг на ада в живи картинки! При това в кухничка с

размери два на три метра и с четирима главни изпълнители, между които една бяла слоница.

Връщам се огорчен при умствено дерайлиралата о.з. кинозвезда. Поглеждам я укорително. Сърдя ѝ се заради неспособността ѝ да се изповяда. Засрамвам се. Така де. Щом не знае как да го направи, клетата, значи мен не ме бива за кюре!

Но най-неочаквано... Знаеш ли какво? Ами такова, че Норма Кейн проговаря. И ако взема да ти повторя думите ѝ, Венериният ти хълм ще се капичне, брат'чедке!

Съвсем тихичко тя ми задава следния въпрос:

— Джон умря ли?

Включваш ли? Спомня си за Кенеди, но не знае за смъртта му!

И *momentalmente* (както казват в Уагадугу) в тъй благородната ми иначе глава настъпва просветление: Норма е била револверизирана ПРЕДИ убийството на президента, тъй че, намирайки се в кома по време на даласката патаклама и продължавайки да се плакне повече или по-малко във все същата саламура, НЕ Е РАЗБРАЛА НИЩО ЗА СЪБИТИЕТО!

„Дважди по дяволите!“, както възкликва по повод и без повод кундурджията, при когото подменям гумите на колата си. По дяволите на куб! Но това променя изцяло хода на нашия разговор!

В чест на събитието придърпвам един стол до креслото ѝ и отнемам образа на телевизора, който започва да ми действа на хипофизата с платиненорусите си сексбомби, които или непрекъснато циврят, или обсипват с всевъзможни птичи имена разни типове, красиви като чекмеджета и почти толкова умни.

— Точно така, скъпо мое кинозвездие, Джони умря.

— Как?

Сега, драги, ще видиш какво значи неотразим финт! И истински шедьовър!

— Както е бил предвидил вашият любим Дела Бранла, мис Кейн — отговарям...

Взира се в опустошеното ѝ лице. Искане ми се да пхна една сламка в надупчената ѝ глава и независимо от недотам привлекателния ѝ вид да изсмуча онова, което може би се мъти в нея.

Пълен мрак и покой! Като че ли е прекратила всякакъв вид мозъчна дейност.

— Спомняте си Томас Гардън, естествено?

Все същото разминаване по всички линии, напомнящо препускаща по наклонената плоскост на електрически бiliarд никелирана топка, която най-често заобикаля предполагаемите цели.

Ще отговори? Няма да отговори? Ще стопли? Няма да стопли? Въпросът ми предизвиква ексцентрични кръгове в отдавна пресеклия се чорбалак под темето ѝ.

И ненадейно, подобно на пукнал се на повърхността на блато мехур, от устата ѝ избълбуква следната дума:

— Възхитителен!

— Томас е възхитителен? — настоятелно ре-въпросирам аз, като предвидливо използвам сегашно време, тъй като така Норма очевидно се е телепортирала трийсет години назад.

Блажена усмивка.

— Да.

Трябва да ѝ е обръщал маншона с хастара наопаки, Доктора!

— Добре ли се любеше?

— Възхитително!

Какво ти казах? Мис-та явно храни към медика-мошеник признателността на майсторски каращисваната слива към градинаря!

— Кога го видяхте за последен път? — поемам аз пореден риск.

— Вчера, струва ми се, или завчера...

— В затвора в Каламити Бийч?

Известно време съзнанието ѝ се упражнява в безмоторно летене, после тя утвърдително кимва.

— Споменахте ли му нещо за аферата Кенеди?

Мозъкът ѝ предприема нова серия от лупинги, след което изведнъж, споходена сякаш от озарение свише, Норма трепва и артикулира:

— В сладкиша!

— Какъв сладкиш. Норма?

— В сладкиша!

— Изпратили сте му в затвора сладкиш, така ли?

— В сладкиша!

И ето ти, че най-неочаквано ми спретва фантастична нервна криза, лелката! При това толкова прилежно, че се изсулва от креслото и започва да се мята на пода. Напълно в тон единственото ѝ око се

забелва, решавайки да види какво става под черупката ѝ, а на устните ѝ избива пяна. Пръстите ѝ конвулсивно се сгърчват, а индивидуалната ѝ hi-fi уредба се прехласна в дивашки вопли. Хипопотаместата милорсърдница зарязва какалашката на Ксавие и се изтърколва на сцената като самоходен космически модул. Вижда пациентката си в партер и изпада в законнопрофесионален гняв:

— Какво ѝ казахте, негоднико!

След това призовава камериерката на помощ с категоричен и нетърпящ рекламации тон, в резултат на което траурноцветната девойка се пръква с все така КУРдисания в газовата ѝ камера тирбушон на Берю! Да не ти говоря за осъвместената им походка, на която би завидял мъртвопиян юнга по време на тайфун!

Медицинската сестра подхваща Норма за раменете. Камериерката се опитва да се приведе малко повече (тя и без това е в позата на ъгломер), за да я хване за краката, ала наложеният ѝ по кАНАЛЕН ред страховит член-кУреспондент, изпълняващ ролята на временна вътрешна арматура, решително се противопоставя на проектонаменията ѝ. Замествам я аз, въпреки че болногледачката се опитва да ми направи отвод, подобно на адвокат, който не приема даден съдебен заседател, защото имал гадна физиономия.

В крайна сметка обаче ѝ се налага да се подчини на също толкова крайната необходимост.

— Да я отнесем в спалнята! — путканя (Берю dixit) ме тя.

Речено-сторено. Огромен розов креват, розов мокет, розова тапицерия, розови мебели, розови бонбони в компотиера от розов опал — чиста проба гнезденце на U.S. кинозвезда!

Просваме злочестата мис върху кревата. Тя мигом се кротва и изпада в тотална неподвижност.

— Страда ли от сърце? — питам сланинестата грамада.

— И още как! Да не сте я ядосали нещо?

— Ни най-малко, просто се опитам да подхвана дума за кариерата ѝ.

Монументът в бяло поклаща глава и измъква от джоба си стетоскоп. Монтира го в ушите си и притиска никелирания му край към гърдите на Норма Кейн.

Подпухналите ѝ очи се разширяват. Второто нещо, което при подобни свръхтлъсти създания се забелязва най-трудно след „.....“ е

погледът (а не „онаковата“, както би се изразил някой недотакован естет!). Така де, при толкова гривнички, гънки и лой!

И ей я, че започва да врещи:

— Всемогъщи боже! Но тя е мъртва!

О!... Да си виждал някъде много, ама много попарено мушката?

— Убили сте я! — изревава обречената на безработица болногледачка. — Вие и само вие сте я убили! Полиция!...

След което с пределна скорост се предислоцира до телефона (също розов) и вдига слушалката.

Успявам да я догоня тъкмо навреме, за да предотвратя нецелесъобразната комуникация.

— Оставете ме да се обадя, убиец такъв, или ще викам за помощ!

И тъй като очевидно държи на обещанията си, започва да нарежда „Help!“ след „Help!“, за щастие подчертано астматични. Подхождам към проблема по възможно най-екстрен начин, като изваждам полицейската си карта, с която по ефикасност — ще си позволя подобно мнение — би могла да се мери вероятно само кредитната карта на Джаки Онасис.

Дебеланата се вцепенява и сащисано се вторачва в седемте очарователни букви, изографисани на фона на добре познатия ти трибагреник.

— Хайде, мис, съвземете се! — отсичам аз властно. Ние не сме убийци, а полицаи, като при това действаме съвместно с ЦРУ. Зададох на тази жена само няколко най-безобидни въпроса. Не е изключено, разбира се, именно те да са причината за сърдечната ѝ криза, но означава ли това, че съм убиец? Помислете си какви биха били последствията, ако тук дойде лосанджелиската полиция? За вас, която тъй нежно галехте члена на моя първи помощник! За камериерката, която тъй отзивчиво предостави задника си на моя втори помощник! От тази гледна точка показанията ми биха били катастрофални за вас! И тогава цялата преса би ви взела на присмех, тъй като няма да мога да потуля скандала!

Тези премъдри слова ѝ въздействат също толкова убедително, колкото и служебната ми карта.

— Ще си тръгнем веднага, щом сътрудникът ми отдупи камериерката, след което ще повикате домашния лекар на мис Кейн. От взаимен интерес е да не споменавате нищо за посещението ни.

Налага се обаче да изчакаме десетина минути, преди непредсказуемият в попълГъзовенията си сластолюбец Берюрие да възвърне свободата си на действие.

Докато същият се опитва да наруши сцеплението между себе си и своята партньорка, казвам на Матиас:

— Я кажи. Червена главо, сигурен ли си, че твоят сироп за поощряване на ораторското изкуство не е противопоказан за тежко болни от сърце?

Суперначетения свива рамене и признава:

— Не мога да ти кажа нищо по този въпрос, тъй като на практика е съвсем нов и нямах възможността да извърша по-сериозни тестове.

— От което стигам до убеждението, че е трябвало да се позабавляваш с него и в извънработно време, приятелю.

По характерния звук, съпровождащ отварянето на бутилка шампанско, разбираме, че Берю е пресякъл финиша на поредния етап от сладострастния си маратон.

[1] Глава, посветена на Шодерло дьо Лакло. ↑

[2] Изрази го с думи прости, както е казал Айнщайн в теорията си за относителността. С.А. ↑

[3] Берю вероятно иска да каже „Гордиев възел“. Б.пр. ↑

[4] Издателството изказва плахото предположение, че Берюрие прави алюзия за цепелина на граф Цепелин. Бел. на контр. ред. ↑

[5] Уф! Двайсет думи без запетая — това не означава, че се меря с Пруст, но все пак. С.А. ↑

[6] Дали пък не би било по-уместно да се каже умствен запек? Б.пр. ↑

[7] „Айн, цвайн, драйн — дрън!“ — както е казал класикът. Бел. на Председателя на Българския футболен съюз в оставка. ↑

6.

САТЪРИКОН^[1]

Когато ни вижда, Нанси изключва радиото. Сладка работа е това, нейната, въпреки габаритите на булдозера ѝ, които я принуждават да прави шашардисващи акробатични маневри в тесните улички. Можеш да си мечтаеш на воля, да четеш, да си пилиш ноктите или да слушаш плочите на Джими НаХендрикс (който навремето е бил в музиката приблизително онова, което съм аз днес в световната литературна класика).

Заемаме мълчаливо местата си.

Тя търпеливо чака да ѝ спусна следващите директиви.

— Познавате ли Каламити Бийч? — питам.

— Разбира се.

— Далече ли е оттук?

— На шейсетина мили.

— Тогава — Go!

Тя послушно дава газ на тарамбуката си.

— Питай я дъл' ням' да ѝ се намери малко ваз'лин да ми послужи — прошепва Дебелия. — Кариермерката тъй ми остърга моркова, че в миксер да го бях заврял, по-малко щеше да пострада!

— Тук не ти е публичен дом! — пращам го аз да търкаля аспириноче по околоръстното.

— жО'кей! жО'кей! — декларира докачен Охлузения. Не искам д' ти осирам пейзажа, така че ш' си гресирам шмайзера с олио в рестоХранта, дет' скоро ш' тря'а да се снесем, ако с' вярва на стомаха ми.

— Е, резултатно ли беше? — пита Матиас.

— Така мисля. Резултатно, но недостатъчно.

И му описвам инцидента с някогашната мухлясала метроголдуинска величина.

— Което ме навежда на мисълта, че предположенията ни са били правилни — отбелязва Матиас, след като приключвам с изложението си. — Сенаторът Дела Бранла е бил замесен в заговора срещу президента Кенеди. Доверил е тайната на любовницата си, която от своя страна е побързала да я предовери на доктора... Редовно го е посещавала в затвора, тъй като продължавала да изпитва слабост към него. Докторът видял в това възможност да спазари преждевременното си освобождаване, но му е било необходимо доказателство, за да подкрепи твърденията си.

— И тя му е изпратила въпросното доказателство в един сладкиш.

Отново настъпва мълчание. Зад разделящото ни тъмно стъкло Нанси безупречно манипулира командите на своята лимузина-акселерат. Давам си сметка, че в огромното огледало за обратно виждане ми хвърля дълги като инвентарен списък влюбени погледи. Обзалагам се на килограм хайвер срещу сто кила от любимия ти фураж, че ако аз я подхвана, и през ум няма да ѝ мине да се жалва на ченгетата.

— Какво очакваш от посещението в затвора? — пита Матиас. — За трийсет години са се сменили всички — и надзиратели, и затворници.

— Все ще открием някой, който е познавал човека, който е видял човека, за когото става дума!

— Ама и ти с твоя вечен оптимизъм...

— Оптимизмът е също толкова жизненоважен, колкото и кислородът. Така че ако не си го произвеждаш сам, никой няма да го сподели с теб, тъй като всеки чувства липса от него.

Дръпвам междинното стъкло и прогуквам:

— Мога ли пак да използвам телефона ви, сърчице мое?

Сърчицето ми поверява преносимия апарат и аз отново набирам номера на моя южнофренски събеседник от посолството на целокупна Франция (едно от най-красивите в света).

— Успяхте ли да се сдобие с интересуващите ме сведения, скъпи приятелю?

— Готов сте! — пропява разузнаващият (и разузнаван) кадър. — Вашият лейтенант Куин открай време наторява глухарчетата.

— При злополука ли е загинал? — питам.

— Ако приемете изпразването на цял деветмилиметров пълнител в анатомията му за злополука, на драго сърце ще се съглася, че е ритнал канчето при нещастен случай! — иронизира мъжката Мата Хари отсреща.

— И кога е отпътувал за оня свят? През шейсет и трета?

— Почти уцелихте — през шейсет и четвърта.

— При какви обстоятелства?

— Посред нощ, на брега на Потомак, близо до гробището „Арлингтън“.

— Гробището на героите — отбелязвам. — Там е погребан и президентът Кенеди.

— Точно така. Мога ли да направя още нещо за вас?

— Благодаря, това е достатъчно. При първа възможност ще ви изпратя бутилка пастис.

— Не си правете труда — прихва той. — Имам и за продан.

— Кой беше казал, че човек не може да изнесе Франция на подметките си?

— Дантон. Само че по онова време дипломатическата поща е била непозната. Е, моите почитания, господин директор!

Връщам телефона на dark-драйвърката. Пръстите ни се докосват. Адресирам ѝ в обратното огледало алчна аероцелувка. Тя я приема и с обратна разписка ми изпра конструктивно мил поглед. Перспективите в тази насока са определено склонни да се пързаят по мед и масло.

— Същинска касапница, бога ми! — емоционализира вижданията си Матиас.

— Да, чистка за чудо и приказ. Куршумите, изстреляни по президента, са натръшкали доста народ!

Затворът „Каламити Бийч“ е разположен в песъчлива равнина, издържана в стил „Сахара“, на няколко километра от брега на Тихия океан.

Заобиколен е от нещо като трънлива савана, наскрел която тук-там стоически се топорчат рехави горички от хилави дръвчета. Сградите отдавна вече не са модерни и все още не толкова демодирани. С една дума — функционални и мухлясали, ако разбираш какво искам да кажа.

И без това високите стени са овисочени допълнително с тройно заграждение от бодлива тел и четири наблюдателни кули маркират ръбовете на завидно компактният курортен комплекс. Минава ми през ум, че човек доста трудно би могъл да духне от подобен семеен пансион, като се има предвид, че освен охранителната систем, същият е заобиколен от обширно голо пространство, което би затруднило изключително много евентуално бягство. До него води един-единствен път и появата на произволна човекоединица се засича още на хоризонта.

Да звъниш на вратата на затвор поражда същото диарично усещане, както и да хлопаш на манастирска порта.

Насред нея се отваря широко гише, а насред гишето и нечия физиономия, разквадратена на девет части от наличната желязна решетка. В интерес на истината, единствено истината и само истината се налага да признае, че нито една от въпросните части не ми вдъхва особена симпатия.

Питат ме какво искам. Притискам служебната си карта към едно от празните квадратчета и разказвам съчинената от мен приказка, която би накарала Шехерезада мигом да си подаде оставката.

Курдисалата се в средното квадратче уста ме съветва да проявя търпение.

Решавам да го проявя възможно най-целесъобразно и се облягам на вратата на лимузината откъм страната на Нанси, при което се озоваваме на трийсет и два сантиметра един от друг. Преценявам, че това разстояние е все още голямо и напъхвам глава в колата. Плътните ѝ сочни устни вече са се подмокрили, което ме навежда на мисълта, че под пъпа ѝ ще да е същинско наводнение. Случай с безспорни перспективи за продължение.

— Може ли да се пробва на вкус? — прошепвам.

Тя се усмихва, което логично я принуждава да разтвори устни. Отворът е наистина възхитителен и се вместила също тъй логично в последвалата възходящо развиваща се конфигурация, включваща следните степени: побесняла прахосмукачка — двоен нелсън за джуки — зъбоскръц в такт 9/10 — коктейл от сливици.

— След вас, ако остане! — подхвърля язвително просналият се на задната седалка огромен содомит.

Загрижен за моралния ми уют, Матиас с рязък жест затръшва устата на Аморалния. Целувката ни се удължаваааааа... до момента, в който зад гърба ми нечий мазен като прясна сланина глас промлясква:

— Хей, вие!

„Вие“-то, в случая аз, се отлепям от засмукалата ме вендуза и се обръщам, при което, олигавен като облизана от олигофрен захарна пръчка, се озовавам лице в лице с двама униформени дръвници, единият от които ми съобщава радостната вест, че директорът на затвора, мистър Арчибалд Грейг, приема да ме приеме.

Нищо общо с Чарли Чаплин, дайректорът. Редно е да се признае все пак, че нито длъжността му, нито мястото, където я упражнява, дават основание за кой знае колко буйна веселба. Обзалагам се, че покрай просрочването на съпружеските си задължения през уикендите наваксва като за финал на купата „Дейвис“, принуждавайки мисис половинката си да реанимира до следващата вноска по погасяването на дълга!

Той е доста масивен, с четинеста сива коса, с квадратно чене, с клепачи, изработени сякаш от крокодилска кожа, с бдителен поглед и функционира по риза зад отрупано с документи бюро.

При влизането ми не става, задоволявайки се да кимне с глава. Благоволява все пак да ми посочи един стол срещу себе си. Показвам му служебната си карта и му спретвам такава сладка приказчица в Андерсенов стил, че ако някой талантлив художник я илюстрира, би се получил прелестен коледен албум за подрастващи. А именно, че във Франция предстои провеждането на реформа в затворническото дело и че моя милост е председател на комисията, натоварена със задачата да посети американските пандизи с оглед на вероятността за доосеняването ни от допълнително вдъхновение.

При тези думи той се разсмива като булдог, лаещ след пощаджия на препоръчани писма, и заявява, че подшефната му пандела е идеалният прототип на онова, което не е и не трябва да бъде един дранголник! Истински развъдник на хлебарки, където през лятото можеш да се втечниш от жегата, а през зимата да кристализираш от студ.

Нищо, ама нищо общо дори и с най-отвлечения смисъл на гордото име „затвор“! Надзирателите живеят при далеч по-лоши условия, отколкото затворниците, и той се опасява от бунт по-скоро на първите, отколкото на вторите. Затворниците са складирани по шестима в килии за двама. Всички видове инсталации са сдали багажа, в резултат на което ведомството му хронически се обезводнява и обезкенефява, а оттам и олайнява, окирлява, овъшкарява и т.н. и т.н.... Картината, която ни обрисова, би накарала една птичечовка да започне да снеся ПОбъркани (Берю dixit) яйца.

Оставям го да се изпразни, водейки си прилежно бележки, които можеш да си завреш в... знаеш къде. Благотворно без съмнение му се отразява на човечеца възможността да излее яда си в пазвата на бронежилетката на един чужденец. Началството му сигурно редовно му обяснява що е зелен хайвер и си масажира хемороидите с докладите му, докато той, Арчибалдчо, вече не издържал! Щом веднъж съм му паднал, няма пускане! Но пък открехне ли ти се някой на изповед като въртяща се врата на гарова чакалня, то след това — стига да имаш търпение да го изслушаш, естествено — можеш много лесно да му изцедиш през носа и майчиното мляко. Достатъчно е да му спретнеш подходяща мелодийка на персоналния си дудук и то мигом започва да се изнизва от него, подобно на кобра от кошницата на индийски факир.

Говори като картечница, il Direttore. Тук, естествено, не е останал нито един от затворниците, лежали в подведомствената му пандела в началото на шейсетте. За сметка на това обаче в Каламити Бийч все още се подвизавал старият Хогланд, бивш главен надзирател в заведението, който всявал ужас и сред най-капризната клиентела. Веднъж съвсем сам потушил бунт в двора за разходка, и то само с помощта на палката си и с вродената си ирландска учтивост. Та ако съм имал желание да се наслушам на истории от този род, точно с него трябвало да се срещна. Живеел при дъщеря си, на пристанището, която държала там ресторант — „При мъртвото вълнение“.

Виж, този път с удоволствие си вземам съответната бележка.

Стридите приличат на блатни миди — също толкова огромни и безвкусни. Осведомявам се за причината и научавам, че американският закон заставлял собствениците на ресторанти да ги мият преди сервиране. В добавка към вече известната ми публична тайна, че

американците са глупаци, сега установявам у тях и наличието на форсирана доза тъпоумие, а оттам намирам и за напълно логично поражението им във Виетнам — страна, където чудесно знаят как се яде, когато има какво.

След стридите влизаме в ръкопашен бой с мащабни като пици, но пет пъти по-дебели пържоли, гарнирани с неизбежните *backed potatoes*. За сметка на това изисканият ни черен дроб приема калифорнийското вино също толкова благосклонно, колкото и обслужващата ни сервитьорка — опипванията на Берю, което е предостатъчно, за да придаде на кръчмарската атмосфера необходимата задушевност.

Възтълста петдесетгодишна дама с пищна като театрален перистил гръд, с понабола сивкава брада и с коса с цвят на презряла кайсия с жизнерадостна вещина се грижи за всичко и за всеки, бил той сервитьор или клиент. Залагам, прескъпо създание, тъй прелестния си и мъжествен орган (познай кой!) срещу този на мъжа ти (ако все още си спомняш, че има такъв), че става дума за щерката на чичо Хогланд.

Веднага щом приключваме със (спер)малиновото желе с крем^[2], повиквам дамата, за да ѝ платя, и се възползвам от случая да попитам как я кара скъпото ѝ татенце. Без особен ентусиазъм ми отговаря, че трябвало да бъде „някъде там“ и посочва пристанището.

Наканваме се да вдигнем обсадата, когато Нанси, която бях поканил да сподели трапезата ни, моли за разрешение да вземе остатъците от обeda за кучето си, какъвто е обичаят в цивилизовани страни като Съединените американски щати. За тази цел в ресторантите предоставят специални картонени кутии, чиято вътрешност е облицована с фолио. Без ни най-малко да се срамува, тя пояснява, че прибира остатъците (без тези на Берю, който никога не оставя такива) за стария си баща, който живеел при нея, откакто бил овдовял. И че довечера щяла да подгрее боклуците и да организира на храносмилателната система на чичо Том истинско гастрономично галапредставление.

* * *

Откриваме бившия надзирател в четвъртия пореден бар. Заварваме го да играе на стрелички с едно дрипаво и сополиво, но очарователно негърче, чиято усмивка напомня сцепен кокосов орех. Преди да побелее, старият Хогланд трябва да е бил също толкова рижав, колкото и Матиас. В момента обаче цветът на твърдата му ирландска четина се колебае между възхитителните тонове на мумифицирана кравешка фъшкия и мухлясалосиво. Оборудван е с чудовищен, напомнящ пчелна пита нос, с почти бели, ледени като фризер очи и с трапецовидна брадичка, тоест — с целия реквизит на огрухан от годините дърт негодник.

Аплодирам майсторското му изпълнение, включващо забиването на стреличката в центъра на мишената, приближавам се, питам дали той е наистина той, получавам авторитетно потвърждение, снасям му същата история, с която преметнах директора на затвора, и в заключение го поканвам да пийнем по чашка, което му оказва безспорно хуманизиращо въздействие.

Четиримата се настаняваме на една маса. Той си поръчва един „Динамитеро“. Заинтригуван от неизвестното му екзотично питие, Берю настоява да узнае неговите съставки. Прибягвайки до любезното ми посредничество, старецът компетентно го осветлява: една трета текила, една трета джин и една трета бърбън, забъркани с умерена доза тротил. Другояче казано, става дума не за питие, а за коледен подарък от ИРА — извънредни. Шест месеца прилежна консумация и цирозата ти е в кърпа вързана! Дебелият, за възвеличаването на чиято доблест и изследователски дух никога не ще се намерят достатъчно ярки епитети, поръчва същата магическа микстура и след като наквасва устни в чашата, което се съпровожда от шум, наподобяващ вопъла на потопен в кипящо олио картоф, обявява същата за венец на алкохоличните си възжеления и изказва съжаление, че досега не е и подозирал за съществуването на такъв разкошен коктейл, който е твърдо решен да натурализира в Париж и околностите.

Приключвайки така с преамбюла, започвам да разпитвам бившия надзирател за професията му. Нищо не е в състояние да достави толкова щастие и удоволствие на един пенсионер, колкото спомените за някогашната му щатна дейност! Да беше видял как мигом превключи на свръхзвукова, вехтият! Всичко, което искам, както го искам и където го искам — само да питам! За скъпия на сърцето му

занаят, тази най-възвишена поезия на палката и на псувнята, за натикваните в изолатора мърлячи, за бегълците, които е правил на решето по коридорите или пък е приземявал по съкратената процедура от покрива, където са се правели на интересни! От ентусиазъм вече ще да е подмокрил гащите, макар че мехурът му все още самоотвержено устискава.

Лека-полека канализирам мемоарната му диария към Доктора. Дали си го спомня? И таз добра! Страхотен хитрец, който успивал всички с вида си на дванайсетте апостоли, взети заедно! В действителност обаче бил толкова опасен, че в сравнение с него СПИН-ът приличал на сenna хрема. Веднъж малко останало да възира, но направил грешка, че преди това не консултирал хороскопа си за деня, тъй като въпросът му не се уредил и зверски се прецакал. След това го прехвърлили в „Алкатраз“, където някакъв, явно по-печен от него, набързо му видял сметката с кухненски нож.

Просвам на тепиха името на Норма Кейн и дядо ти Хогланд като по поръчка отваря една уста, ама една уста, ама една... ама...! Тая фърцапруца, която от петдесет метра смърдяла на луксозна пърцафруца! След всяко нейно идване трябвало да проветриват панделата от мазето до капандурите — толкова инат бил парфюмът ѝ! Какво? Дали го посещавала често? Всеки месец! Като менструация! Мадам пристигала изджиджана като за модно ревю. Надзирателите буквално се биели за привилегията „да се погрижат за нея“ и да я придружат до остъклената кабина за посетители. А ждрочата проклета не само че им увонявала и душата, ами на всичко отгоре им хвърляла такива откровено курвенски погледи, че чак коленете им се подгъвали. А един ден, когато я „поел“ лично, то знаете ли какво, момчета? Взела, че му погалила грездея през панталона. Няма лъжа, няма измама! Страхотна състезателка си бил подбрал сенаторът Дела Бранла, дума да няма! Но пък и той си бил lika-прилика с тази сексуална виелица! Разправят, че веднъж, когато откривал изложба, посветена на американския сюрреализъм, кифлата му извъртяла минет зад огромна картина, изобразяваща Капитолия в естествена големина, представяте ли си, момчета!?

„Момчетата“ си представят, но далеч не в толкова критичен план, колкото предполага юнакът, тъй като „момчетата“ са французи и се

отнасят не само с пълно разбираме към „оная работа“ и всевъзможните ѝ деривати, но и пълноценно ги практикуват.

— Случваше ли се Норма Кейн да изпраща колети на тъй скъпия на оргаНИзма^[3] ѝ затворник?

— Колети не. Но при всяко идване му носеше по един сладкиш — нещо като пудинг, който, ако се вярва на думите ѝ, правела сама и по който оня бил просто луд. Молеше ни да го предадем и тъй като се водеше мацка на сенатор, ние най-добросъвестно изпълнявахме поръчката.

— Без да проверите сладкиша?

Хогланд свирепо се оригва, вивисекцира ме със също толкова свиреп поглед и ме наказва, като си поръчва трети „Динамитеро“, последван незабавно от Берю, който с благоговение дублира всяка негова глътка.

— Слушайте, момчета, вие за детска градина ли ни вземате или що? На четири сладкиша: пляк-шляк! С два удара с нож! Като в старанието си стиграхме дотам, че опуквахме едната четвъртина! Така че без намеци!

— Не правя никакви намеци, господин Хогланд! Искрах чисто и просто да се убедя в това. Значи при всяко свое посещение тя е донасяла на затворника по един пудинг?

— Точно така!

Мрачен размисъл от страна на иначе тъй светлата ми глава. Какво ли би могло да се скрие в един сладкиш, за който предварително се знае, че ще бъде разрязан на четири, като едното парче ще бъде изядено?

— Мек ли беше пудингът? — пита най-неочаквано Матиас.

— Ама че въпрос? — изсумтява Хогланд. — И защо ви интересува това?

— Ще ви притесни ли, ако ми отговорите?

— Ни най-малко. Та как беше?... Чакайте да помисля... Ами да, беше по-скоро мек.

— Значи е бил поставен върху картонена подложка?

Гениалният Матиас! Матиас for ever! Това тъй скъпоценно и неподлежащо на преоценяване съкровище! Този тъй непостижим в ефикасността си лайнорин!

— Не си спомням вече, но май имаше такова нещо. Картонена подложка, обвита в станиол. Защо?

— Просто така — уточнява Матиас унило.

Но на рижавия ни събеседник явно не му минават тия.

— Виждам аз накъде биете! — почти комоционира той от възмущение. — Казвате си, че пачаврата сигурно е писала на обратната страна на подложката. Да, ама не, момчето ми! Представете си, че лично аз най-старателно оглеждах отдолу тоя шибан картон! Ама к'во ги е прихванало тия недоклатени frenchmen, та ме търсят там, където ме няма!...

Полагаме епически усилия, за да го укротим, и в крайна сметка същите се увенчават с успех след дотолкова масирана консумация на „Динамитеро“, че в момента, в който най-сетне решаваме да се оттеглим, Берю се оказва неспособен да направи дори крачка и се налага да го влачим до лимузината. Насмукал се е до под ноктите, сюнгерът проклет! Не отронва повече ни дума, ни оригня, ни даже пръдня. Пустинен като Сахара в пиянството си, безмълвен като цигулка в калъф! Завръщаме се в „Бевърли Хилс“, където попадаме на нещо като било конвенция, било открито партийно събрание или друга дивотия от този род, радващо се на щура посещаемост от страна на рояк официално изтупани типове и ситнокъдрави кикимори, обзаведени кои с визонов пелерини, кои с богати чичовци, които се изразяват гръмогласно, носово и не по-вулгарно от произволен марсилски рибопродавец.

Появата ни с неодошевания, но все още нелишен от душа Мамут предизвиква сензация. Таратутляците на рецепцията ни питат дали е необходимо да извикат лекар, в отговор на което ги уверявам, че става дума за най-обикновено диабетично неразположение, дължащо се на хипогликемия, и че след като му влеем малко подсладена вода, всичко ще бъде от о'кей нагоре. Накрая стоварваме преситения алкохолен разтвор в човешки облик върху леглото му, увиваме физиономията му с няколко пешкира, в случай че вътрешностите му проявят самоинициативата да се поразтъпчат, и възвръщаме свободата си на действие.

Отбиваме се в стаята на Матиас. Огненоглавия едва диша от умора.

— Равносметка? — изхърква той.

— По-скоро положителна — правя аз същата. — Все повече и повече се убеждавам, че сенаторът Дела Бранла е бил забъркан в някаква тъмна комбина и че се е доверил на Норма Кейн, която от своя страна е снесла чулото на Доктора.

— И аз съм на същото мнение — кимва той, — но се питам защо Гардън се е опитал да избяга от затвора в Каламити Бийч, при положение че е разполагал с такова взривоопасно доказателство! Според мен е бил достатъчно интелигентен, за да съумее да изтъргува тайна от подобен мащаб. Тук има нещо!

— И със сигурност не само едно — доуточнявам аз. Но достатъчно за днес. Да вкусим благините на една възродителна нощ, както са писали някога в постканоничната литература, защото и утре е ден!

Целувам го по челото, както се целува дете, и се оттеглям в апартамента си. Там вдигам телефона и нареждам на портиера да изпрати някого да предаде на шофьора на лимузината ми да дойде при мен, за да му дам указания за следващия ден. След което прехвърлям товара на самото си върху плещите на една няма по рождение закачалка, пръс-пръс-вам се с „Ню Йорк“, моя предизборен дезодорант, създаден от... не я познаваш... и отивам да отворя вратата, на която вече се чука.

Нанси забелва насреща ми възхитителна коледна усмивка.

— Влизайте и сядайте — разпореждам се аз и незабелязано окачам на бравата от външната страна на вратата табелката, призоваваща света да не ме безпокои.

Девојката безропотно се подчинява.

— Уф! — доказвам аз умението си да водя светски разговор и се отпускам на дивана до нея.

— Изглеждате преуморен — отбелязва тя.

— Само на пръв поглед. В действителност разполагам с резерви, за които дори не подозирате. Какво ще кажете, ако обърнем по чашка, за да приключим деня?

— Защо не? С удоволствие бих пийнала едно уиски с кола, по възможност по-леко.

Изпълнявам поръчката ѝ, макар че никога не съм работил като лаборант в аптека. За себе си спретвам един fifty-fifty джин-тоник. Чукаме се.

Тя отпива и пита:

— Доволен ли сте от резултатите от посещенията си?

— Донякъде.

— И какво целите, ако не е тайна?

— Да възстановя едно трийсетгодишно минало.

— Но това е много!

— И да, и не — все още има свидетели.

Очевидно ѝ се иска да продължи да ме разпитва, но знае, че в професията ѝ любопитството не е уместно.

Допива чашата си и я оставя върху ниската масичка.

— Каква е програмата за утре?

— За утре все още не знам, но мога веднага да ви запозная с днешната.

И преди да успее да гъкне, незаменимият Сан Антонио я грабва в обятията си и засмуква бърните ѝ като канибал.

Макар мозъкът ти да е значително по-мек от допустимото, несъмнено знаеш, че умората стимулира желанието. Верандата ѝ едва-едва се отърква във фасадата ми, когато усещам как в партера ми пониква (о, не, не криле!) печурка с размерите на ракета-носител „Ариана“.

Нансито не опонира. Дотолкова се е гътнала по моя милост, душичката, че пренебрегва обичайните формалности и преминава към трансфера на стоковите фондове по същество. Единодушно, масово „Да!“ по всички параграфи! Доказателство: сама разкопчава и сваля униформеното си сако, след което процедира по същия начин с блузата. Бронзовите ѝ гърди буквално връхлитат върху физиономията ми. Ландшафт за чудо и приказ! Иде ми да си подам оставката и да се преквалифицирам в алпинист! Ах, сега наистина съм в стихията си и мога да ти се подпиша за това с всички налични крайници, където, когато и както поискаш! Защото при подобна гледка възжеленията ми (и не само те) се овъжделяват до... да не ти казвам докъде, за да... да не ти казвам какво...

Устата ми се втурва по нея в неудържим галоп. Полата ѝ се присъединява към останалата част от униформата, предоставяйки ми достъп до екваториалния ѝ джонгъл. Тук вече е по-друго — налага се да си изясня отношенията с персоналния ѝ кактус, настръхнал като разгонен таралеж, но за сметка на това преливащ от преблага влага,

както би се изразил Аполинер, ако му възложеха съставителството на природонаучната енциклопедия. Мушмулите на чернилките са фантастични на вкус, само че трябва да знаеш как да ги обелиш преди дегустацията. Пружиновидният интимен храсталак е нещо по-скоро необичайно за нас, злочестите и сексуално оцетени западници, свикнали да зобаме русоляв, коприненомек фураж. Но трудностите увеличават удоволствието и бъди уверен, че успееш ли веднъж да се справиш с трънака на скъпото създание, продължението ще ти се стори по-омайващо от всеки Моцартов реквием. Ах, божествен еликсир, ароматен като кокосово мляко и тъй свеж под усуканата с клечковидни влакна черупка!

Разбирам, че Нанси не е свикнала на подобни обноски. Нейният лозунг е „Колкото по-голям, толкова по-добре“, но очевидно за първи път ѝ изпълняват такава солова партия на туба. Езикът във формата на преобърната турска керемиди, после свределовидно, „а ла лозов ластар“, след това в плоска и максимално разплескана конфигурация в стил „калканово филе“ — не е и подозирала за съществуването на такъв позитивен асортимент, негативната! Тъй че можеш да си представиш как моя милост, почетен кавалер на Ордена на мидата, разгръща непостижимите си, добре известни на жена ти таланти! Мичето ѝ, така да се каже, е запуснато като кооперативна нива в документацията на българска ликвидационна комисия! За щастие разполагаме с предостатъчно време. Започвам процедурата с мащабни мазки, подобно на художник, който налага върху платното първи пласт боя, преди да започне наистина да рисува. Междувременно черната перла проявява първите признаци на спонтанно пощръкляване. Тресе задник като шейкър, надавайки леки полусащисани, полуочаровани възгласи.

Колкото до мен, заемам възможно най-стабилна поза, за да предотвратя рисковото в подобни случаи схващане на краката. С една дума, клякам, нали сгряваш? Вдигам краката ѝ на раменете си и ги придържам, за да не се плъзнат. Малко по-късно ще имам нужда от ръцете си, но за никъде не бързам. Посвещавам на описаната първа фаза половин час, за да не бъда обвинен, че претупвам работата. След това, наблягайки на нюансите, предприемам вече по-настойчив, по-задълбочен (и дълбинен) анализ на спецификата на обстановката.

Кой беше казал „Почукай и ще ти се отвори“? На мис АнтраЦИцит буквално й изгърмяват бушоните! Славейт на джунглите в делириум! Въздухът се разтърсва от вопли, надавани на диалекта на африканските й деди, успели да надживеят робството.

Този така категорично и волево изразен на м'бабунгом'бомо оргазъм оказва силно стимулиращо въздействие върху вегетативните ми ерогенни центрове. М'бабунгом'бомо е един възхитителен диалект, който покрай спецификата на съзвучието „б'гуа'фххх“ напомня малко бомо'м'гом'нбабу, ако се сещаш какво искам да кажа? С тази разлика, че придихателното „х“ се произнася наопаки, нали разбираш?

Засичам нов половин час за фаза № 2. Именно в този момент се налага да възвърна свободата на дясната си ръка за операцията, известна под кодовото название „Щурата вилица“, за която се претендира, че е изобретена от Мао на онзи етап от културната революция, когато клечките покарали поради дълга неупотреба.

Този път възхитително щокладестата девойка не издържа на напъна и следва негропадение в несвяст, предшествано от истеризирани йойо-та, йайа-та и йейета, невъздържани жестикулации с ръце под акомпанимента на богато украсените й с висулки сребърни гривни, екзалтирано гърбокършене и неистово кракопедалиране, в резултат на което ушите ми загряват до червено. И след като навъртява така на място най-малко един етап от Обиколката на Франция, абаносовото създание се просва неподвижно върху дивана като поразено от токов удар.

Знам, че на мое място стотици хиляди биха си казали: „Сега му е ред да й опънем жартиерите!“, и щяха най-безцеремонно да навървят това изящно и изтощено до смърт творение на природата, за да продухат югоизточните си дихателни пътища. Да я изклатят дебелашки, безогледно и припряно, за да си лъснат колкото се може по-скоро простатата, и след това най-глупашки да се проснат върху мокета с трансформирана в жалък капкомер чурка, на която не би помогнало и едноминЕтно^[4] мълчание.

Но класата на Сан Антонио го възпира да животинизира емоциите си по този начин.

Вместо това същият полага подопитната в подobaваща месалиновидна поза, за да си отдъхне. Покрива с нежни целувчици слепите й очи, след това надпъпните й, преливащи в

тъмнокакаовокадифени нюанси (из)дадености, накрая отпуска благородна глава върху плоския корем на Нанси и все така с гордо стърчащ в неудовлетворена самота и волно полюшващ се в очакване на заслужено признание най-съществен орган, потъва в сладострастна дрямка.

Толкова е меко, топло, ароматно. Слуша ми се някаква хубава музика — менует от Бокерини или увертюрата на „Фиделио“ от Бетховен например.

О, нежен миг неуловим, о, шепот на необозримото! Отдървям кротко, подобно на затварящо се с приближаването на нощта цвете.

Под полъха на климатичната инсталация ефирните пердета на прозореца едва доловимо шумолят.

Върхът!

[1] Глава, посветена на Петроний. ↑

[2] Попаднеш ли в американски ресторант, никога не си поръчваш желе, защото не само няма да знаеш какво ядеш, но ще бъде именно това! — С.А. ↑

[3] Правилно е да се казва „организъма“, „оргазъма“, „комунизъма“ и т.н. — Из „Некои съображения върху правописа“, том 3, изд. на „Ти Жи Холдинг Ънлимитед“. ↑

[4] Да се чете „едноминУтно“! Бел. на деж. кУректор. ↑

7.

ЕДНА МАЛКА, МНОГО МЪРТВА НЕГЪРКА^[1]

Отива си късно през нощта. Опитвам се да я задържа за по-нататъшна консумация, но тя напират да се прибере, за да осигури такава (но не подобна) на старото си татенце.

Но не си мисли, ако обичаш, че преди да се евакуира, не разказваме играта на леглото, при това във всички възможни измерения, включително в профил и във фас!

Междувременно се възползвам от благодатния отдых, който ти изложих накратко в предишната, тъй възхитителна глава. А след това, разбира се, подновявам милувките си на всепризнат експерт в областта и благодарение именно на тях — надявам се! — девойката Нанси изплува от летаргията, в която беше далдисала.

Този път ѝ сервирам-не претоплена, естествено, а пряносготвена-интегрална версия на неизчерпаемите ми възможности в конфигурация „Дръж ми мачтата, Атлантида потъва!“ Или, ако предпочиташ, харемния вариант на китайския национален химн в изпълнение на почетния караул пред тоалетната на Мао Цзе Дун под вещото ръководство на гост-диригента Цун Кай Го. С други думи-страст от first качество със стопроцентова гаранция!

Тъй че когато си тръгва, походката ѝ наподобява същата на страдащ от хронично стомашно разстройство бедуин. За теб, естествено, това нищо не означава, но аз се саморазбирам и без субтитри. Интересува се дали възнамерявам да остана по-дълго в Лос Анджелис. Виж я ти, още не се е окопУтила от леглотресението, душичката, а вече подготвя Бермудския си триъгълник за следващия трус по скалата на Сан Антонио! Уведомявам я, че ще заминем едва със следобедния самолет и че преди да отлепя за Парижко, на драго сърце ще ѝ покажа къде зимуват ангелите.

И зад кулисите на либидото си незабавно разработвам богата музикално-сексуална програма, включваща изпълнение на Универсалната шпакла с двоен хастар, Ненаситната пиявица, Прекатурения омнибус, Портрета на Мао, Молдавския тирбушон, Българската вратовръзка, Concerto grosso за ревматичен плужек, Лоста на Архимед, Нервния бръмбар и Обезумелия банан, чиято виртуозна интерпретация, убеден съм, ще остави у нея неизлечим спомен и ще утвърди в съзнанието ѝ френския престиж — моя първостепенна патриотична задача винаги и навсякъде.

Но ето че юнакинята си вдига дърмите и моя милост, лелеяла надеждата да удари по достоен начин чертата под баланса на калифорнийските ни перипетии... Какво?... Ах, да! Та, казвам, моя милост — този понякога тъй кръглонулев субект с присъщия си наказуемо тъп смях — се капичва и заспива като бик за разплод, комуто до капка са изстискали семето.

Сънят, който ме спохожда (както пише в безсмъртните произведения), чифтосва Робин Болански с Норма Кейн, Алфред Констаман с двойката Мински, бившите съседи на Гардън, мама с тлъстата болногледачка на мис Кейн, като в допълнение бракува Матиас с чернокожата камериерка, а пък Нанси извърта на Берю една доброволна свирка. Накратко, брат Морфей ми спретва във владенията си страхотна трагикомична галапремиера. Колкото до мен, то в цялата тази баница аз играя ролята на късметчето. Чувствам се сведен до размерите на Палечко, загубил се в дебрите на огромен пудинг, който дядо ти Хогланд усърдно кълца със също толкова внушителен сатър. Гигантското острие играе около мен дивашки казачок, докато аз, кажи-речи, взел-дал, съм се свил неподвижно между един бадем и парче захаросана слива.

Дрънченето на телефона ме измъква за врата от дълбините на странните ми съновидения и отново се озовавам в луксозната хотелска стая, в която утринното слънце упорито напират да се намъкне през щорите.

Притежавам способността — дължаща се на опасната ми професия, предполагам — да преминавам мигновено в напълно завършено будно състояние. Никаква мъчително преодолима „ничия земя“, никакви безкрайни прозевки, никаква трудноразпръскваема мъгла. Неизменно готов на секундата! Вдигам слушалката.

Анонимен служител от рецепцията ме уведомява, че главният инспектор Естабаско би желал да му отпусна аудиенция по спешност.

Относително изненадан, хвърлям поглед на часовника си, който ми светва, че е едва 8.14.032.123456789,0 часа. Моля лицето отсреща да бъде така добро да ескортира главния инспектор до стаята ми, след което вдигам щорите, отварям широко прозореца,хващам се за ръка, вкарвам се в халата и в кожените си чехли, и в заключение приемам двама господи, не по-антипатични (но не и по-симпатични) от което и да е янки-ченге. Естабаско е от ярко изразен мексикански произход, за което свидетелства безусловното обединение между веждите и мустаците му, както и тенът му на човек, възстановяващ се с мъка след прекаран остър вирусен хепатит. Елементът, който го придружава, е бозаворусоляв, с подчертано фаянсовосини очи, намекващи за по-скоро скандинавското му потекло.

Поканвам очарователния тандем да влезе и го насочвам към единия край на хола, където синхронно полагаме задните си части върху наличната мебел.

— На какво дължа честта за това тъй мило посещение? — питам.

Чисто европейският стил на фразата очевидно им излизава по нервите. Естабаско презрително изсумтява, след което проръмжава:

— Вие и двамата мъже, които ви придружават, сте французи. В регистъра сте се записали като „служачи“, така ли е?

— Естествено.

— И къде служите? — продължава да разпитва той.

— В полицията.

Намръщва се, в резултат на което мустаците му се напъхват в ушите.

— Как така?

Изваждам от вътрешния джоб на самото служебната си карта и му я представям като доказателство за твърденията си.

Той я взема, оглежда я с подчертан интерес и неколkokратно почуква с нея по ноктите си, преди да ми я върне.

— Вчера сте наели лимузина от компанията „Калифорниан карс“, доколкото знам?

— Точно така.

— Колата е била шофирана от негърка на име Нанси Пърл.

— Е и?

— Според информацията, с която разполагаме, тя е дошла в тази стая и е останала тук доста дълго време?

— Това престъпление ли е?

— Това — не. Но е престъпление фактът, че е била убита веднага след като е излязла оттук^[2].

Скачам.

— Но какво говорите!?...

— Напуснала е паркинга и се е отправила към изхода, но не е излязла, а е спряла лимузината под дърветата в парка. Там първо са ѝ залепили устата със скоч, след което са я изтезавали. По гърдите ѝ открихме следи от изгаряния с цигара. Освен това са накълцали бузите ѝ с изключително остър нож. Предполагам, че са ѝ спретнали всички тези гадни изпълнения, за да ѝ вземат страха, след което са отлепили скоча дотолкова, че да ѝ позволят говори. И когато мъчителят или мъчителите ѝ са научили онова, което са искали да научат, директно са ѝ прерязали гърлото. Страхотна свинщина! През нощта кръвта ѝ е изтекла и в пет и половина сутринта един от градинарите е открил трупа.

— Но това е ужасно! — възкликвам аз с ясното съзнание, че изтърсвам една от онези първокласни глупости, които ме карат да свивам рамене, когато някой заподозрян ми ги сервира по време на разпит.

— Да, ужасно — съгласява се Естабаско. — Първоначалните заключения на съдебния лекар свидетелстват, че преди да умре, върху нея е било извършено сексуално насилие.

И многозначително ме промушва с черноокия си, откровено недружелюбен поглед.

— Какво наричате насилие? — промърморвам аз без особен ентусиазъм.

— Установи се, че неотдавна жертвата е имала полово „сношение“, а и не носеше кюлоти. Без съмнение убиецът ѝ, явно перверзен тип, ги е смъкнал и замъкнал...

Докато довежда до знанието ми горното, неговият Санчо Панса се навежда към ухото му и прошепва нещо. Естабаско се надига и отива да огледа един конкретен елемент от околната среда, който в случая се оказва леглото. Дублирам с очи погледа му и в резултат на това в полезрението ми попада привлеклият вниманието им предмет —

кокетните черни бикини на Нанси, оборудвани онзи тип розови дантелки, които имат за задача да асансьорират най-партерните мъжки инстинкти.

Сърцето ми изпълнява четворен тулуп и усещам как полярен студ плъзва по крайниците ми.

Дълбоко в мен нечий глас, притежаващ модуляции на маминия, ме наставлява: „Не допускай да те изкарат от равновесие, Антоан! Няма в какво да се упрекваш. Така че давай!“

И аз давам:

— Опасявам се, господин Естабаско, че вашият съдебен лекар е направил твърде прибързано заключение, твърдейки, че над Нанси Пърл е било извършено сексуално насилие. Случи се тъй, че преди да си тръгне, ние чисто и просто се любихме, като в резултат на изживените емоции без съмнение тя е забравила тук бикините си.

— Вие какво, да не би да шибате негърки? — прекъсва ме рязко и неприязнено главният инспектор.

— Винаги, когато ми се удаде случай, и то с най-голямо удоволствие. Като експерт съм на мнение, че това легло, в което спях „след това“ носи повече от очевадни следи от нашите лудории. Което означава, че нещастницата не е била изнасилена в колата си, а любена тук, в този апартамент — нюанс, достоен да бъде сложен в рамка.

ЮеСеЙ — заптието става и известно време мълчаливо кръстосва стаята. После отваря остъклената врата, водеща към обширна тераса.

— Елате да видите нещо! — подканва ме той.

И когато се присъединявам към него, ми посочва някаква черна маса, мержелееща се сред разцъфтелите жив плет от лаврови храсти.

— Знаете ли какво е това?

— Кола, предполагам?

— Именно. Това е лимузината на момичето. Достатъчно е било да направите не повече от десетина крачки, минавайки през терасата, за да излезете на изхода, да дадете знак на чернилката да спре и да я помолите да паркира за малко под дърветата.

Подрипвам като ужилен:

— Но вие ме обиждате, инспекторе! Знаете ли с кого си имате работа? Аз съм началник на парижката съдебна полиция, а не някакъв убиец-садист!

— Но пък се чукате с брикети! — продължава да се инати този наистина уникален тъпанар.

— И какво от това? У вас на белите също им се случва да опънат някоя и друга шарена мадама, не е ли така? Във вестниците редовно попадам на материали за политици, които имат връзки с чернокожи жени!

— Така е — съгласява се малоумникът. — И знаете ли защо публикуват тези материали? Защото подобни връзки предизвикват скандал!

В този момент вратата на стаята се открява и в пролуката изгрява алената куфалница на Матиас. Излишно е, предполагам, да те убеждавам какво благодатно въздействие оказва върху мен появата му. Или се лъжа may be?

На възможно най-бързи обороти му резюмирам незавидното си положение: зарадвал съм Нансито със себе си, след което тя е била заклана в катафалката си и подозренията са десантирали върху мен! Върхът на Марианската падина, с четири думи!

Червенотиквеничковецът е сащисан! Патриотично присъединява негодуванието си към моето. Прокламира на факултативния си английски, че съм най-великото ченге на Франция! Най-прочутото! Най-шерлокското от Холмс насам, далеч по-еркюлесто от Поаро и несравнимо по-агатесто от прабаба ти Кристи! О-ла-ла, о-да-да и къде-къде от-по-най-всякакви!

Със същия ефект би могъл да се изпикаеш в страдивариуса на Страдивариус и да се опиташ да го пробуташ на Йехуди Менухин за концерта му пред папата! Дори да бях президентът на Френската република, единна и неделима (както са ме учили в училище), пак не бих преклонил непреклонността на дълбоко заблуждаващия се по отношение на мен мексиканец, който намира ролята ми за подозрителна, особата ми за съмнителна и държането ми за отвратително.

— Ще ви помоля да се облечете и да ни последвате, за да можем да обсъдим случая по-обстойно — заявява той. Бих искал да ни придружат и двамата мъже, които пътуват с вас.

Разбирам, че не е необходимо да въртя задник, за да уцеля тоалетната чиния.

Свивам рамене:

— О'кей! Ксавие, иди да събудиш Берю!

Аленоглавия се изнизва като мокра връв.

— Ще ми позволите ли поне да взема душ? — питам.

Естабаско се поколебава, но накрая кимва:

— Добре, но побързайте!

Оттеглям се в банята. Давам предимство на зъбите, след което се пъхвам под силната топла струя. Междувременно беснея от яд. Сега ще се наложи да изчакаме резултатите от експертизата, след това експертизата на резултатите и изобщо целия този цирк, да им... досещаш се какво!

В момента, в който затварям душа, до слуха ми достигат характерни шумове. Готов съм да заложа наследствените си права на единствен син срещу кило леща, че онези двама дръвници се възползват от привързаността ми към личната хигиена, за да претърсят стаята! Встъпителен обиск под сурдинка, включващ обстоятелствен гинекологичен преглед на леглото, лабораторен анализ на съдържанието на куфара ми и рентгеноскопия на паспорта ми и самолетните ни билети. Ще се наложи не само да се оневинявам, но и да им снеса всичко за вчерашните ни перипетии ведно с мотивировката.

Навличам номерираната хотелска хавлия и се изстрелвам от банята, лъскав и зачервен като грездей на младоженец.

Маркирам леко удивление, откривайки двамата янки(дудъл)полицаи с чаша бърбън в ръка в компанията на Матиас. Да кажа, че Сияйноглавия сияе би било най-долнопробен плеоназъм. Но ще те открехна, че силно ми напомня един от онези осветени отвътре стъклени глобуси на земното кълбо.

— Ще пийнеш ли с нас? — пита той.

Иска ли питане!

При появата ми съединенощатските ченгета са се изправили и сега с любопитство ме оглеждат.

— Това е господин Сан Антонио, директор на съдебната полиция — представя ме Матиас, след което добавя на вниманието ми: — Главният инспектор Естабаско и детективът Ван Контрер.

Мигновено включвам: нашият щатен факир току-що ги е мариновал със своя сироп на забравата. Надявам се, че нито един от

двамата не е сърдечноболен. Но как го е направил? Тотална мистерия! Не Ксавие Матиас, а Ксавие Мефисто в цялото си величие, колегата!

Чукаме се (но не така, както предполага мръсното ти подсъзнание) и обсъждаме накратко метеорологичната обстановка, след което господата вдигат гълъбите.

— Казвай! — изисквам аз веднага щом вратата се затваря след доживотно обречените им на конфекция гърбове.

— Досещаш се, предполагам?

— Естествено, но как успя да ги намушиш и двамата, без изобщо да реагират?

Той измъква от джоба си миниатюрна спринцовка с тънка като прегладнял косъм игла.

— Надявам се, че никой от тях няма СПИН, тъй като в противен случай на другия подаръкът му е в кърпа вързан — използвах една и съща игла. Беше много лесно. Претърсвах куфара ти и боцнах първия, потупвайки го по плешката, все едно, че го викам; нищичко не усети. После уж се препънах и се задържах за другия, който също не разбра за какво става дума. Очевидно съм се специализирал.

Отдавам му дължимото с усмивка на искрено възхищение.

— Но означава ли това, че сме се измъкнали от кашата?

— Ти каза ключовата фраза, директоре: трябва да се измъкнем от кашата! За момента двамата страдат от форсирана амнезия, като не само не помнят, но и няма да си спомнят, че са идвали тук. Логиката на разследването им обаче задължително ще ги накара да ни посетят. Ако не точно тях, то колегите им.

— И препоръчваш да се омитаме?

— При това колкото се може по-скоро!

— Трябва да събудим Дебелия.

— Невъзможно. Опитах се, но той е в пълна алкохолна кома. Вчерашните коктейли на стареца са му взели здравето. За всеки случай му направих една инжекция за тонизиране на сърдечната дейност, но задължително ще му трябват ден или два, за да се съвземе.

— И въпреки това настояваш да се чупим!? Но какво ще стане с него тогава?

— Ако това се наложи, ще ни послужи за гаранция. При положение, че всички ни видяха да го вкарваме одървен като талпа, на

никого не би му минало през ум да го безпокои заради убийството на негърката.

— Сигурен ли си, че няма опасност да пукне?

— Нашият дебелак е правен така, че ще надживее и Страшния съд. На тръгване ще предупредим рецепцията, че не е добре и трябва да остане на легло, освен това би трябвало да запазим стаите си, за да не сметнат, че сме се уплашили.

— И знаеш ли къде ще отидем? — подхвърлям аз иронично.

Намигва ми като Лафонтеновата лисица^[3]:

— Та не дойдохме ли в Съединените щати ЗАРАДИ ТОВА, Антоан?

— Разбира се, Матиас. Колкото и идиотски да звучи, колкото и странно да изглежда, но сме в Калифорния именно ЗАРАДИ ТОВА!

Слагам в дипломатическото си куфарче една риза, чисти слипове, както и четката си за зъби и двамата напускаме хотела, отнасяйки дискретно прелестните кюлотки на Нанси.

И от таксито, което ни отнася към летището, също толкова дискретно ги изръсвам на булевард „Санта Моника“

Фантастична катеричка имаше девойчето! И донякъде е хубаво, че поне успя предоволно да се насити на шишарката на мечтите си, преди да ѝ откrehнат, че боровете стават не само за катерене, но и за изработването на конкретен вид дъсчена конфекция.

Но убийството ѝ, така или иначе, силно ме смущава. Повече от ясно е, че не става дума за сексуално престъпление и че клетото създание е получило one way ticket без право на реанимация именно заради нас. Някой е проявил интерес към действията ни и я е заставил да му разкаже за проведените от нас мероприятия в Лос Аджелес. А после ѝ е видял сметката, за да ѝ попречи да проговори, което според мен е твърде радикално като цензура.

Междувременно ме тормозят следните въпроси. Кой е научил за нашето пристигане? И с какво то го притеснява и дори тревожи?

Кучешки занаят е това, нашият^[4]!

[1] Глава, посветена на Агата Кристи. ↑

[2] В някои държави смятат убийството за престъпление. Бел. на обединените следствено-прокурорско-съдебно-рекетьорски власти. ↑

[3] Думата „лисица“ ме подсеща за следния виц. Заекът минал покрай котило лисичета и рекъл: „Привет! Идвам да изчукам майка ви.“ Докачени, лисичетата предали думите му на майка си. Побесняла от яд, тя заявила, че ще прегризе гърлото на мръсника, и хукнала да го преследва. Заекът се мушнал в дупката си. Лисицата го последвала, но се заклешила, тъй като заешката дупка е значително по-тясна от лисичата, в резултат на което задникът ѝ останал отвън. Заекът се измъкнал от другия край на леговището си, застанал зад мама Лиса, заемайки съответната поза, и въздъхнал: „Не, че ми се иска кой знае колко, но обещах на децата!“ С. А. ↑

[4] Да ви имаме проблемите! Бел. на Обединените издатели. ↑

8.

НОЩЕН ЕРЗАЦ^[1]

Излишно е да те уверявам, че увереността е нещо, в което е хубаво да си уверен, особено ако си уверен, че онова, в което си уверен^[2], е от ясно по-ясно, както казваше един ясновидец. Та тя, непоколебимата увереност, се просмуква все по-дълбоко и по-дълбоко в нашето под-, над-, околоръстно, частично и въобще съзнание — недвусмислена и бистра като изворна вода! И колкото повече си я повтарям и преговарям и колкото повече чувам Матиас да я потвърждава и препотвърждава, толкова повече се убеждавам в нейната целесъобразност и всичкоустойчивост, както казваше един склонен към радикални обобщения парапсихолог. Увереността се гради като къщата. Започва с общ план, продължава с габаритите, издига се тухла по тухла и т.н. все в този дух. Колкото до мен и моята^[3], то ние сме почти на фазата „предаване до ключ“, ще рече — на боята, завесите, луксозната кенефарматура и климатичната инсталация.

Отново и за последно ти излагам нашата версия относно Kennedy-загадката: заговор (днес вече никой не се съмнява в това), в който е участвал Дела Бранла. Той се е доверил на любовницата си, която от своя страна е снесла чутото на експлатоничната си и посттъпкаческа връзка в лицето на доктор Гардън. Най-вероятно му го е предала писмено върху картонената подложка на сладкишите си, за да може информацията да премине безпрепятствено през контролните пунктове в затвора. Според артистичното ѝ въображение подобна тайна е щяла да позволи на Доктора да спазари освобождаването си. И стигна ли до този момент, неизменно задавам на Ръждивокосия следния въпрос:

— Защо се е опитал да избяга от Каламити Бийч по насилствен начин, щом е разполагал с такава разменна монета?

И всеки път Алената ряпа, това амбулантно олицетворение на здравия разум, невъзмутимо ми отговаря така:

— Защото е било прекалено рано, за да я използва.

— Достатъчно е било да изчака! — продължавам аз да се инатя.

При което Непробиваемия тутакси ми го затапва:

— Забравяш, че Гардън е бил наркоман. Несъмнено е действал импулсивно, смятайки, че му се е удал удобен случай.

И все пак по мое мнение (а то е първокачествено) точно тук е слабото място на иначе пращящия ни от здраве роман^[4]. Но да вървим нататък, както казваше един керванджия, който поради липса на камили завеждаше общинския кучкарник^[5]. Опитът на Гардън да избяга се оказва неуспешен. Класифицират го като крайно опасен и го преместват в „Алкатраз“, където той отнася и тайната си — доказателство, че същата е била в състояние да понесе безболезнено и най-щателното претърсване.

В „Алкатраз“ се сприятелява с Алфред Констаман и му доверява, че нещото е скрито на сигурно място в килията му. И какво, мислиш, си казваме тогава? Че преди всичко трябва да установим материалното естество на тайната. Ако се касае за вокална информация, то той е щял да се задоволи да я научи наизуст — паметта е способна да излезе наглава с почти всеки вид разследване. Ако става дума за писмен текст, това вече е друг модел презерватив^[6]! Кой извика „спукан!“? О, много остроумно! Можеш да бъдеш горд с чувството си за хумор! Та казвах, че ако става дума за писмен текст, то той трябва да е скрит по наистина гениален начин. В НЕГОВАТА КИЛИЯ! Именно на това се крепи и мотивировката ни. Бидейки заклан от Болански, Гардън не е имал време да прибере „нещото“. А от тук е лесно да се заключи, че то може би все още се намира там! Не особено тъпо като разсъждение от наша страна, ммм?

Небето е синьо, морето е сиво и прелива в ясписенолайнени оттенъци, сякаш анонимен дрейфиращ танкер току-що се е издрайфИРал в него. Корабчето ухае синхронно на прегрято масло, старо желязо и препържен чипс. Облакътени на фалшборда откъм носовата му част, ние наблюдаваме носещия се насреща ни плосък като задник на пенсиониран писар остров с нацвъкани върху него куп

мрачни сгради с плоски покриви, над които се извисява грамадата на затвора. Погледнат от Сан Франциско, островът ти се струва съвсем близък и първоначално човек трудно може да си обясни защо е било почти невъзможно да се избяга от него. Но в диплянката, закупена едновременно с билетите за транспортиращата ни пирога, подробно се излагат причините за това: водите на залива са студени (най-много 10° по Целзий); в същите се мотаят изключително силни течения; решетките на килиите са неуязвими за всякакъв вид инструменти; загражденията от бодлива тел и детекторите за метал са подсилвали още повече ефикасността на шестте наблюдателни кули; надзирателите са били значително повече, отколкото в останалите заведения от този тип (по един на всеки трима затворници); последните били преброявани няколко пъти дневно; надзирателите, маневриращи сред „курортистите“, не са били въоръжени, но за сметка на това, екипирани като походни арсенали техни колеги циркулирали над главите им по така наречените gun-галерии, недостъпни за пандизчиите; и накрая, таваните били оборудвани с отвори, през които в спешни случаи можело да се пусне газ. От същата брошура научаваме, че през цялата история на прословутата пандела от нея са опитали да духнат само трийсет и шест души; двама успели, но за да бъдат заловени след не повече от час, а петима изчезнали безследно. Не открили никакви следи от телата им и налагащата се версия е, че или са се удавили, или са били окачествени като хуманитарна по помощ от акулите, с каквито заливът е пренаселен.

Отвъд зловеция остров се вижда фамозният, безсрамно разчепен над залива „Голдън Гейт“, който ослепително блести под утринното слънце, докато носещите се по него коли напомнят детски играчки, както не биха пропуснали да уточнят лауреатизираните с наградата „Фемина“ писатели, за мнозинството от които обратната резба е същина не само на творческото, но и на извънтворческото им житие-битие.

Корабчето приближава острова. Отдалеч успявам да разчета текста върху огромна табела, издигаща се на самия бряг, току под фара, която е надживяла закриването на пандиза:

ВНИМАНИЕ!

Всички лица, прикрили или подпомогнали бягството на затворник, подлежат на подвеждане под съдебна отговорност и задържане.

Това е то да умееш да създадеш веднага необходимото настроение!

До затвора води криволичещ, изкормен и покрит с неравен паваж и вкопани в пръстта железарии път, терасиран тук-там с тънещи в бурени стъпала. Рояк униформени ентусиасти осигуряват пълноценното посещение на острова за сметка на „Национални паркове ООД“. Ние обаче като достойни чада на Великата ни революция^[7], а оттам и закърмени още в яйцеклетъчно състояние с постулатите на независимостта, гласуваме единодушно в полза на самоинициативата и още с влизането си в килийния сектор наемаме уокман с обяснителна касетка и слушалки, за да установим контакт с най-страшния затвор, съществувал някога в Съединеносъщата Америка.

Макар и вече преквалифициран в музей, затворът „Алкатраз“ все така навява ужас. И в него завинаги ще продължи да тегне онази трагична атмосфера, представляваща прост аритметичен сбор от складираните с години в огромната сграда чувства на страх, омраза и отчаяние.

Забрадени със слушалките, които продухват Евстахиевите ни тръби с крайно увлекателна информация, двамата предприемаме кротка разходка из коридорите, докато слушаме надзиратели и затворници да се прехласнат един подир друг по този „по-“ от всички „най-“ затвори, по властвалата между стените му железобетонна дисциплина и по достойнствата на акостиралите в това тихо пристанище най-сериозни „клиенти“ като Ал Капоне, Робърт Страуд, Джордж Кели „Картечницата“, Томас Лимърик, Сам Шокли, Ръфъс Маккейн, Марвин Ф. Хъбард и куп други лауреати на „Ху из ху“^[8] в престъпния свят.

Изведнъж се намръщвам.

— Пълен цайтнот по линията, Матиас. Изпразнили са всички килии с изключение на две, които служат за нагледно пособие!

На посетителите се предоставя възможността да влязат в същите, за да се опитат да си създадат представа за приблизителното естество на мислите, изпълвали всекидневието на един затворник. Мебелировката включва тясно легло, прикрепени към стената сгъваеми маса и стол, порцеланова кенефна чиния, умивалник, закачалка и две етажерки, предназначени за книги и лични вещи.

Изчакаме любопитните да задоволят любопитството си, след което двамата си избираме по една килия и прекрачваме прага ѝ, задавайки си идентичния въпрос: ако трябва да скрия една секретна записка в тази зооклетка за хора, къде ли бих я заврял?

В леглото? То е неизменно най-щателно проучваният елемент в случай на обиск. Да я пхна между две страници на книга и след това да ги залепя? Всеки момент могат да ти конфискуват четивото. Да я прикрепя към долната част на стола или масата? В никакъв случай не би ѝ се разминало при един извършен по правилата „тараш“. Тогава? Остава възможността да я залепя за гърба на някоя лична снимка, но и това е крайно несигурно и уязвимо като скривалище.

В килията нахълтва нова партида посетители и аз се присъединявам към Матиас в коридора.

— Да те е осенило случайно някакво просветление? — питам.

Кимва утвърдително.

— Да, но не по отношение на скривалището. Не открих вътрешно едно подходящо място, което би могло да послужи за такова.

— Тогава към какво се съотнася озарението ти?

— Мисля, че разбрах защо Гардън не е използвал документа, за да духне оттук.

— ...? — не го оставям аз на мира.

— Защото се е страхувал, брато.

Америка явно развива у Ръждивоголавия склонност към фамилиарничене.

— И от какво по-точно, брат'чед?

— Да не го сатърдисат, ако огласи съдържанието му. Да не го очистят, както са очистили сенатора Дела Бранла. Както са се опитали да видят сметката на красавицата Норма Кейн. Осъзнал е, че не може да им сервира прословутото си доказателство преди атентата срещу Кенеди!

И тъй като се въздържам от коментар, притеснено измърморва:

— Смяташ, че греша, така ли?

— Матиас, обзалагам се на една дупка в паметта, класирана от Алцхаймер, срещу анална такава, обезсмъртена от Бернардо Педалето, че безспорно си разрешил въпроса с откачването на този висящ досега проблем.

Продължаваме разходката си. Попадаме на килията на Ал Капоне, намираща се на първия етаж на сектор „Б“.

Но тази историческа забележителност, изглежда, не прави ни най-малко впечатление на Матиас, който с натопорчен като Гайгеров брояч^[9] нос, хуква да обикаля коридорите с маршовата стъпка на алпийски стрелец. Познавайки го като съдържанието на слиповете си^[10], веднага съобразявам, че тази припряност не е случайна и съответства на напълно съзнателна дейност (както би казал Дарвин, ако видеше Кинг-Конг да блъска злобарки в компанията на Мерилин Монро). Затова без възражения тръгвам по петите му, които ме отвеждат в сектор „Д“, резервиран за пандизчиите, подлежащи на строг тъмничен режим.

Той изучава номерата на килиите, спира се почти в края на коридора, точно пред вратата, която води към библиотеката, и поглежда нагоре, отстъпвайки преди това максимално назад.

Чакам обясненията му.

И те идват.

Посочва ми една килия на първия етаж, където достъпът за посетители е забранен.

— Чувал ли си за един от най-популярните пансионери на „Алкатраз“, известен с прякора „Птичаря“?

— Разбира се!

— Обитава е килия 594, там, горе. Бил е изключително опасна фигура с невероятно богато досие^[11]. Преди да го преместят тук, отглеждал канарчета в затвора „Левънуърт“, но в „Алкатраз“ никога не се опитал да го прави. Съседната килия, сиреч 593-та, е заемал доктор Гардън.

Встрещявам се от изумление.

— Но откъде знаеш това?

— Преди да тръгнем насам, отидох в компанията на майка ти да интервюирам стария Констаман.

— И да не ми кажете нищо — нито ти, нито тя! — давам аз воля на негодуванието си, тъй като не понасям потайностите (дори и парижките).

— Беше прекалено зает с подготовката за пътуването — извинява се сурогатът на Залязващото слънце.

Оглеждам килиите на първия етаж, долният край на чиито решетки се вижда едва-едва в мъждивата светлина.

— Нищо обнадеждаващо — въздъхвам. — Ще ни се вземе здравето, докато успеем да претършуваме покоите на Доктора.

— Имаш ли някакъв план?

— Големите началници винаги имат такъв — помпозирам аз.

Матиас се усмихва.

— А може ли да узнаем какъв?

— Всички брави са от един и същи модел, със секретна ключалка. Ще вземеш отпечатыци на няколко от тях и ще изработим ключовете. Следобед ще се върнем тук с последния рейс за деня. Тогава вече ще разполагам с необходимото оборудване и ще направя така, че да остана в затвора, а през нощта с помощта на наличните ключове и съответния висококвалифициран инструментариум ще се намъкна в килия 593. Почти съм убеден, че няма да открия нищо, но искам да съм наясно със съвестта си. А на сутринта ще се присъединя незабелязано към първите посетители и ще се върна с тях.

Слънчогледоглавия ме изслушва мълчаливо със зареян дявол знае къде поглед, след което изсумтява:

— Още от самото начало си знаех, че нещата ще се развият точно така. И къде съм аз в целия този цирк?

— Следобед ще дойдеш с мен, ще заминеш обратно с последните туристи и на сутринта отново ще цъфнеш тук.

— И защо не искаш да участвам в нощната операция?

— Защото нещо ми подсказва, че можеш да ми бъдеш много полезен отвън, отколкото вътре.

Макар и все така категорично недоумяващ, Рижавият е човек, който умее да се прекланя пред волята на висшестоящите, въпреки всичките си висши образования.

— А сега, синко, вземи отпечатыците, за които ставаше дума.

— Вече ги имаш — потупва той десния си джоб. — Знаех, че ще поискаш това от мен, още повече че мероприятиято се налагаше от

само себе си.

— Уникум! — прошепвам с възхищение. — Този тип е наистина уникален! И какви гинекологично ловки пръсти, бога ми! Нищичко не забелязах.

Надигам се на пръсти и през един от високите прозорци хвърлям поглед към „Голдън Гейт“ и щъкащите по него лилипути. Представи си какви Танталови мъки са изживявали при тази гледка някогашните пандизчии!

Сан Франциско е сглобен от множество струпани на куп гигантски къртичини, по които прословутите му трамваи, произведени в символ на града, се катерят и спускат с главозамайваща скорост, транспортирайки висящите на гроздове по стъпалата им граждани. Автомобилите, кръстосващи този алпийски пейзаж, като че ли до един са се пръкнали от римейк на „Булит“ и човек започва да се пита, виждайки ги постоянно да подрипват по бабуните, дали амортизьорите им са стандартен модел, или са произведени от специално създадена за тях конвейерна линия в Детройт.

Двамата се катерим по посока на базовия лагер (тоест на нашия хотел), натоварени с покупки, по-скоро странни за почтени шерпи (пардон, туристи!), дошли да посетят един от „най-атрактивните“ made in U.S.A.-градове.

Във Фриско преобладават азиатците, при все че като цяло градът представлява огромен тиган, в който са забъркани всички раси на планетата. Човекоединиците изглеждат приблизително щастливи и погледите, които забърсваме мимоходом, са преобладаващо доброжелателни.

И всеки път, когато се разминавам с някое красиво чернокожо девойче, сърцето ми се свива при спомена за Нанси, която умееше не само толкова добре да шофира лимузини, но и така виртуозно да паркира специфични чужди тела в най-съкровената си анатомия.

Най-сетне се озоваваме в нашия апартамент и незабавно разопаковаме пакетите и пакетчетата, закупени в централноградския супер-big-магазин „Мейси“, след което Матиас се заема да подготви

екипировката ми, подобно на инструктор по парашутизъм, помагаш на ученика си да сгъне парашута, като подхожда особено научно спрямо ключовете.

— Както сам виждаш — отбелязва той, — те са практически идентични. Ключарят ме изглежда доста странно и Промърмори „Алкатраз?“, но тъй като панделата е закрыта преди трийсет години, се въздържа от по-нататъшни коментари.

— Дали пък не бих могъл да отключа само с помощта на моя „Сезам, отвори се“?

— Едва ли. Този вид ключалки са с изключително тясно езиче и шперцът ти не е подходящ за тях. Купих няколко много фини пилички от иридиева сплав, които могат да се справят и с най-неподатливия метал. Преди да изпробваш ключовете, вземи отпечатък от 593-та, което ще ти позволи да видиш какво точно трябва да правиш, без да си губиш времето в излишно налущване.

Моравоцефалестия продължава инструктажа си и аз — сиреч човекът, който те кара да онаноргазмиращ дори по време на изповед — паметизирам най-прилежно гениалните му наставления, защото, както ще ти се закъннат и моите придворни дами: „Сан Антонио има СЪЩО ТОЛКОВА слонска памет!“

Накрая си даваме кратък отдых, следейки по телевизора перипетиите на възхитителен анимационен филм, в който се разказва за един жираф, който си напъхал шията в един фабричен комин, което довело до еди-какво си и т.н. и пр. и въобще все в този дух. Добре! Ужасно интересно!

Няма нищо по-досадно от очакването на един ден „X“, още повече на един час „Y“, а да не говорим за един момент „Z“. Все едно, че любеницата под краката ти е спряла да се върти и горната половина на пясъчния ти часовник е обявила безсрочна гладноефективна стачка поради запек на свързващото я с колежката звено.

След края на така вълнуващия филм решаваме да слезем до пристана и да обърнем някоя и друга чашка в съседстващия го „Фишерман“ в очакване на последния рейс на корабчето. Около нас цари същинско стълпотворение от хранително-(но не задължително) вкусови сергии, излагащи на показ де що плаващо и дънопълзящо има на тоя свят под формата на риби и ракообразни, натъпкани в казани, които навяват не особено приятни Алигиериеви асоциации. Смърди на

границо олио и на свръхконсумиран и фино рафиниран фекалий. Тежки мазни миризми просмукват дрехите ти! Призивите на търговските кадри те карат да се чувстваш едва ли не неловко! Някои буквално ти заповядват да си купиш от гнусотиите им, други на колене те умоляват да сториш все същото. Struggle for life^[12]!

— Ще изпратя в къщи пощенска картичка! — решава Матиас.

Избира една, която изобразява залез над залива и учудващо сполучливо напомня негова силно осветена паспортна снимка, надрасква на гърба ѝ съответната туристическа формулировка и ме моли да съподпиша. Спретвам услужливо в постскрипtum: „Фантастично пътешествие! Мацките са страхотни и безкрайно отзивчиви!“, след което бързам да поверя този удар под кръста на калифорнийската поща, преди Рижавия да е успял да го прочете. Чудесно е, когато човек има за какво да се разговори с жена си след командировка, нали?

Колкото до мен, купувам за Тоанет един масивен кожен колан, чиято тока представлява накокошинена до краен предел индианска глава. Така де, никога не е късно да приучиш децата на добър вкус.

Ето ни отново на тантурестото корабче с неговото звездно-звездно, та чак раирано знаме, с неговата ръжда и с товара от дебелаци, тъпчещи се до побъркване с попкорн, банички, чипс и сандвичи, осигурявайки пълноценно занимание на ченето си през няколкоминутния преход. Америка е страната, облагодетелствана с най-голямата концентрация на уроди на квадратна миля.

Не стига, че са огромни, добилите им с дебили, ами се и кипрят в умопомрачаващи парцалаци във възможно най-делириумни разцветки. При вида им хамелеоните буквално се взривяват от завист, а се намират и не особено прозорливи хора, които директно ослепяват, когато се опитат да прозрат по-отблизо що за чудо имат пред себе си. Very-very опасна страна са туй, Щатите, без да говорим за ядрените им дивотии, които започват да сдават багажа досущ като тези на юнаците от Сибирско! Колкото и да се правим на еколози, предчувствам, че скоро такъв ще ни го подадат, че няма да ни остане време да умуваме нито къде, нито как да го поемем. Още малко и с тая дупка в озона и с полюцията „земя-вода“ ще разиграем такава масовка в стил

„Планетата на мумиите“, че Брадатия там, горе, ще започне да си говори сам. За никого няма да има прошка, братлета. Само тук-там ще остане по някой и друг алпинист и спелеолог, намирали се „в положение“ в момента на голямото страшно „бум“, които ще се видят принудени да се опъват взаимно в старанието си да продължат човешкия род.

И не е да кажеш, че не сме били предупредени!

Така че аз, който съм си мечтал още от предучилищна възраст да оставя след себе си и от себе си купчинка плодороден хумус, мога преспокойно да си напъхам средния пръст в окото до лакътя и да си пожелаля лека нощ.

— Мислиш ли, че Берю все още спи? — прекъсва размислите ми Матиас.

— Опитай се да му завъртиш една шайба, след като се върнеш от острова.

При друсащото ме в момента нервно напрежение, Дебелия ми е наистина последна грижа. Под шлифера си съм навлякъл топлоизолиращ комбинезон, тъй като въпреки всичко се опасявам, че ме очаква влажна и не особено забавна нощ.

В колосалния стерилизиран зандан цари определено неприятна прохлада. Питам се дали го държат под наблюдение и нощем? И за какъв дявол, по дяволите? Едно, че няма никой за пазене, и второ, няма нищо за вземане! Но от толкова шашав народ като янките може всичко да се очаква! Искаш ли да се обзаложим, че са го обзавели със свръхмодерна алармена инсталация, и то само заради спорта?

Споделям съмненията си с Ксавие.

— Не се притеснявай — успокоява ме той. — Доста обстойно се озъртах, но не видях нищо обезпокояващо в това отношение. Все пак отново ще огледам вратите.

И едва-що затваря уста, когато се получава нещо не кой знае какво, но затова пък пренеприятно. И то по моя вина! Моя е вината, моя е вината, моя е най-голямата вина^[13]!

Междувременно бях изтегнал карачките си, особено едната, която проявява самоинициатива и барикадира пешеходната пътека между седалките и ето ти, че най-ненадейно някаква отдавна отгървала се от зрението си старица се препъва в любимия ми пиццал. Въпреки че

се е вкопчила в ръката на внучката си, руината рухва, увеличайки в падението си своето прапотомство!

Бабиерата гръмва бонбоньерата си в ръба на срещуположната скамейка и писва, призовавайки на помощ майка си! Даваш ли си сметка? Майка си! И то след като самата е вече прапрабаба по линия на най-близкия приятел на покойния си съпруг.

В резултат на инцидента дъртото се обзавежда синхронно с внушителни синини по душата, надочието, капачката на коляното, дясната скула и лявата кълка; в допълнение последният ѝ зъб се просва в нокаут на палубата, а от лабиринта на фустите ѝ се изсулва китка прошарени кактусовидни Венерини космалаци. Внучка ѝ, изящно русокосо създание с почти зелени очи и категорично червен костюм, се втурва да приведе в стартово положение аварийно приземилата се антика, подпомагана от неотразимия рицар Сан Антонио, който, окатастрофил бабендъра най-неволно, сега повече от доброволно се включва в кракополагането ѝ. Настаняваме я да седне, дундуркаме я, изтриваме я, разтриваме я, облаговоняваме я, утешаваме я и изобщо преповиваме изцяло попиканата ѝ старост с памперсите^[14] на нашата нежност.

Изброените мероприятия ми позволяват — щом сме стигнали дотам да си казваме всичко! — да онюхам с пълни гърди разкошното блондинесто създание, да помилвам пръстите му, да докосна с устни косата му, накратко: да му изиграя онзи омайващ танц на намеците, с чието изпълнение удостоявам особите от отсрещния пол, предизвикали у мен директно и подлежащо на незабавна консумация вълнение.

Но забелязва ли го тя? Вероятно, тъй като недвусмислено ме разстрелва с такива слънчеви усмивки, че през следващата петилетка преспокойно бих могъл да си спестя ваканциите на Ривиерата. Веднъж реставрирали изкопаемото на сух док и пуснали го на вода (в случая ролята на бутилката шампанско успешно изиграва чаша сух бърбън), подхождам по същество към приказното същество, върху което — чувствам това! — моят чар и френският ми акцент оказват същото въздействие, каквото оказва прясната фъшкия върху хронично недояждала си муха.

Съкровището ме уведомява, че двете — баба и Червена шапчица — пристигат от Вагинстон^[15]. Родом от Фриско, дъртофелницата поискала да се убеди, че все някъде се е раждала, преди да отиде да

развъжда червеи за сметка на анатомията си в чернозема на околия Колумбия. Поради което и настоящото пътешествие. Първият съпруг на прапрародителката бил секретар на един от директорите на затвора „Алкатраз“ и дамите дошли да посетят прословутото заведение.

Оказва се, че са отседнали в хотел „The (Deo) Profundis Clitoris Hall“, който се намира точно срещу нашия, носещ гордото название „The Great Penis Hotel“. Екзалтирам се подobaващо по повод на щастливото съвпадение и бързам да се информирам кога приспиват старците в Калифорния. Разкошотията ме осведомява, че крайният срок за операцията е 21.00.00 часа, което ще ни позволи да вечеряме тет-а-тет утре, тъй като за тази вечер имам вече ангажимент. Следващия ще го поемем (или подадем) tomorrow, o'key? Поканата ми е приета с единодушно „yes“ в индивидуалната ѝ изборна секция. Определяме си среща в 9.30 часа в моя хотел. Колкото до мен, то аз вече виждам кюлотите ѝ в едър план — е, не чак в мащабите на президентски портрет в бананова република, но поне в тези на бебешка пелена — и решавам, че ако са дори само относително бели, ще я помоля да ми ги подари, за да ги използвам като кърпичка за смокинга си.

Оказва се, че двигателната система на бабиерата е дефектирала в резултат на сполетялата я злополука, така че я оставяме на гардероб в бунгалото на охраната до пристана и вече в намален състав предприемаме щурма на затвора. Матиас е мрачен като негърски дирник в тунел, смятайки, очевидно, че точно сега ми предстоят къде-къде по-съществени дела от рутенето на първата срещната мацка. Но нали познаваш моя милост, първороден, единствен и любим син на Фелиси? Халоса ли ме хормонът, бледна ти е фантазията (както би казал Бери). Тогава всеки що-годе прилично оформен дамски задник минава на първо място в личната ми топкласация, ползвайки се с абсолютно предимство.

Снасям ти в резюме тъй деликатните си и целомъдрени (за начало) маневри за сближаване на вагоните, а сетне и окончателното композиране на експреса „Сан Антонио-Сан Антонио“, включващ в маршрута си туристическа обиколка на Седмото небе с индивидуален гид с червена фуражка. Първо прихващам нежно пръстенцата ѝ, уж за

да ѝ помогна в изкачването, сетне мило експроприирам останалата част от ръката ѝ, а накрая откровено я заприходявам през кръста. Ку-ку, познай кой е! Маркираме, сякаш на кръстопът, първата пауза и аз се обръщам към нея, избутвайки в искрен смях — възхитително олицетворение на желязно здраве и стоманена самоувереност, — така че осезаемо да се почувства непоколебимата решимост на мъжкарят, неговите неизтощими физически ресурси и подчертаната му слабост към волната казашка езда. А да не ти говоря за почти реалното, едва сдържано опиянение и за щъкащите в стратосферата лудешки обещания! Тя вече е наясно, че body-fitness-ът, който ѝ се готви, няма нищо общо с измъчените подрипвания по телевизията и че „след онова“ ще ѝ се наложи да се добира до бидето с походка, на която не би завидял и сакат пингвин.

Второто зърно от тази тъй очарователна броеница се явява рискован от мен (и за мен) дързък целофан. Принцесата го инкасира повече от благосклонно, вследствие на което ѝ извъртам втори такъв, значително по-храбър и нюансиран до съвършенство в езиково отношение, който свидетелства надълго, нашироко, по диагонал и в дълбочина за капацитета на гръдния ми кош.

Нещата се хързулват като за световно по бобслей. Ако в „Алкатраз“ даваха стаи под наем, веднага бих им станал клиент. За миг дори (ако не вярваш, върви да блъскаш злобарки!), та за миг дори, казвам, в горната ми камара се заформя проекторезолюция да гътна Мери (защото тя се казва така, а от непорочното зачатие насам аз съм просто луд по това име) върху нара на изложбената килия, като помоля Ръждивоглавия да бди над страстите ни; би било наистина чудесно, още повече че този последен за деня тур не се радва на особена посещаемост. За зла чест един Nikon-иран и Kodak-иран до зъби японец се е заел да навърти многосериен документален филм, увековечавайки кривокраката си и палачинколика половинка, приседнала на края на нара.

Заснема я през решетките, Хепатитния, което, естествено, е много по-лесно, отколкото да заснема решетките през нея, въпреки че от самурайчестите може всичко да се очаква. И тъй, по технически съображения се отказвам от плана си и бъди убеден, че го правя с най-искрено съжаление, тъй като обожавам да опъвам заслужаващите това производни от реброто Адамово в места с повишени рискови

параметри. А да уважиш подобаващо една дама с либидото си именно в „Алкатраз“ според мен би представлявало наистина легендарен сексуален подвиг.

Ксавие става все по-мрачен, което при сияйна манерка като неговата е равносилно на пълно слънчево затъмнение.

— Ама и ти имаш едни маниери да се подготвяш за деликатни операции, да лудне човек! — изсумтява той.

— Не се безпокой.

— Как смяташ да го направиш?

— Като за себе си!

— След като посетителите си тръгнат, задължително би трябвало да правят обиколка, за да проверят дали някой не продължава да се мотае из заведението.

— Да, твърде е вероятно.

— Имаш ли предвид място, където можеш да се скриеш?

— Да.

— Къде?

— В бръснарницата, до която се стига по една вита стълба. Преди края на посещението ще се изкача по нея, така че да не могат да ме видят. Проверката явно не включва първия етаж, тъй като той е затворен за посетители.

— А мацето?

— Какво?

— Ще й се стори доста странно, че я зарязваш точно в този момент и не се прибираш с последния кораб!

Има право, знам. Дори в излишък. Ще се наложи да спретна някакъв финт. Хм, лесно е да се каже... Правим отново пълна обиколка на терена: столовата, библиотеката, сектора със строг тъмничен режим, разхождаме се по „Бродуей“... И ето че по някое време Червената шапчица заявява, че трябва да отиде при баба си, която сигурно са я хванали щурите. Очаква да я последваме, но аз заявявам, че преди да отлепим окончателно, трябва да изпратя няколко пощенски картички (такива, както и всевъзможни брошури и безбожно тъпи сувенири продават близо до залата за свиждане).

Тъй че, леко разочарована, тя продължава сама. Предпазливо се предислоцирам в района на бръснарницата.

Няма жива душа, ама наистина nobody.

Предприемам пробно изкачване по стълбата, която вибрира под стъпките ми. Всичко ми изглежда повече от спокойно. Присъединявам се към Матиас за кратък, но трогателен сеанс на сбогуване.

— А сега, Ксавие, бягай при мацето и бабишкерата! Кажй й, че продавачът на картички се е оказал мой стар приятел, с когото не сме се виждали сума време, и че ще се прибера с катера на охраната и персонала.

Той кимва.

— Е, тогава *merde*^[16], господин директор.

Чувал съм, че в подобни случаи никога не трябва да се благодари — носело нещастие.

И най-безразсъдно му благодаря.

[1] Глава, посветена на Робърт Пен Уорън. ↑

[2] Повторението било майка на знанието, ако не знаеш. Така че или си прави сметката, или се ограмотявай, докато е още време! С.А. ↑

[3] Знаеш какво, така че няма да се повтарям. — С.А. ↑

[4] Пак не му липсва самочувствие на графомана Сан А. — Бел. на УС на Клуба на свободните литератори бутафорковци. ↑

[5] Други завеждат цели общини и пак не се оплакват. — Бел. на признателния електорат. ↑

[6] Неизвестно защо наричан от французите „английски капот“. — Бел. на отдела за опазване на франкофонската чистота или, ако щете, на чистотата на франкофоните. ↑

[7] Френската, а не оная, другата, да се разберем! — С.А. ↑

[8] Нищо нямаше да ми попречи да добавя някоя и друга буква, ама благопристойното ми възпитание надделя. — Бел. на деж. ред. ↑

[9] Знам, че ще ме питаш къде оставям Мюлер, но кои беше казал: „Събери двама шваби и Аншлусът ти е в кърпа вързан“? Повече отговорност пред света, драги! Повече съзнание! — Апел на преводача. ↑

[10] А то е... Ооо! — Бел. на авторитетното дамско жури на конкурса „Мистър мокър слип“. ↑

[11] Къде ще си чувал, ти, нещастно френско ченге, за досиетата на българските политици? — Бел. на комисията по парла-ментарна дискретност. ↑

[12] Или „Борба за живот!“ за сведение на онези, които не знаят, че в Щатите се борят предимно на английски, и то без да имат понятие от гаражно-вкусова икономика. — Бел. на „Юнайтед гараджис и син ООД“. Виж шедьовъра „На зла кучка зъл прът“. ↑

[13] Мога да ти го изрецитирам и на латински, но щом са го обявили за мрътъв, редно е да зачитаме покойниците. Мир на неправилните му глаголи! С.А. ↑

[14] Нима все пак вашето бебе и моето Янче не заслужават суха и гладка кожа? — Бел. на „Пампърс Ийст Уест България Интернешънъл“. Виж и бел. на стр. 56. ↑

[15] Май така се транскрибираше на френски Вашингтон, или бъркам? — Б.пр. ↑

[16] Че означава и „лайно“, означава. Но мислиш ли, че ако го преведа дословно, ще ти стане по-весело при инфлацията, която ни друса? Б.пр. ↑

9.

ВОЙНА И КИР^[1]

Дълго време прилежно се вайках над съдбата си, прибъгвайки за формулирането на душевните си състояния до някои от най-прелестните изрази във френския език. Вродената ми скромност ме караше да мисля, че „моят случай“ представлява интерес единствено за мен, но затова пък той ме интересуваше изключително много. Смятах се за нещастен, като толкова се вживях в сметките си, че повече или по-малко наистина ставах такъв. Това определено конфузно положение изопачаваше до неузнаваемост полагащите ми се житейски радости, в резултат на което изкарах доста неприятен период на морална реанимация, без да бъда действително болен. Мина известно време и един ден неочаквано установих, че съвсем незабелязано съм се излекувал от тази тъй дълга остатъчна антиболест. Испитах облекчение, но същевременно и смущение: фактът, че си се осафирясал, и то без да се тъпчеш с хапчета, предизвиква винаги подозрението на хора като мен, които чудесно знаят, че за всичко се плаща и че признателността е клопка за баламурници.

Та ето що за килватер следват мислите ми, докато правя равносметка на окаяното си житие-битие, приседнал на едно от тесните железни стъпала на тирбушонестото стълбище.

Тишината, ако мога да се изразя така, се усилюва в синхрон с все по-концентратния здрач. Шумовете са вече единствено външни и се телепортират до ушните ми миди под формата на приглушени рикошети, разнасящи се откъм пристана.

Предчувствам, че по-нататък, когато настъпи нощта, до мен ще продължи да долита единствено глъчката на Сан Франциско, тъй близък и същевременно недостижим. Фриско, чиито светлини вече пламват, за да затрепкат миг подир това през талазите на вечерната мараня.

Не съм от страхливите, както сам знаеш, но при все това ще ти призная, че характерната черта, разделяща на две една от най-съществените ми анатомични придобивки, съвсем неволно се херметизира от само себе си. Да се озовеш съвсем сам в най-страшния американски затвор е повече от извинение за шубето, което задължително ще те раздруса. Минава ми през ум, че преди трийсетина години, и то в същия този час, панделата трябва да се е тресяла от жизнените децибели на окошарените човекоединици, подобно на парламент на източноевропейска бананова република при гласуването на вот на недоверие на правителството. Всички тези дихания, всички тези кашляния и кихавици са композирали — и за миг дори ми се струва, че го дочувам! — ръмженето на спотаил се лъв. Псувните, жизнерадостните онанистични междуметия, въздишките! Боже мой^[2]! И стоновете! Ами стоновете, питам те? Разбойници или не, убийци или да, но между тях безспорно е имало и такива, които са страдали, или бъркам? Които са страдали и телом, и духом. И нищо чудно и да са плакали, маскирайки риданията си като кашлица, хриптене, храчене, че дори и подхилване?

Започва да ме клати студ. Събувам обувките си, за да не вдигам шум и се връщам при входа — заключено. Наострям уши, но не долавям ничие присъствие от другата страна на портата. Моя милост е последният затворник в „Алкатраз“!

Е, на работа! Чака ме тежка нощ.

Ще ми повярваш ли, ако те открехна, че ключовете, измайсторени от Пожарокосия, се оказват излишни, тъй като моят вездесъщ шперц с широк спектър на действие съвършено самостоятелно овладява върха на висотата на положението (според любимата фраза на Берю от времето, когато следваше задочно алпинизъм). Както и предполагах всъщност.

Достатъчно е просто човек да прояви малко повече настойчивост, за да вкара в пътя този шедьовър на кварталната железарска индустрия и — щрик-щрак! — ключалките е мигом вдигат бял байрак, при това на батальони! Направо драго да ти стане!

Задействам се по план, което ще рече възможно най-безшумно и прецизно, ала ненадейно ме обзема доста неприятно извънпланово

безпокойство. Представяш ли си ме, брат'чедке, в този безлюден затвор, просмукан чак до пресъхналите си клозетни чинии с толкова страдания, толкова тормоз, с толкова падение и мъка? Дори самото отсъствие на около трите стотача пандизчии, излежавали присъдите си по тези места, съставлява не само по-скоро, но и дявол знае каква най-паче странна заплаха; като че ли всеки от бандюгите е оставил тук на гардероб всичко най-злодейско у себе си. Глутница диви зверове! Осъдени за убийство, за отвличания, за изнасилване, за обири. До един кавалери на ордена „Обществен враг number one“! Веднъж четох в някаква книга, че при опит за бягство група освирепели лауреати успяла да неутрализира охраната с оръжие, чопнато от gun галерията; сетне затворили ченгетата в килии 402 и 403 и прословутият Джо Крецър им теглил куршума през решетките. Снимката на Крецър фигурираше на тилвата корица на книгата — масивен млад мъжага с гъста, срасана на път по вододела на шишарката му коса и с невъзмутим, геноциден поглед. Всъщност онова, което е характерно за всички тези юнаци, е именно безмилостният им поглед: Хъбард, Томсън, Кой, Маккейн, Ъънг, Карпис, а да не говорим за татко Ал Капоне... Поглед в стил „между другото“, който осъжда неумолимо, без право на обжалване. Поглед, който убива!

Килия 593.

Тя тъне в непрогледен мрак, тъй като идващото от града сияние се задоволява да осиява само подовата част на галерията. Включвам халогенното си фенерче. Помещението е празно като джоба на държавен служител след Коледа, като се изключат умивалникът и клозетната чиния, занитени съответно към стената и пода.

Обзема ме логично обосновано обезсърчение. Така де, какво ли толкова мога да очаквам от 4–5 квадратни метра цимент? И въпреки това, след като така, и така съм в наличност, прилежно се заемам да изуча сантиметър по сантиметър пода, тавана и стените. Нищо! Нито пук-, нито на-, нито тин-, а да не говорим за -ка или за някакъв по-съществен отвор, ако се изключат няколкото плитки дупчици, останали след демонтирането на масата, табуретката и двете етажерки. Изследвам ги също толкова съвестно.

Знам обаче, че и от тях няма да изровя нищо. По времето, когато Томас Гардън е „обитавал“ този замък, споменатите дупчици са били оборудвани с по едно винтче, но дори и да предположим, че Доктора ги е използвал като скривалище за тайната си (което означава, че тогава въпросната трябва да е била ужасно малобагаритна), то несъмнено са щели да я открият при опразването на килията.

Из затвора сякаш броди нечие смразяващо дихание и ми се струва, че донюхвам^[3] погнусителната^[4] смрад на пот и лайна. Облягам се на парапета на галерията. Подчинявайки се на капризите на прозорците, геометрични отрязъци светлина безрезултатно се напъват да поразредят мрака в това прокълнато място. Дали и на Доктора не му се е случвало да се увесва понякога на тези леденостудени перила? Удавала ли му се е изобщо такава възможност? И дали чисто и сложно не е бълнувал, когато е уверявал моя скъп съотечественик, оня дърт негодник Алфред Констаман, че разполага с доказателство за заговор срещу J.F.K.? Та нали е вземал наркотици, висшият медицински кадър! Нищо чудно в тези си „периоди“ да е дрънкал врели-некипели, юнакът. При все че според твърденията на „приятеля на Фелиси“, Доктора е говорел за атентата през 62-ра, тоест цяла година преди радостното събитие!

Отърсвам се като помияр след баня в канавката и се връщам в килия 593.

Причината е, че гениалният ми мозък се досеща за сифона на умивалника. Изказвам интериорна надежда, че захапката на клещите, с които предвидливо съм се екипирал, ще се окаже достатъчно широка. Горната се трансформира в екстериорна. Висящ обаче остава въпросът с развъртането на „халката“. Тук е вече толкова петилетки, че и Брежнев би й завидял! А междувременно варовикът и ръждата са я затегнали като за преработено и допълнено издание на „Гинес“. Извивам гръб, запъвам крака в стената и започвам да дърпам клещите с такова настървение, че малко остава да си изпокъсам такелажа. Бицепсите ми преминават в трицепси, четирицепси, петцепси и продължават да се катерят като щури по таблицата за умножение. Ако я карам така, хернията ми е в бандаж вързана! И тогава при всяко междучатално скачване с произволен модул от насрещния пол, душката има да се диви дали гумите на совалката ми не са бомбирали и да се тресе от страх да не гръмнат наред полета към Седмото небе.

Ала ето че в момента, в който се наканвам да се откажа, ненадейно изпитвам усещането, че „халката“ лекичко поддава. Вместо да настоявам обаче, благоразумно решавам да си поема дъх. Излишно е да се правя на отличник — що е нощ, все е пред мен! Отърквам доведените си до границата на кипене длани в панталона. По всичко личи, че в южното полукълбо водата от умивалниците се оттича отляво надясно, а не отдясно наляво както в нашето. Ако не е и обратното, но аз и физиката, нали знаеш... Така или иначе, опакото е налице. Забавно, не мислиш ли?

Плюя си на ръцете, за да предотвратя неволни самоотлъчки по трасето и — да те видя, приятелче! Ееей! Ррруп! Пълен успех! Тотален триумф на човешката воля! Вече сме далече от времето, когато скачахме от клон на клон, застраховайки се с едната опашка, нали? Сондирам вътрешността на сифона с лъча на фенерчето. Дръжки! Трици! Топки! Nothing! Очевидно Гардън не е разполагал с инструмент като моя, за да извие врата на шибаната тръба. А пък и да беше напъхал в нея чуждо тяло, тя без съмнение скоропостижно би се задръстила, като се има предвид, че последното е често явление дори в случаите, когато всичко функционира уж нормално!

Не ми остава друго, освен да завия отново сифона поне дотолкова, че да прикрия осрания пейзаж. (Навремето познавах един арабски шейх на име Али Ал-Ахмак Ал-Хасан Ал-Гъз Ал-Осран, който си беше втълпил, че е велик пейзажист и упорито подписваше картините си последния начин: „Ал-Осран — пейзаж“. Свърши зле горкият: беше принудил жените си да приемат фамилното му име, в резултат на което харемът му се разбунтува и подаде колективна молба за развод. 1234,5 ханъми^[5], представяш ли си!?)

За целта закрепвам фенерчето вертикално на пода, така че лъчът му да осветява долната част на умивалника. И ето че в момента, в който завивам вироглавата халка, нещо погъделичква вниманието ми. Нещо нищо кой знае какво, както би казал кварталният нихилист, но все пак нещо! Просто ми прави впечатление, че цветът на спойката, прикрепяща порцелановата чиния към стената, не е навсякъде еднакъв. В горната си част тя е мръснобяла, а по-надолу сивозеленикава. Ефектът на влагата? Вероятно. Въпреки това лекичко я поочегъртвам с шилото на универсалното си ножче с двойно предаване и климатична инсталация, при което констатирам... Какво мислиш, брат'чед? Че

става дума не за гипс или за цимент, а за мумифицирана като кюлотите на Нефертити дъвка!

Нали си виждал как автоматичният селектор на грамофон сменя плочата? С онази понякога тържествена и във всички случаи царствена лепеност, придружена от тихичко прищракване. Поставя плочата и се оттегля, след което на сцената излиза вилката и музиката еква. Защото и сега е същото — чиста проба „Танхойзер“.

Изживявам миг на неописуемо напрежение. Финалният спринт! СпиАналният фРинт! Та не бях ли вече бръмнал на тази тема, която ще си остане мъглява дотогава, докато не я разсее блясъкът на истината, единствено истината и само истината? Та не беше ли подпушило под скалпа ми от интелектуално пренапрягане? Та не се ли бях кажи-речи изтървал покрай толкова умствени напъни? Та не се ли бяхме извисили, аз и сътрудниците ми, до почти върховната степен на колективното шашване? То бяха маймунджилъци! То бяха фантазмагории на едро, на дребно, на изплащане и в брой! То беше прехласване по персоналните ни дивотии! То беше делириум по мантинелата! То беше хорово тъпеене! То беше блъскане на глави в стената! То беше тъпчене на място! Въобразявахме си какво ли не и как ли не! Самонапомпвахме се с псевдонадежди под формата на собствените си нерафинирани газове!

И ето ме сега тук, на колене, в позата на абсолютното смирение, милвайки с крайчеца на пръстите си едва забележимата грапавина. Дали в тази дъвкана преди трийсет години дъвка все още щъкат микроби? Глупави, неуместни въпроси, които обаче ме налитат спонтанно, на цели тълпи!

Изравям от дъното на аварийната си чантичка малко длето от калена стомана и атакувам псевдодъвката (сдъвкана, между другото, много съвестно), която отстъпва учудващо лесно, капитулирайки на стружки. Разчиствам нещо като жлеб, дълъг десетина сантиметра и широк около два милиметра. (Ако разполагах с рулетка, сигурно щях да бъда по-точен, но в случая се налага да разчиташ единствено на личната ми преценка.) Ситуацията се натопорчва до крайност: напъхвам в отвора на спазматични пресекулки парче извита като кука тел. Не се случва нищо. А и да се е случило, няма как да го установя, тъй като надочната ми дъга забранява на подопечното си (и ми, все пак!) око пряк достъп до местопроизшествието. Е ли ще да съм се пак

прецакал^[6]? И е ли ще възторгът ми безкраен да повехне като чурката на триперлив академик^[7]?

Ядът ми действа стимулиращо. Втъквам върха на длетото в отвора и започвам да (му) го набивам, използвайки вместо чук тока на една от мокасините ми (които, припомням ти, събух преди около 190 реда).

И в момента, в който в пукнатината се оказват няколко сантиметра желязо, рязко дръпвам инструмента. Посипват се парченца гипс. Отново дръпвам, като опирам гръб в умивалника, опитвайки се да го повдигна. Панаирджийски борец! Жан Валжан, повдигащ потрошената талига на дядо Машпро, за да могат да измъкнат затиснатия под нея стар каруцар.

Дръжката на длетото амплитудира все по-осезателно (както казваше професор Хуй Вен Бин от Пекиния университет) и ето че ненадейно чувам лек удар. Информирам се относно и установявам, че от изнасилената пукнатина е паднало... Наричам го така, и то въпреки неоспоримото богатство на моя речник, тъй като на пръв, на втори и дори на трети поглед въпросното... е напълно неидентифицируемо.

...-то е от лек метал, плоско, с размерите на голяма визитна картичка и върху него все още могат да се разчетат три релефни букви, съчетани в думата КАО.

След надлежно опипване и оглеждане разбирам, че става дума за капак на консервна кутия, първо пригладен, сетне изрязан и накрая прегънат надве, за да бъде превърнат в нещо като плик, в който трябва да са пъхнали някаква бележка, преди да подгънат краищата му от трите страни и старателно да ги смачкат, осигурявайки по този начин пълното му херметизиране.

Благодаря ти, Иисусе! Винаги си бил на висота, наистина!

За момента се отказвам от операцията по разхерметизирането на капсулата и я прибирам във вътрешния джоб на спортната си риза. Там, до сърцето, което, общо взето, бие единствено в мой интерес!

Победа! Тържество на духа над материята! Една ждроца, чието въображение не надхвърля мащабите на катастрофално празния й сутиен, твърди, че моите books принизявали човешкия морал. Тази друсла, която несъмнено се друса като щура под път, над път и на паркинг с първия срещнат, не можела, представи си, да понесе сексуалното ми perpetu-u-u-um mobule! Поради което и

скандализирането ѝ. Спеша ли се веднъж от бидето си, ей ти я че изведнъж се превръща във въплъщение на олицетворението на целомъдрието, това недоразумение. Промивайки най-съкровенията си анатомия от външни елементи, кикимората си възвръща моминската непорочност; за нея изисканите маниери и добродетелността се придобиват с помощта на калъп сапун и струйка чешмяна вода. Да ми ядеш testiculus^[8]! Мисля си за теб в гробната тишина на „Алкатраз“ и мога най-тържествено да те уверя, протягайки ръка за обичайната клетва, че презрението ти към мен е нищо в сравнение с досадното съжаление, което ми вдъхваш.

Отвращаваш ме, защото си обречена да отвращаваш. Дано по-скоро одъртееш и се озовеш с посивяла и окончателно дефектирала мушмула, неспособна повече и на най-незначителна тръпка, камо ли на подмокряне! Пожелавам ти най-сърдечно всички недъзи на старостта с нейните брадавици, с разширените ѝ вени, с бръчките ѝ, с неуправляемите ѝ опикавания и осирания, очаквайки с нетърпение да те видя — мумифицирана, достолепна и натъпкана с принципи като патка с топли лайна. Да, желая ти дълъг и предълъг живот, кифло мухлясала, за да можеш, приключвайки с периода на носталгиите, заслужено да се наслаждаваш на яловия пейзаж на великата пустиня на забравата. И тогава вече няма да си спомняш нито за Сантантонио, нито за неговите вечно разгонени, палуващи под (с)перманентната сянка на любимите си кУркови дъбове нимфОМАНКи! Нито пък за фундаменталния чеп на Берюрие. От изтлялото ти мозъче — ведно с гънките, естествено! — завинаги ще са се заличили и моите великолепно батални сцени, описващи ожесточени минетни — пардон! — минОМетни дХуЙели и еПИЧна езда на цвилещи мацки. А ти, ти ще има да се учиш до второ пришествие как се прави икебана от корени на райграс и глухарчета в хоризонтално положение.

О, но каква ли полза има всъщност да ти се сърдя? Адреналинът е лош съветник. Може би ако те...^[9] то днес, вместо да ме караш да те проклинам, ти вероятно щеше да се превъзнасяш по писанията ми — толкова малко е необходимо наистина, за да обърнем с хастара наопаки нашите убеждения или съдби!

Вдигам сергията, внимателно я опаковам и грижливо събирам парченцата мазилка в пластмасово пликче, след което се изнизвам като

мокра връв в коридора, резаключвайки най-съвестно вратите след себе си.

Изведнъж изпитвам див глад, какъвто неизменно ме подгонва след всяка удържана победа. За щастие предвидливо съм се запасил с няколко шоколада и една ябълка. Решавам да се върна в the barber shop и да изчакам там утрото. Обзавел съм се в качеството на завивки с две големи торби за боклук, в които, след като пробия полагащата се на лицето ми дупка, възнамерявам да напъхам телесата си и така да се спася от студа, подгръзвайки се с индивидуалната си топлоотделителна система. Тапицираният с кожа подвижен бръснарски стол е все още на мястото си. Оборудван е и със стъпенка, така че като го гътна в относително хоризонтално положение, бих могъл да си осигуря напълно прилично подремване. И дори да допуснем вероятността — по принцип недопустима, но знае ли човек, — че минат на нощна проверка, бих се удивил наистина много, ако успеят да ме забележат върху невидимия в мрака стол.

Изхрусквам ябълката, напъхвам огризката в пликчето и се оттеглям в нощните си покои.

Блазни ме мисълта — о, колко! — да „разпечатам“ открития зад умивалника метален плик и да се запозная със съдържанието му. Но някаква мазохистична тръпка анулира порива ми. Решавам да го отворя чак на сутринта в компанията на Матиас, след като двамцата се паркираме на спокойствие в нашата хотелска стая. Понякога Танталовите мъки едва ли не ти се услаждат, бога ми! Горедолу както в случаите, когато под ръка (или под...) ти е попаднала фантастична мацка, а ти все отлагаш ли, отлагаш кавалерийската атака в дефилето ѝ. Удовлетворението е винаги свръхинтензивно, но изключително краткотрайно, поради което за пълноценното възприемане на даден оргазъм е наложително той да бъде предшестван от дълъг пролог. Всичко е в увертюрата, както е казвал Щраус, когато музата му е връзвала тенекия.

Прецени сам необичайността (или липсата на банАН-АНалност, ако предпочиташ) на ситуацията: моя милост, опакован в торби за боклук и изтегнат върху вехт бръснарски стол, оказвал гостоприемство на дирниците на най-големите гангстери не само от Междувоеенния

период, а и на тези от първите последвали го петилетки. Моя милост, нанинанкащ като онова невинно агънце, което след събуждането си имало глупостта да отиде да утоли жаждата си в носещото идиотското име „Спящия Агнец“ поточе, наред огромния пуст дранголник! Какво завидно здраве, нали? Какво самообладание!

Защото наистина се унасям в толкова дълбок сън, че Марианската падина направо би пресъхнала от завист, като дори, представи си, ми е топло в моята найлонова опаковка. Леката метална пластинка, скътана в джобчето на ризата ми, е за мен нещо като неуязвим стоманен щит. О, с какво удоволствие ще предоставя на Матиас грижата деликатно да разгъне краищата ѝ, сетне да я дефлорира и да ми подаде НЕМИНУЕМО складираната в нея тайнствена бележка! След което ще просна същата под ярките светлини на рампата и с придобито с дългогодишен труд спокойствие ще видя за какво чак толкова, ако обичаш, става дума!

И преди окончателно да изчезна под повърхността на забърканата от приятелчето Морфей саламура, от душа и от сърце обявявам на Всевишния-Господ-Бог и прочие възможно най-искрена и съдържателна служебна благодарност. Така де, откакто се помним, всички искаме от Него, от Брататия какво ли не, но получим ли го, никога не Му благодарим, бидейки, както си ни знаеш, заклеті неблагоприятници!

С така умиротворена и стерилизирана душа, заемам подobaваща за случая ембрионална поза. Известно време се опитвам да доловя изпълвалия някога нощите на „Алкатраз“ глух ропот. Какво ли е станало с всички онези диваци, обитавали това злокобно място? Повечето са отдавна мъртви, естествено; след трийсет години, има си хас! Но мъртви от каква разновидност на така наречената насилствена смърт? Мъртви като безвъзвратно анулирани престъпни човекоединици. Съдби, странни съдби.

Спохождат ме невероятни по разнообразието си сънища. Виждам се — в чисто субективен план — седнал в масивно кресло наред уханен розариум. Ненадейно креслото, подобно на откъсваща се от стартовата си площадка ракета, се емва да левитира и бавно се издига над земята сред ореол от обвили задника ми емулсии. После рязко се стрелва в слънчевата синева, издигайки се все по-нагоре и по-нагоре, към безкрая. И много скоро вече почти не различавам земята; от

майката планета е останал само един син портокал, както е казал поетът...

А малко по-късно... Какво? Знам ли и аз... Сладострастно чувство, дължащо се на допира на женски ръце, които прилежно изучават анатомията ми. И пак ухание! Омайващо, но някак натрапчиво. Сетне отново онова обсебващо усещане за левитация. Та нима има по-върховен миг за една земна твар от този, в който може да покаже среден пръст на земното притегляне? Тоталната свобода, най-сетне! Сигурно това е то да умреш — чисто и просто вече да не усещаш земя под краката си.

Някъде отвън до мен долитат шумове. Корабни сирени. Далечни призови! Плисъкът на морето... Вече е ден и по стъклата на прозорците палува светлина, която с времето ще става все по-ярка и ослепителна. Вяло се размърдвам. Виж ти, явно в съня си съм скъсал горната торба. Отхвърлям парчетиите, после събувам долната торба. За разлика от сънищата ми наоколо ухае не на рози, а на мухлясала четина и вехта кожа. Сядам и се прозявам. В другия край на задънения коридор, служил за бръснарница, забелязвам поредица от килии. Не ще да е било особено приятно да живееш като на витрина, да сереш, да ядеш и да четеш под погледа на надзирателите. Навикът, разбира се, ти осигурява втора природа, но през колко компромиси, през колко примиренчество трябва да преминеш, докато се оборудваш с необходимото безразличие!

Време е да подوماкинствам. Събирам найлоновите торби и ги навивам на стегнато руло, преди да ги напъхам в панталона си. Обувам мокасините си, обличам самото и се вчесвам.

Знай, че веднага бих трампил дясната ти топка за чаша силно кафе и пикалото ти за един горещ душ, докато лявата, от която след това няма да имаш вече никаква полза, на драго сърце бих разменил срещу четката си за зъби. Цивилизацията ужасно ни е изнежила; всъщност какво пък му е чак толкова лошото да си живееш като ескимос, брониран до темето с кир и тюленова мас, и да опъваш на воля благоверната си в иглуто!?

Правя няколко крачки с накуцване, тъй като карачките ми са изтръпнали. Вероятно същото са правели и пациентите на „Алкатраз“,

готвейки се от ранни зори да изконсумират предстоящия ден, напълно идентичен както с предшестващите го, така и със следващите го двайсети четири часа. Поглеждам часовника си. Седем часът. Не си спомням точно в колко започваше първото посещение — в девет, струва ми се! Решавам да организирам лек jogging по коридорите, за да приведа мускулите си в бойна готовност... Речено-сторено: хуквам да препускам на зигзаг из затвора, докато оставам без дъх. Накрая спирам запъхтян, притискайки ръка към гърдите си...

И изведнъж сякаш таванът рухва върху канчето ми. Започвам като обезумял да се ровя в смачканата си риза! Грам и мълнии, както казва Берю: в джоба ми няма и помен от леката метална пластинка!

Как? Какво казваш? Че една удивителна е недостатъчна, предвид сериозността на случилото се? Имаш право. Ето ти още няколко, а ти добави толкова, колкото смяташ за необходимо:!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

След като преодолявам първоначалния стрес, мъдро си казвам: „Спокойно, пич! Явно си я загубил, докато jogging-ираше. Пластинката е изскочила от джоба ти и тъй като е от алуминиум, просто не си чул шума отпадането ѝ.“ След което, отваряйки очите си на 4444, бавно правя тур на коридорите, като стигам дори дотам, че мимоходом изследвам всяка килия, в случай че „тайната на доктор Гардън“ се е плъзнала под някоя врата. Но — отрицание на отрицание на отрицанието!...

Връщам се при леглото си, тоест при бръснарския стол, за да проверя дали металният плик случайно не се е изплъзнал от джоба ми, докато съм спал. Трябва наистина яко да съм подскачал, след като съм скъсал горната торба за боклук!

Измъквам я от панталона си и я разстилам на пода. Гледам я дълго и напоително и изведнъж нещо подобно на прелюдия към сърдечна криза блокира гръдния ми панер; дробовете ми се втвърдяват като стомана и ето че вече дишам с две наковални, а оттам и не много успешно. Щот' знай'ш ли к'во, брат'чед? Голямата найлонова торба не се е скъсала по собствена инициатива, а НЯКОЙ чисто и просто я е порнал надлъжно (и надлежно) с нож!

Консумирал съм какви ли не разочарования по протежение на цялата си шибана кариера! Изстраждал съм какви ли не чудовищни капризи на съдбата! Изживявал съм провали, предизвиквали у мен

спонтанното желание да се самоповърна! Но това тук!... Да, това тук е наистина краят! И за начало се отдавам на неподправена агония, което е и най-прекият път, за да стигна до него.

Бях удържал победа по цялата линия! Да държа в ръцете си съдбоносния документ и вместо да се метна отгоре му и да разбера какво, що, как, откъде, по какъв начин, на какво отгоре и т.н., аз — не, оставям го настрана като предложена ми пура, която решавам да изпафкам след ядене! Ти какво, да не смяташ, че това е нормално поведение за едно суперченге, глупако? Защото аз изобщо. Изгнанвам се^[10]! Уволнявам се! Съкращавам се! Екстрадирам се! Екстернирам се! Интернирам се! Експулсирам се! Детронирам се! Абдикирам се! Заточавам се! И въобще... се! Но междувременно не би било зле и да СЕ поразмисля все пак.

Още с пристигането си в Лос Анджелис ние очевидно привличаме вниманието на „хора, ползващи се с огромна задкулисна власт“. Същите подлагат на изтезания нашата шофьорка, за да ги осветли най-подробно по програмата на делегацията, и оттогава вървят по петите ни. Виждат, че не се появявам след второто си посещение на „Алкатраз“, и ме оставят да правя каквото си искам, както си и исках. През нощта ме неутрализират с помощта на силен упойващ газ, пребъркват ме и намират пластинката. Според мен съм останал жив благодарение единствено на факта, че не разпечатах или по-скоро не разхерметизирах въпросната. Задоволени са се просто да поудължат временната ми командировка в небитието. От което заключавам, че съм бил осенен от вдъхновение свише, въздържайки се незабавно да се запозная със съдържанието на документа, тъй като, предвид статистиката относно човекобройките, загубили главата си в авантурата — стартирайки със сенатора Дела Бранла, пробягвайки отсечката с фамозния лейтенант Куин и финиширайки с доктор Гардън, — юнаците, които дърпат конците, явно използват Декларацията за правата на човека само в тясно хигиеничен аспект.

И все пак е наистина недопустимо да се оставиш да те обера така! Излиза, че аз — общо, частично и конкретно взето — просто съм свършил работата на „господата“, изваждайки вместо тях кестените от огъня! И те, докопали се веднъж до пластинката, елиминират и единственото доказателство за заговора.

А аз, опозорен, унижен, с осрано като гълъбарник достойнство и с опикана като парламентарен писоар професионална съвест, съм принуден да бълбукам в собствения си сос, очаквайки момента да духна.

Знаеш ли, чувайки някакъв тръпкопобиващ шум, изведнъж установявам, че същият е производство на собствените ми зъби? И майката, и бащата, и лелята и цялата им рода до 999 коляно от каменната ера насам!!! Ако ми паднат гадовете, които ми спретнаха този номер, като нищо бих им прегризал не само сънната, но и будната артерия! Да загубиш такава битка, и то по такъв начин — бога ми, наистина има от какво дирникът ти да се превърне във фризер!

Шум от врати, които се отварят, от стъпки, които стъпват, от говор, който се говори! Първото посещение? Вече!?... Не, само екипът от чистачи, които идват да подготвят терена за поклонението на любознателните.

Скоропостижно се евакуирам на първия етаж.

[1] Глава, посветена на Лев Николаевич Толстой. ↑

[2] Добре де, и твой! — Бел. на Съюза на нелегитимните синоди в Нубия. ↑

[3] А защо не? — Б.пр. ↑

[4] Ребелот! — Idem. ↑

[5] Половинката беше малолетна хипофизноджуджеста държанка, заведена от отговарящия за инвентара евнух в графа „Недоклатени и малотрайни предмети“. — С.А. ↑

[6] Къде ми е „Гонкур“-ът, питам за кой ли път!? — С.А. ↑

[7] По-рано бих казал просто „като чурката на академик“, без да се впускам във венерически подробности, но откакто покрай либерализирането на нравите в академичните среди въведоха научната степен „доктор гонорЕис кауза“, предпочитам да проявявам известна предпазливост. С.А. ↑

[8] Noblesse oblige все пак, макар и на латински — С.А. ↑

[9] След задълбочени догадки стигнах до извода, че авторът по недоглеждане е пропуснал фразата „Чуках, защото звънецът ти не работеше.“ — Б.пр. ↑

[10] Несравнимо по-елегантно и изразително, отколкото „прогонвам се в изгнание“, не мислиш ли? — С.А. ↑

10.

СЕДЕМТЕ СТЬЛБА НА ГЛУПОСТТА^[1]

Чистачите, естествено, са главно, предимно, основно и най-вече негра. Към сектор са акредитирани двама юначаги в зелени комбинезони, които в джобоколичествено отношение преспокойно биха могли да конкурират броя на торбичките по физиономията на канцлера Кол. Чичотомовците водопадизират обилно подведомствения им парцел, след което започват усърдно да разхождат по него широка колкото коридора четка. Единият е увесил през рамо транзистор, който истерично транзистира сутрешната спортна емисия, докато вторият си тананика апокрифен южняшки спиртХиГчуъл, подчертавайки най-драматичните моменти с могъщи, катедрално резониращи в колосалния пандиз пръдни в съвършен Берюриев стил. МИРизма вам, люде добри по целия свят! И то каква!...

Трудещите се в негатив най-примерно приключват служебните си насам-натам задължения, след което също толкова експедитивно се омитат.

Междувременно огорчението ми прераства в автентична неврастения. Забележи величието на професионалната ми добросъвестност: макар и да осъзнавам, че ако бях отворил металния плик, сега бих бил^[2] покойник, чувството, доминиращо духовния ми живот в момента, е искреното съжаление, че не съм го сторил. Държах не само в ръката си, но и върху сърцето си не какво да е, а тайната на убийството на J.F.K.! Която така и не успях да разкрия, а най-вероятно никога няма и да разкрия...

Безутешно чакам, приседнал на желязната стълба. Долитащите отвън шумове прогресивно децибелират. Прокълнатият остров влиза в дневния си ритъм.

От мястото, където се намирам, забелязвам стърчащи от тавана цилиндри. Тръби, позволяващи разпръскването на парализиращ газ в случай на затворнически бунт. Искаш ли да се обзаложим, че именно чрез това, дошло им като по поръчка съоръжение, са ме и напомпали, докато блажено съм къртел? И то съвършено безпроблемно, като се има предвид, че една от тръбите се намира точно над подвижния стол, на който прекарах нощта. Дезодорират полагащата ми се околна среда с малко сироп на забравата (с дъх на рози, да не забравяме), при което, гушвайки подсъзнанието си под мишница, чичко ти Сана послушно далдисва в съседното времеизмерение. Изчакват малко, после нежно ме пребарват. Намират пластинката в джобчето на ризата ми, заприходяват я и си отиват по-живо по-здраво. Минават няколко часа, газът се дегазира и моя милост, изпързалияна възможно най-фигурно, отваря невинни очички, правейки се на синчец. Изключително майсторски и същевременно наказуемо елементарен удар! Свалям им шапка, и то ведно със скалпа!

Най-сетне десантира първата партия фотоапаратирани до хемороидите мореплаватели. Спускам се по стълбите, замаям ръце на гърба и започвам да изучавам околната среда с онова полузаинтригувано — полупреситено изражение на турист, озовал се без екскурзовод в тоалетната на Далай-ЛаЙНАма (цит. Мамута). Тълпата ме абсорбира радушно и безостатъчно. Минава ми през ум, че сега, ако все още притежавах документа, бих бил щръклял от радост, бидейки^[3] изпълнил мисията си и... успял. И че вместо това безславно се оттеглям с опашка, подвита — о, позор! — между собствените ми крака, докато същата винаги е била на щат между същите на всяка щогоде прилично оформена дама.

Дебна появата на Матиас, задържайки с мъка в партер неудържимото желание да му се излея, както казва завеждащият дебита на Ниагарския водопад. Отдай дължимото на почтеността на незабравимия дори за склеротиците Сантонио! Бих могъл да заявя пред сътрудниците си, че нищо не съм открил, и тутакси да преминем към варианта „home-sweet-home-затова-go-home“. Но нали виждаш, просто не съм такъв човек! Предпочитам да ме ръкоположат за първи глупак на републиката — която и да сме там поред, — но да не

показвам нищо (дори среден пръст! Never! Истината над, под, пред, зад, напърно и в разрез с всичко! Запомни добре урока, момчето ми, и ти обещавам, че ще си спестиш куп неприятности.

Но колкото и да се правя на перископ с риск да си отвинтя шишарката, а след това и на совалка до главния вход и обратно през обслужващите панделата три магистрални, два автострадни и безброй околоръстни и междукилийни коридори и коридорчета, резултатът е апокалиптично отрицателен — ни вест, ни кост, ни пърхот дори от РъждивокосМия! Вярно е, че сънят на приятелчето винаги се е класирал в свръхтежка категория. Без тази му подчертана склонност към спанака обаче, несекващите репетиции на хора на сополанковците, произвеждани от тандема Матиас по поточния метод, биха превърнали нощите му в същински ад.

Изчаквам още известно време, после излизам от кошмарната сграда с нокаутирана от изживяното премеждие душа.

Въздухът е свеж, ухае на къпини, на море и на катран. Зяпльовците продължават въодушевено да се катерят по коварния, щедър на цицини и дупки път. Щеките ми неудържимо треперят — буквално агонизирам от глад. В бараката на пазвантите се обзавеждам с чаша кафе и сандвич със съвсем прясна шунка, след което, разкъсвайки го с канибалско настървение, се отправям към кораба. Един престарял абориген, маскиран като Капитан Немо с железничарска фуражка и пехотинска куртка, се учудва от преждевременното ми завръщане. Оказва се, че именно той проверява билетите.

— Не ви ли хареса? — пита, замаятайки палец по посока на извисяващата се на върха сива цитадела. — Станало е грешка — отвърщам. — Казаха ми, че се продава, и си бях наумил да го преоборудвам в публичен дом, но явно няма да стане.

Дъртият пръч се прегъва от смях, ала почти веднага се разгъва и сериозно отбелязва:

— Слушайте, момко, но вашият билет за връщане е от вчера!

Изругавам наум поставилия ме в такова шибано положение Матиас.

— Извинявайте — казвам, — но очевидно по невнимание съм скъсал днешния!

— А тогава с какво сте се върнали вчера?

— Ами с билета от днес, но ако това представлява проблем, мога да заплатя за пътуването...

— Хайде, от мен да мине — ухилва се старецът, — още повече че сте ми симпатичен. Ако се съди по акцента ви, май сте италианец или нещо подобно, а?

— Французин.

— Никой не е съвършен, момчето ми — успокоява ме той, като ме потупва от рамото. — Човек все трябва да бъде отнякъде.

Качвам се на палубата на коритото, което кротко подпъшква до гарнирания със стари автомобилни гуми кей. Мацето на бара забърква нови гастрономични шедьоври, готвейки се на връщане да шашардиса стомашно-чревния тракт на пасажерите. Откупувам от нея втори сандвич, монтиран от хляб, сирене и резенчета домати, но установявам, че девойката е напоила упоменатата сглобка с нещо като горчица, имащо авторитетния цвят на лайна и не по-малко убедителния вкус на такива. Великодушно го подарявам на чайките.

Макар и дискретно опушено, огледалото в асансьора безмилостно ми препраща печалното видеолицетворение на тоталния провал. Приличам на обран до хастар комарджия, прибиращ се призори, брадясал и капнал от умора. Опитвам се да си се усмихна, но го докарвам само до гримасата на страдащ от запек дебил във фазата на окончателното задръстване.

Дефлорирам с магнитната си карта електронната брава, която мигновено ме уведомява за оргазма си с присветването на зелена лампичка, и влизам.

Със Сияйноглавия сме наели апартамент с две спални, разделени от елегантен (според американския вкус, естествено) хол с огромен телевизор, огромен хладилник и огромен диван. Остъклените врати гледат към онази идиотска пирамидална конструкция, с която жителите на Сан Франциско толкова се гордеят, но която определено осира прекрасния им иначе град така, както нашата стъклена парижка пирамида опорочава Лувъра. Защото ще ти кажа само едно, но за сметка на това много мъдро нещо: пирамидата се вмести много трудно в разговора, така че, ако си нямаш камила, за да я заобиколиш, по-добре не се и опитвай!

Прекосявам хола и влизам в стаята на Ръждивокосия. Какво ти бях казал, братчед? Изгряващата (или Залязващата, ако предпочиташ) ряпа е тук, проснал се частично гол и изцяло по корем върху неоправеното легло. Всъщност само по долни гащи. И то черни! Чиста проба фламандски боксьор в нокаут. Свинските му косъмчета палаво блещукат на светлината. Върху възглавницата се е заформила малка локвичка слюнка.

— Стани^[4]! — изревавам.

Реакция, достойна за бракуван ковчег. Изведнъж ме обзема безпокойство. Сядам до него и повдигам единия му клепач: блуждаещ, ако не дори и блуден поглед. Няма място (даже правостоящо) за съмнение — приятелчето се е усамотило нейде вдън подсъзнанието си, забравяйки да резервира каюта в батискафа за горния свят!

Озъртам се, вече толкова разтревожен, колкото, надявам се, можеш да си представиш! В пепелника забелязвам спринцовка. Миниатюрна. С няколко капки течност в нея. Идентифицирам както първата, така и вторите: става дума за изобретеното от Аленоглавия магическо биле, което прави хората толкова сладкодумни. Но едва ли ще се е самоинжектирал все пак! Освен това въпросната микстура не приспива. Тогава? Тогава се налага заключението, че някой го е напompал до миглите с някакво — и то не какво да е! — упойващо средство. Стигам и до друг извод, а именно, че определението „настървени“ е във висша степен галовно за състезателите, които препускат по дир(ника)ите ни! Озверели и безмилостни — това е!

Тъй че сега, след като се оказа, че на Западния фронт наистина няма нищо ново, най-добре ще е да поемем по обратния път, за да спестим на спряганите в настоящия бестселър Трима другари риска да пипнат някой летално нездравословен щатски вирус^[5]!

Пулсът на the Red Матиас бие нормално. Решавам, че е най-добре да го оставя да намери сам пътя към себе си, без да го насилвам...

Почерпвам се последователно с един фантастичен душ, със съперничещо му по съвършенството си бръснене и с комплект безукорно изгладени дрехи. Второ, много силно кафе, придружено с няколко пресни кифлички с масло, нанася последната мазка върху имиджа ми на чисто нов човек! Живо олицетворение на индивидуалната, ако не дори и на обществената хигиена! Обзет освен

това от високоволтово желание да осъществя късо съединение с всичко женско, което мърда. И тогава се сецам за момата Мери и за баба й, отседнали в намиращия се точно насреща ни хотел с тъй уместното название „The(Deo) Profundis Clitoris Hall“. Вярно, бях определил на деvojчето среща в 9.30 вечерта, но представи си се окаже, че може би не би възразила да прескочи за двайсетина минути, колкото да си кажат „здравей-здрасти“ с моя хуЙсар с червен шлем! Който, надявам се, ще й демонстрира по достоен начин как се взема „за почест“. Проблемът е, че тя ми разкри единствено очарователното си презиме. Пресичам улицата, по която един трамвай слаломира като ренде по лакирана талпа, както пишеше Мак Орлан^[6], за когото днес никой не знае какъв и защо е бил.

Портиерът на „The (Deo) Profundis Clitoris Hall“ е толкова дебел, че вече не е в състояние да закопчава униформата си. Защото колкото и да я разширява, за времето, необходимо на шивача да редактира мащабите й, плондерът мята поредни три килограма отгоре си, поради което гардеробът му отдавна е изоставил всяка надежда да го догони.

Започвам от самото начало, тоест поставям пред него портрета на мистър Хамилтън (Александър), бивш адютант на Вашингтон^[7] и съсъставител на американската конституция. Напомням, че портретът на мистър Хамилтън фигурира върху лицевата страна на десетдоларовите банкноти. Но очевидно финикийските знаци от този калибър далеч не вдъхват у портиера желанието да падне на колене, за да ти изсвири благодарствено *allegriissimo* за самотен дуХдук.

Разбирайки последното по погледа му на победител в конкурса за расови свине майки в Саудитска Арабия, аз припряно утроявам пода и той най-сетне благоволява преситено да изгрухти:

— Yes, мистър?

Обяснявам му, че в подопечния му хотел са отседнали две дами — едната много стара, другата много млада. Че първата има синя, почти бяла коса, а втората — руса, почти рижа такава. И че вчера чаровницата е била облечена в червен костюм.

Известно време нашият се прави на Роденовата статуя, след което отбелязва:

— Ако това са особите, за които си мисля, то те напуснаха хотела много рано тази сутрин.

— Но дамите нямаха намерение да си тръгват толкова бързо, доколкото знам! — възразявам.

— Клиентите си имат свои проблеми — осветлява ме мъдрецът, който иначе несъмнено би се задоволил да свие рамене, ако не се опасяваше да пръсне одеянията си по шевовете.

После, за да ми покаже, че ми се е нагледал, забърсва снесената му от мен миза с бързината на покерджия, свалил каре седмици на вече еякулиращия в бандажа си партньор, скърпил междувременно кент — флош роял!

Разбирам, че се налага тур на губещия, и решително просвам на тезгяха един Франклин^[8].

Ликът на легендарния президент събужда безспорно патриотичния му интерес и нещо подобно на симпатия одухотворява физиономията му на новогодишно сукалче, кротнало се върху възглавница от кисело зеле.

— Yes, мистър? — повтаря (се) той.

— Бих искал да узная самоличността на въпросните дами.

— Самоличността! — възкликва този достоен за Рабле персонаж, претърпял творческото виждане и редакцията на карикатуриста на „Нюзуик“. — Но, мистър!...

Моментално еднотайчният близък на Франклин се присъединява към брат си.

— Да?

Президентите светкавично се изпаряват.

— О, не, нищо. Един момент, ако обичате.

И се изтърколва, за да консултира онази огромна, подвързана с черно сукно книга, която е неделима част от всички хотели на планетата в качеството си на наследница на древните папируси.

Сигурно си мислиш, че хвърлям парите през прозореца, но ще ти възразя, като ти светна, че става дума за мои лични средства, че съм ги спечелил благодарение на моите фантастични криминалета и че имам право да ги харча както и за каквото си поискам.

Тлъстакът записва нещо върху миниатюрно парченце леплива хартия.

— Ето имената на особите — прошепва той с изражението на шпионин от някогашния КГБ, предаващ на ЦРУ резултатите от анализа на урината на Сталин.

Хвърлям поглед върху ваденката:

Мери Принсвал, Дафни Уилямс, 618, 48-а Западна улица, Н. Й.

Залепвам листчето от вътрешната страна на ревера на самото си и казвам:

— Muchas gracias. И не знаете, разбира се, къде са отишли, след като са напуснали хотела?

Тройната гуша лукаво се ухилва.

— Никаква представа, като изключим, че лично аз им резервирах самолетните билети.

Бръквам в джоба си, за да откупя крайната цел на пътуването им, но портиерът великодушно предотвратява по-нататъшното изтичане на капиталите ми.

— Но моля ви — заявява. — Дамите взеха първия полет за Ню Йорк.

— Вие сте един невероятно отзивчив портиер — комплиментирам го аз. — На всяка цена ще изразя задоволството си пред дирекцията.

— Много любезно от ваша страна, господине.

— Един последен въпрос, скъпи приятелю: кога по-точно споменатите особи ви заръчаха да им резервирате билетите?

— Късно вечерта. Младата жена се прибра някъде около полунощ. Беше учудващо рошава и изглеждаше изключително възбудена. Именно тя и ме помоли да им запазя места за сутрешния полет. Позволих си да я попитам дали ѝ се е случило нещо неприятно, но тя се усмихна и отговори: „Не, напротив, но е крайно наложително двете с баба ми да се приберем.“

Все пак въпреки високия си морал, приема третия президент, който му подавам.

Той нарежда несвързани фрази с отривист тон, доразфасован от възторжено напирещите в гърдите му ридания.

— Трябва да ми простиш, душичке — мънка (пак той), — но тя духаше наистина приказно! Докато ти, ти винаги си отказвала дори да близнеш захарната ми пръчка под предлог, че прабаба ти била диабетичка. Има обаче жени, които са луди по този специалитет, пиленце. Жени, за които любовта започва — а за някои и свършва с

него. Дали са прави? Според мен напълно. Та това е тъй доблестен, тъй алтърХуистичен акт, гургуличке моя! Постъпка, която позволява на мъжа да се приобщи към безкрая. Ще ти призная от душа, от сърце и от някои други работи, че изкусното духане е само по себе си нещо като шедьовър. Спомням си как една вечер се разплака в операта, докато мадам Дьо Путе^[9] се правеше на умиращ лебед. Знай, че виртуозно изсвиреният минУет предизвиква същата висококачествена емоция! Той те кара да се впишеш в неописуемото, гугутке моя неограмотена! Въпросната особа се изяви като изключително даровита, изобретателна и предприемчива. Ще повярваш ли, ако ти кажа, че в същото време тя акордираше със среден пръст кАналната ми клавиатура, постигайки при това такъв съвършен синхрон, че ми премалява само като си помисля-я-я-я!?... Когато се прибера, ще трябва сериозно да се заловиш за репетиции, съкровище мое безценно. Отначало ще надуваш тромбона ми колкото ти жили държат, а след това постепенно ще преминаваш от *allegro* към *pianissimo*, за да предотвратиш преждевременното оливане на финала. Ще те напътствам лично, ненагледна моя, и съм убеден, че благодарение на волята и постоянството си, ти много скоро ще оставиш далеч зад себе си и най-опитните състезателки. Чувал съм, че в Дания организирали конкурси по наддухване. Двамата ще отидем в страната на идиотските въпроси^[10] и ще те запишем за участие във всички възможни категории на тези турнири! И ти ще триумфираш, кралице моя! Представям си те, величествена и победоносна, на най-високото стъпало на подиума с лъщящи от.....^[11] устни. Ах, колко горд ще бъда с теб! Ще ти направя снимки, за да ги покажа след това на майка ти и на децата ни. Всъщност не — ще извъртя един пълнометражен 16-милиметров филм, минЕТзухарче мое. Документален шедьовър, който ще обезсмърти за поколенията твоята смелост и умение. Уверен съм, познавайки на практика неукротимата ти борбеност, че в задължителната програма ще се представиш повече от блестящо! И че във волните съчетания безпощадно ще довършиш конкурентките си, благодарение на присъщата ти самоинициативност! Че ще победиш в резултат на твоята издръжливост, о, жено неизтощима! Че ще пресушиш до капка десет, дваисет, трийсет и дори сто чучКура, ако се наложи, ала ще останеш сама на арената — каталясала, но недостижима!^[12]

Клетият Матиас произвежда няколко безсъдържателни звука, потръпва, отваря очи и се подпира на лакът. Има вида на човек, страдащ от тежка форма на хроничен махмурлук. Поглежда ме така, сякаш никога не сме се срещали и току-що сме се запознали в автобуса по линията „Бастилията — Плас Пигал“.

— Бях някъде на осем-девет години, когато изблъсках първата злобарка — уверява ме той най-сериозно. — В интерес на истината, в тайнството ме посвети един мой съученик. Беше най-големият непрокопсаник в училището и се казваше Дийодоне Грокур. Той си лъскаше бастуна, кажи-речи, през час, карайки чина, на който седяхме, буквално да подскача. Дълго време, бидейки безкрайно наивен, аз смятах, че се чеше, тъй като се говореше, че имал въшки, а пък и Дийодоне освен това процедираше относително дискретно под прикритието на сивата си престилка. Веднъж обаче, постигайки необичайно силен оргазъм, той изрева като експрес, префучаващ през селска гара, и се просна възнак. Тогава и забелязах члена му — късо, но обемисто, възмораво и набъбнало до пръсване нещо, усукано с дебели като клоните на стар бръшлян вени. Отначало ми беше доста трудно да оприлича с полов орган този чудовищен чеп, толкова различен от онова, което майка ми ме убеждаваше, че било „моето патенце“. Ала бидейки вече обладан от научноизследователски дух, аз напълно самостоятелно стигнах до налагащото се всъщност от само себе си заключение. И от този момент нататък при всеки удобен случай най-усърдно помпах ли, помпах „моето патенце“. Постепенно, по силата на редовната практика и паралелно съпътстващите я мисли за сливката на нашата малка съседка Мариза Шундийо — едно от стъклата на прозореца на банята им беше счупено и Шундийо, безкрайно мързеливи хора, не можеха да се наканят да го сменят вече втора година, — аз набързо лиших патенцето от умалителното окончание, за да го превърна скорострелно в добре угоен паток, при което пред мен се разкриха хоризонтите на нови и изключително приятни между впрочем усещания...

Най-сетне прави пауза, за да си поеме дъх, от която аз моментално се възползвам.

— Матиас, агънце — апелирам, — какво ще кажеш, ако поотложим за по-късно мемоарите на ръкоблудството ти? Имаш стил, признавам, и преспокойно би могъл да напишеш ужасно увлекателен

роман, който да озаглавиш, например, „ОнАналиите на един еднорък“. Уверен съм, че ще се получи.

Не включва особено резултатно. Да му бяха гръмнали десет литра ром в манерката, сигурно пак щеше да има по-ясна мисъл.

— Познаваш ли ме, бебчо? — питам аз светкавично, за да си доизясня обстановката.

Кимва утвърдително.

— И как се казвам?

— Тонио.

— Браво! Получаваш шестица, момчето ми! Я ми кажи, след като по-напред надлежно дестилираш мътеницата в канчето си: значи вчера взе корабчето, за да се прибереш от „Алкатраз“. И си пътувал заедно с две дами едната стара, а другата млада.

— Ме... ри! — артикулира амбулантният масив от червени далии.

— Виждам, че сте завързали запознанство.

Установявайки интуитивно, че за момента от него не се изискват повече мисловни напъни, той отново изпада под магията на умопомрачаващото си дар-слово и с неописуем възторг декларира:

— О, боже! Каква фантастична свирка ми извъртя тя! Отначало едва-едва осезаемо приласка с копринените си мигли най-върховия елемент от най-съществената част на тленната ми опаковка — гарантиран ефект! После бавно се разходи нагоре-надолу с езиче по централната жила — уникално наистина! А когато печурката ми придоби максималните си размери и консистентност, премина към въпроса по същество. И то със сладострастна леност, която те кара буквално да се препарираш. Това, о, това бе кулминационната точка на моето сетивно съществуване! Нарочно не казвам сексуално, а сетивно, защото в катеренето към върха участваше ВСИЧКО. Заклевах я да ускори темпото, за да получа тъй жадуваното облекчение, но напразно — за експерт като нея е въпрос на чест да не отстъпи пред молбите ти! Тя неумолимо продължаваше демоничното си нагоре-надолу, като от време на време дори си позволяваше тайм-аут, за да ми удари една шпакла между топките. От нетърпение нервите ми бяха станали на компот. Молах се на глас, обещавах си да умра, но лукавата твар със загадъчна усмивка упорито поддържаше все същия ритъм. Когато почувства, че всеки момент ще се трансформирам в гейзер, тя

най-неочаквано спря, зарязвайки напълно съзнателно реквизита наред сцената, и ме накара да изпия някакво тайнствено биле, за да възпламени още повече страстта ми. Същински демон! Опитвах се да я включа в играта, било като я спипам за балюстрадата, било, което е най-малкото, като наквася пръст в шадравана ѝ Сатанаилов, но не би! Отблъскваше ме, грижейки се за себе си, за да може по-добре да се погрижи за мен! В изкуството на любовта тя достойно може да съперничи на най-известните индийски, японски и дори лионски куртизанки. И с помощта на нейните чародейни питиета аз най-сетне постигнах мечтаното облекчение, изпадайки почти в транс, аутодафирайки се на кладата на екстаза, харакирайки се в оргазма си, оргазмирайки се в харакирито си... Къде!?... Къде е това ангелско създание!?

Изгарям от желание да му светна, че неговото маскирало се на Червената шапчица ангелско създание се е телепортирало в неизвестна посока заедно с бабиерата си и с гърненцето си с масло. И кой знае, може би и с моя метален плик?... Въпреки че не ми се вярва организацията, към която принадлежи, да остави на нейно разположение такъв безценен документ.

Ръждивоголавия придрямва, облегнат на възглавницата. Мимоходом констатирам появата на внушителна подутина в слипа му.

— Аз я желая! — хленчи той. — Жадувам я...

— Иди да вземеш един леден душ — съветвам го аз, иначе с тези три крака рискуваш да предизвикаш паника по улиците на Сан Франциско.

— Защо Сан Франциско? — промърморва озадачено Пожарокосия.

— Защото в момента сме именно в Сан Франциско, Ксавие. Струва ми се, че ти е доста трудно да нацелиш рампата, момко.

Хвърлям едно око на спринцовката. Застреляли са го с максималната доза, приятелчето Айнщайн! „Чародейни билета“, да ми ядеш медала за гражданска доблест!!... Панирали са го със собствения му сироп, продухвайки го през пикалото така, че са превърнали в попара не само жлезистата му система, но и нервната, като започнеш от вегетативната и караш нататък по номерацията.

Заставям го да стане, отвеждам го в банята и натъкмявам крановете на душа.

— Хайде, пиленце! Смъкваш прелестните си черни кюлотки на новопроизведен педал и се плискаш дотогава, докато от ерозията не оплешивееш като Юл Бринър.

Тиквам го под водната струя и го оставям да се забавлява самосиндикално, след което отивам да телефонирам в хотел „Бевърли Хилс“, за да разбера какво става с Берюрие.

И за пореден път установявам, че денят определено не ми е ден, тъй като ме уведомяват, че мистър Берурие е напуснал хотела. Интересувам се дали напускането е временно и ако е, то кога ще се върне, но отсреща ме уверяват, че нищо подобно и че мистърът се бил омел съвсем откровено и категорично окончателно.

Още един среден пръст, и то от калибър!

И това ако е живот!...

Особено като се има предвид, че не друг, а моя милост плаща сметката за счупените гърнета. Които на всичко отгоре се оказаха нощни, така че си представи аромата, братчед!

[1] Глава, посветена на Томас Едуард Лорънс. ↑

[2] Бил съм бил прекалявал с условното наклонение, представи си! С.А. ↑

[3] Каза ли нещо, или правиш само процедурно предложение? Защото иначе... — Въпрос на С.А., цензуриран от комисията по парламентарна етика. ↑

[4] Канех се да добавя „Лазаре!“, но в последния момент се сетих, че съвсем наскоро Матиас бе погребал тъща си, тъй че и най-отвлечената алюзия с възкръсване като нищо би могла да го докара до нервна криза. — Осъвместена бел. на С.А., на пр., на ред., на изд., на центр. гробища и на Св. синод 2. ↑

[5] Въпросният бисер, свидетелстващ за завидна литературна грамотност, се посвещава без каквито и да било задни, предни и периферни мисли на колегата Ерих Мария Ремарк. С.А. ↑

[6] Пиер Дюмарше, известен още като Мак Орлан (1882–1970) френски писател, който след „Кеят на мъглите“ посвещава творчеството си на романтичния живот на ватманската и дърводелска бохема. — Б.пр. ↑

[7] Преди същият да стане столица. С.А. ↑

[8] Банкнота от сто долара. С.А. ↑

[9] Да не се бърка с мосю Де Путат въпреки очебийното сходство в транскрипцията, смисъла и същината на призванието. Бел. на извънпарламентарните сили. ↑

[10] Да си чувал някой от днешните принцове да се пита дали ще го бъде, или няма да го бъде? Ако си, печелиш пълните съчинения на Шекспир на санскрит! С.А. ↑

[11] Знаеш от какво, така че нека спазваме благоприличие все пак. Б.пр. ↑

[12] Ставаме свидетели на едно от най-прочувствените в световната литературна история есета, посветени на едноминетното мълчание. Бел. на Жак-Ив Кусто („Светът на мълчанието“). ↑

11.

ОМЕСЕНИ ОТ ВИХЪРА^[1]

Спомням си, татко разказваше за някакъв жалък провинциален певец, който блеел сърцераздирателни песнички по сцените на селските кина през антрактите. В един от въпросните романси се казвало така:

„Загубих всичко — жена, деца и клет баща, и там, където е сърцето, няма нищичко сега.“

При което някакъв дотолкова безчувствен, че чак кастриран в емоционално отношение дръвник подхвърлил:

— Сложи малко говна!

Горкият певец, цялото му галапредставление в киното отишло на кино!

Татко беше жива енциклопедия на историйки от този род. Обожаваше мюзикхола и дори бе виждал Майол^[2] в периферията на жизненото му поприще по време на едно от неговите безкрайни прощални турнета. Като при това невероятно сполучливо имитираше възтълстичкия, оборудван с тупе певец, за чиято обратна резба в техническите кръгове се носеха легенди. Беше фога и половина, близо две, морукът. И старците от родата, напук на склерозата си, не пропускат да ми го втълпяват при всяка от нашите тъй редки срещи. В това отношение вероятно съм наследил доста нещо от него. Старият беше от онази порода майтапчии, които слагат чинията с телешкото филе на стола на „председателя“, докато последният държи реч при закриване на банкета. И друго: купуваше миниатюрни кюлоти с отявлено курвенска кройка и ги подхвърляше в колите на приятелите си, обзаведени с доказано ревниви съпруги.

Или пък по време на пътуване с „момчетата от класа“ изпращаше до близките им телеграми със следния текст: „Всички ние оплакваме

отсъствието ти.“ Представи си в какво конфузно положение е изпадал нещастникът при завръщането си в родното огнище!

И защо, мислиш, си мисля за него в самолета, който ни отнася в Ню Йорк? Именно заради споменатата по-горе песничка и по-точно заради стихчето: „Загубих всичко — жена, деца и клет баща, и там, където е сърцето, няма нищичко сега.“

Аз също загубих всичко: Берю, достойнството си, резервния си презерватив, plombата на шести-десен-горе-вляво-звъниш-три-пъти, както и един от най-важните документи на нашето (и вашето) време. Излагацията е тотална, братчед! Ако някога тайната за това ми катастрофално осирене се размърди, ще изглеждам в очите на света такъв глупак, че от воле ще ме изберат в някой източноевропейски парламент.

Матиас, заемащ средната седалка в централната редица на транспоНСОртирация ни 747, обработва съседа си отляво — нещо като мормонски пастор, който, изглежда, не може да се аклиматизира спрямо факултативния му английски. Продължава да не е наясно със себе си, Минзухарчестия. Все така уклончив по отношение на настоящето, но за сметка на това повече от щедър на сексуални възпоминания. Ето ти, че му разказва за бракосъещението си със своята кикимора, която завел девствена пред олтара, а след това и в хотела. Дъщеря на почтени католици от Лион, през първата брачна нощ тя носела дълга добродетелна, сцепена на съответното място бяла риза, каквато обличали младоженките през миналия век. Като си помисля, че днес има перверзни типове, които плащат, за да ударят един тегел на някое нарочно костюмирано така чудо!!!...

При вида на целомъдрените доспехи Ксавие спонтанно отдрвил. Имал усещането, че издирва с минДЖотърсача си отвора на спуснатата театрална завеса (ужасно трудно е, признавам, да се ориентираш сред толкова тежки гънки, особено на, премиера).

Накрая открил илика, но докато подготви куРлеврината си за бой, оня се предислоцирал в неизвестно направление и тогава, загубил търпение, Огненокосия навървил скъпата си Анжелик, без повече да го е грижа за ризата, при което едва не я удушил, душичката, като се има предвид, че с всеки пристъп й набивал по трийсет квадратни сантиметра

басма в спестовната касичка, ненормалникът! Половината одеяние било заведено вече на склад и брадичката на кака ти била достигнала нивото на пъпа, когато благоверният ѝ най-сетне изпразнил пожарогасителя. Страхотен презерватив, бога ми! Следващата нощ дълго я убеждавал да си легне гола и накрая тя се съгласила, но му отпускала страстите си като по рецепта за антибиотик. Когато научила за това варварско посегателство върху семейните традиции, майка ѝ глобила зетя си с хиляда франка в полза на Дева Мария Дьо Ла Ципа. Хиляда гроша за един тек, и то преди двайсет години — чиста проба пладнешки грабеж!... За същата цена Моравоглавия е можел преспокойно да се почерпи с нещо повече от first, да се експедира в орбита с някоя от най-ерудитаните специалистки по Седмото небе, практикуваща задължително в черни чорапи и съответните униформени кюлоти.

Мормонът, изглежда, не може да вникне докрай в смисъла на повествованието. От време на време поклаща глава, за да засвидетелства доброто си възпитание, но не е трудно да се досетиш, че дефлорирането (и дефаунизирането) на момата Анжелик не го впечатлява особено. В крайна сметка Матиас отново заспива и се събужда едва когато кацаме на летище „Кенеди“! Кенеди! Ето ти един, който дяволски ми усложнява живота трийсет години след своята смърт!

Случвало ти се е, предполагам, да срещнеш на улицата дебил, увесил се на ръката на майка си. Тогава свенливо извъръщаш очи, за да не изпадаш в положението на невръстен онанист, когато се опитват да превъзпитат, запушвайки с дъвка дупката на ключалката на банята. Е, та аз, помъкнал Матиас под мишница, изведнъж се оказвам в ролята на маминката на оли-то. Забелязвайки ни, хората се намръщват, после бързо извъръщат поглед. На лице е най-малко един сигурен показател: вървейки, Матиас напълно искрено замята крачка. Задникът му сякаш е монтиран върху телескопична вилица, а шишарката му до съвършенство имитира движението на онези панаирджийски костенурки, които хората с изтънчен вкус инсталират на задното стъкло на семейната лимузина. Надявам се, че няма да векува в този си

вид, херцогът. Ако го върна в това състояние, половинката му ще ме обезглави до пъпа! Така де, ризата с илика е отдавна в архива!

Пък и би било съществена загуба за науката от друга страна, тъй като действително имаше много нещо в пъпеша си, Алената ряпа. Какви ли не дивотии наистина е изобретявал Ксавие. Какви ли не невероятни комбини от рода на тези, заради които бе удостоен с Нобелова награда очарователният Пиер-Жил дьо Жен^[3], любимец на французи — французойките и подмандатните територии, към която в момента се прибавя и Голямата награда „Сан Антонио“^[4], с която го лауреатизирам лично и напълно единодушно.

Но за момента, предвид вихрещият се под черупката на Матиас тайфун и неспособността му да поддържа с мен някакъв що-годе приемлив разговор, изкрystalизиращите в съзнанието ми далеч не розови за него перспективи все по-настойчиво загатват за дискретен санаториум с огромен, уединен и мразовит парк, където витаят два призрака, спрягайки сърцераздирателни спомени. Няма що, добре се подредих с този Sapiens, зарязан най-безотговорно от своя Ното! От време на време се опитвам да промия мозъка му с концентриран мемоарен разтвор, но без особен успех. Въпреки това постоянявам в експериментите си с непоколебимия ентузиазъм на разгонен евнух! Лудост по мантинелата? Предизвикателство към логиката? Дреме ми на Венериния хълм!

Отсядаме в „Меридиен“ (хотел с изглед към „Сентрал Парк“, който обожавам) и в резултат се оказваме на две крачки от адреса на девойката Мери — 618, 48-а Западна улица.

Озовавам се пред здание от трийсетте години, изградено от дялан камък, с мраморно фоайе и мърляво знаме, веещо се по свирката на течението, което свързва Хъдсън с Ийст Ривър.

Медни табелки върху дясната и лявата стена анонсират имената на наемателите. Не откривам сред тях Мери Принсвал, но затова пък попадам на някаква „Агенция Уилямс“, изписана с червени букви, наподобяващи върху медта кървави петна.

Знам, че най-съдържателното нещо, което една научноизследователска експедиция може да открие в главата ти, са няколко пукнали от глад бръмбари, затуй ще ти напомня, че Уилямс е фамилното име на бабата на Червената шапчица.

Апропо, чувал ли си приказката за вълка, който отива при бабиерата на Червената барета с намерението да я приватизира? Намира я обаче във все още прилично състояние и вместо да я поеме вътрешно, решава да я изконсумира външно. Първоначално подхожда към проблема вагинално, след което се наканва да я дегустира анално (въпрос на атавизъм). Но дали заради нестандартните си, чисто магарешки атрибути, или пък защото старата се оказва прекалено тясна, юнакът, тъй или иначе, не успява да се конкретизира. Тогава, прекратявайки безуспешните си опити, той мило се осведомява: „Кажете, ма’ам, в колко часа ще се снесе внучка ви с гърненцето с масло?“

Това между другото. Не ми се иска да се отклонявам прекалено много нито от сюжета, нито от сонета, а още по-малко от сюнета. Затова нека се върнем към факта, че Уилямс е фамилното име, под което, както научих от портиера на „The (Deo) Profundis Clitoris Hall“, се подвизавала бабата на Мери. Не я виждам, естествено, начело на каквато и да било агенция (освен погребална), клетата антика, но за момента нямам нищо както по-благородно, така и по-спешно за вършене, затова решавам да отида да се информирам по-отблизо за какво става дума.

Агенцията се намира на дванайсетия етаж. Широка двукрила порта, боядисана в бронзовозелено — изобщо шик.

Табелка с указание: „Позвънете и влезте“.

Кое и правя.

First — обстановка: пушено стъкло, стомана, репродукции на дендите Уорхол^[5]. Рояк ангелоподобни девици усилено общуват в остъклени боксове с телекси, компютри и телефони. Глъчка в рамките на възможно най-добрия тон. Обширна приемна, обзаведена с кожени кресла и дивани в изискан лайнян цвят. Високи пепелници от зелен мрамор.

Точно срещу входа, пред боксовете, е разположено самотно бюро от черно стъкло във формата на полумесец, зад което е заела позиция секретарката — умопомрачаващо сексапилна блондинка с фризура в стил „Второ пришествие“, с уста като топка за ръгби и с катраненочерен поглед, който би накарал копчетата на панталона ти да припляскат с крилца и да хванат белия свят, ако моят приятел Херберт Фон Цип Цу Слип не беше изобретил ципа.

Приближавам се безшумно до нея, след като първо намествам саксията с мушката (в случая Матиас) в едно кресло. Мокетът е толкова мъхест, че ако забравиш да го косиш два дни, на третия ще ти трябват кокили, за да циркулираш по него.

Десет метра преди да установя пряк контакт с разкошното създание, очите ѝ ме запеленговат и изпитвам усещането на самолет, поет от контролната кула.

— Hello! — произнасям аз най-ключовата дума в американския език.

Не умееш ли да казваш коректно „Hello“ в Щатите, по-добре веднага хващай обратния трамвай за старата, амортизирана до брак Европа.

— Hello — отзовава се тя на паролата.

Опирам се с ръце на бюрото и въздъхвам:

— Господи! Ако някой ми беше казал, че ще ми трябват четирийсет години, за да намеря идеалната жена!...

Изявлението ми ни най-малко не я впечатлява, дори напротив, появилите се по челото ѝ бръчици свидетелстват за искрено раздразнение.

— Какво желаете?

— Търся някоя си мисис Дафни Уилямс — признавам.

— Нямаме на склад такова нещо — сопва се, но без слава богу! — да се взриви, секс-бомбата.

— Нито някоя си мис Мери Принсвал?

— Нито.

Приемам скръбно изражение, което би скъсало дори собственото ми сърце, ако не бях в течение на нещата.

— Но ви се намира все пак някой и друг Уилямс, нали? — не се предавам аз.

— Естествено, след като агенцията носи това име.

— Кое то се представя под каква форма, ако не е тайна?

— Под тази на един изключително важен президент-генерален директор със сива коса.

— А може ли човек да го види, без да е принуден да се реди на опашка пред вратата му от четири часа сутринта?

— Може при условие, че има предварително уговорена среща с него.

— А допустимо ли е осъществяването на такава?

— Да, когато имате основателна причина или когато мистър Хю Уилямс има нужда от вас.

— Мисля, че лично аз се класирам и в двете категории, радост за сетивата ми.

Радостта ми посочва една махагонова кутия с отворен капак, в която има молби за аудиенция, и уточнява:

— Попълват един от тези документи и чакате.

— Този парцал ще стане документ, и то исторически, едва след като го попълня — коригирам я скромно аз.

Вземам един формуляр, вписвам имената и титлите си, като в графата „Цел на посещението“ отбелязвам: „Да си побъбрим за Алкатраз“. Да те видя сега!

Връчвам го на чаровницата, която го поставя върху сребърен поднос и натиска един бутон. Появява се негър в синя ливрея. Блондинестата прелест му посочва подноса и небрежно подхвърля:

— За секретарката на шефа!

Негрото безмълвно забърсва подноса и се изпарява.

Междувременно упорито продължавам да облагородявам с присъствието си кабинета на богинята.

— Ако предположим, че попълня втори формуляр до вас с молба да вечеряте с мен, какво бихте отговорили? — прошепвам.

— Че никога не вечерям с непознати.

— Бихме могли да се запознаем преди това?

— Бъдете така добър да седнете! — вивисекцира емоциите ми изкараната на сух док нимфа.

— Някой вече ви е заприходил, естествено. Какъвто е случаят с всички красиви, недотам красиви и дори грозни момичета! Животът всъщност е една огромна домакинска книга. Завеждаме се на този или онзи, след някое време се отписваме от отчет, после отново си лепваме поредния инвентарен номер и караме нататък. „Той“ американец ли е?

Изглежда, й ставам забавен — жените не се дразнят от прекалено досадните свалячи до момента, в който поне малко ги развеселяват.

— Да — кимва великолепието. — „Той“ е американец.

— Тогава ми предстои сериозно да се потрудя. Аз съм французин и винаги, когато се заемам с обучението на мацето на някой янки, задължително започвам от нулата. Вашите момчета си имат и мускули,

и великолепни бели зъби, но са толкова задръстени по отношение на духовния живот на малкия перверзен мускул, колкото и един неграмотен алпинист по въпросите на морското право. Вариантът „бедра в шпагат — свеж дъх на ментова дъвка — так-так (или ток-ток) и — лека нощ, мамо, приятни сънища!“ А в любовта това се равнява на първите ченгелчета в ученическа тетрадка на приеман изпит в спомагателно училище!

Този път русото маце съвсем искрено се превива от смях. Решавам да ѝ приложа секретния си бодичек:

— И с какво се занимава вашият приятел?

— Не ми е приятел, а съпруг. Командир е на самолет на „Пан Ам“.

— Виж ти, по линия на трийсет и осмия братовчед на тъста на прадядото на нашата портиерка аз също се водя от Панама. Да не би днес да лети по маршрута Ню Йорк Лима?

— Не, Ню Йорк — Токио.

— Следователно тази вечер ще вечеря с клечки, а вие — с мен. Какво ще кажете за 9 часа в „Smith & Volinsky“? Там сервират най-изисканите мръвки в Манхатън.

На пръв поглед се колебае, но по очите ѝ разбирам, че става дума за последните ѝ опити да залъже мен и преди всичко себе си, че е сериозна жена. Но съгласието ѝ вече е влязло в сила.

Неочаквано чернокожата свръзка се материализира пред единствения и поради това уникален син на Фелиси.

— Бихте ли ме последвали?

— Затова и съм тук — отговарям.

* * *

Хю Уилямс е дребно човече със сива коса — както вече ме бе уведомила блондинката — и несъвместимо изражение. Под последното имам предвид, че е точно от онзи тип мъже, които са абсолютно несъвместими с каквото и да било друго, освен със самите себе си, като се изключи може би микроскопичния възжълточервеникавочерен дакел, спящ върху една възглавничка наред бюрото му. Носи изключително строг костюм от шотландски

плат, очила с дебели рамки от оригинален кокал и две широки колкото палеца ми лейкопластови лепенки: едната на челото, другата на тъй скъпата на Берю дъга на веждата.

Фиксира ме право в очите. И то без да мига, досущ като Джокондата. Изчаквам да ме покани да седна, но подобно нещо явно и през ум не му минава или пък чисто и просто ме предпочита прав.

Най-сетне побутва към мен молбата ми за аудиенция, сякаш за да ме застави да си я прибера, и пита:

— Какво означава това?

— Че бих искал да разговарям с вас, мистър Уилямс.

— Защо във формуляра споменавате „Алкатраз“?

— За да ви накарам да ме приемете.

Намества лупите си с показалец в контекста на обичайния за всички собственици на диоптри жест.

— Ненавиждам, когато се опитват да ме изнудват.

— Откъде ви хрумна, че се опитвам да ви изнудвам? Ако присъствието ми не ви е приятно, незабавно ще се оттегля?

— Какво очаквате от мен?

— Няколко сведения.

— Във връзка с какво?

— Не с какво, а с кого, мистър Уилямс. При регистрацията си в един хотел в Сан Франциско две жени са дали като свой адрес 618, 48-а Западна улица, Ню Йорк.

Свива рамене.

— Сградата е доста голяма, ако не сте го забелязали.

— Едната от жените се именуваше Уилямс, Дафни Уилямс. А на 618 няма други Уилямс, освен вас... Колкото до другата особа, тя се казваше Мери Принсвал. Нищо ли не ви говорят тези имена?

Хю Уилямс завърта стола си, за да може да кръстоса крака, и заявява с полунасмешлив — полупрезрителен тон:

— Проявявате изумителна наивност, мистър... Сан Антонио. Нахълтвате в кабинета на един от най-заетите хора в Ню Йорк, за да му кажете, че търсите две жени, за чието съществуване той дори и не подозира. Толкова безцеремонно ли постъпват у вас, в Париж?

— Случва се, но да не забравяме, че в сравнение с Голямата ябълка^[6], Париж е просто село. Позволявам си обаче да ви обърна

внимание, че недопустимата ми ексцентричност произтича от факта, че едната от въпросните жени носи вашето име.

Мистър Хю изважда от джоба си кутийка с хапчета и се почерпва с едно. Нещо за гърло, предполагам, тъй като върху капака забелязвам изрисуван ларинкс.

— В САЩ — пояснява той — има повече Уилямсовци, отколкото Дюрановци и Мартеновци във Франция. Съжалявам, че не мога да ви бъда от никаква полза.

И с кавалерски жест ми показва, че срещата ни е приключила.

— Мога ли да знам с какво се занимава вашата агенция, мистър Уилямс?

— Поискайте да ви предоставят съответната документация в приемната.

След което забива нос в някаква папка, оставяйки на моя милост грижата да се оттегли под ръка със своя срам и позор. Но и какво ли друго бих могъл да направя? Не му казвам дори довиждане — би било напразна загуба на слюнка, която предпочитам да запазя за прелестния еклер на съпругата на пилота.

* * *

За моя изненада заварвам Матиас сладко да си бърбри с упоменатата. Оказал се — в резултат на приложеното амбулаторно лечение — обсебен от еротобрачна фикс — идея, той описва на моето „полузавоевание“ начина, по който е уважавал половинката си една седмица преди да се роди първото дете.

— Представете си, скъпа госпожице — доверява й Ръждивоголавия, — че обиколката на талията на Анжелик бе несравнимо по-внушителна от тази, която имаше по времето, когато мътеше нашите близнаци Жан-Мари и Мари-Жан. Невероятно ниско висящият ѝ инкубатор изключваше каквито и да било традиционни контакти, но аз, бидейки надарен от Всевишния в безкрайното Му милосърдие със завидно изобретателен ум, съумях да разреша този особено труден проблем, като изработих двойно дървено магаре, чиито горни кръстачки тапицирах така, че моята скъпа родилка да може преспокойно да ляга възник, като спестява на корема си всеки

нежелателен натиск, предоставяйки ми свободен достъп до предмета на моите възжелания, без ни най-малко да притеснява предстоящото да види бял свят херувимче, което понастоящем е студент втора година в парижкия юридически факултет. Позволете ми в порив на тотална искреност да ви призная, че дотолкова се пристрастих към въпросната поза, щото изявих желание да продължим практикуването ѝ и след раждането на бебето. Уви! Анжелик е принципна жена, която възприема половия акт в съответствие единствено с каноните на нашата просвета майка Църквата. Прибрах изобретението си на тавана, но изпитвах такава носталгия по него, че продължих да оплождам съпругата си по конвейерния метод. В резултат на което в настоящия момент двамата сме начело на осемнайсет деца, очаквайки всеки момент да ни бъде присъдена наградата „ГолКур“ за издателска дейност.

Блондинката слуша, поклащайки — не чепа на Матиас, разбира се — а глава (което всъщност е и далеч по-безопасно). Неудобството е, че Сврѣхпроизводителния се изразява на френски, а разкошотията не разбира и препинателен знак от нашия диалект.

— За какво ми разказва? — любопитства тя.

— За Франция — излъгвам. — За Париж, за разкриващата се вечер от „Пон Ньоф“ гледка с осветените като коледни елхи корабчета по Сена, пълни с изнемогващи под тежестта на никоните си и собствената си глупост японци.

Доверявайки се на прочувствения ми тон, тя въздъхва:

— Сигурно е много красиво.

— Повече от красиво — феерично. Един ден ще дойдете и аз ще ви чакам на гара „Сен-Лазар“ при слизането ви от влака от Ню Йорк; след това ще ви отведе в хотела, в който отсяда принцеса Дай, когато идва в Париж без своя височайши дървник. Там по таваните има огледала, а бидетата в баните действат по ротативния принцип. Ще имате възможността да се насладите на висящите по стените изключително интересни австрийски гравюри. На една от тях например е изобразен гол мъж, направил шпагат, докато прелестна санитарка от Първата световна война води задушевна беседа с личния му адютант с червена фуражка. Ще бъдете наистина изумена. Една важна подробност: умея чудесно да правя шпагат!

Девојката се прехласва от смях.

— А сега, преди да се оттеглим, бих искал две неща, съкровище неземно: да узная малкото ви име и да ми предоставите някаква документация върху агенцията „Уилямс“. Лично Хю ми даде този съвет.

Чаровницата протяга ръка към един рафт под тезгяха си и ми подава луксозна диплянка на още по-луксозна хартия, включваща дори цветни снимки. Мъглата под темето ми изведнъж се разсейва. Чета: „Н. William’s Agency“ най-ефикасният детективски екип по цялото Източно крайбрежие. Разполагащ с документационна мрежа в целия свят. Ползващ се с благоволенieto на най-висшите инстанции на американската нация. В много от случаите работи в тясно сътрудничество с официалната полиция. Нито един проблем не остава неразрешен с „Н. William’s Agency“. „Двайсет и пет години опит, двайсет и пет години успехи!“

Снимките са посветени на някои от най-нашумелите случаи, разрешени от Уилямс и скъпоценните му сътрудници. А чичко Хю, който явно се обича много повече от ближния си и изпитва безгранично възхищение към собствената си особа, се е размножил в безброй екземпляри по цялото протежение на диплянката. Като начало на корицата, където ни удостоява с гледката си под формата на величествен фотобюст, след което на вътрешните страници го виждаме последователно да председателства своя административен съвет, после да се кипри като многодетна майка наред мозъчния си тръст от супер — копои, а по-нататък да ръкостиска мазолестите десници на рояк видни американски политически труженици.

— Благодаря, ангелче.

— Казвам се Барбара — прошепва мечтата на всички ръководни длъжности.

— Пардон? — сепвам се аз, тъй като мислите ми се оттичат в свършено друга канализация, което е малко невъзпитано от моя страна, като се има предвид, че именно аз настоявах да ми довери името си.

— Казвам се Барбара — повтаря тя.

Не отговарям нищо: нито че е „много хубаво“, нито че името е решително демодe, нито пък че съм почетен член — основател на фондацията, подкрепяща духом (и телом) производството на забременения вариант на куклата Барби.

Сядам в едно от добре угоените кожени кресла, изваждам химикалката си и започвам разкрасявам коричната фотография на Хю Уилямс. Винаги съм имал склонност към рисуването; понякога изпитвам съжаление (няма нищо по-досадно от това да изпитваш съжаление ужасно е тъпо, горкото, и може за нула време да ти скъса нервите!), питайки се дали не съм сбъркал, като не съм се посветил на изящните изкуства. Кой знае дали от мен нямаше да се пръкне втори Кристо^[7], особено като се има предвид подчертания ми усет към мащабните щуротии?

Снимката на приятеля Хю бързо се трансформира под вдъхновеното ми перо. Монтирам върху манерка му къдрава перука и очила, но този път не с кокалени, а със стоманени рамки. Подсилвам бръчките и устните и надявам на шията му перлено колие (няма нищо по-лесно от това да изрисуваш перлено колие, чепка грозде или чиния с грах), като в старанието си стигам дотам, че го обзавеждам със средноголеми, но повече от очебийни гърди.

Оглеждам така получения резултат с искрено задоволство. След това написвам под снимката: „Сан Антонио поднася своите почитания на мисис Дафни Уилямс“, откъсвам страницата и питам:

— Да ви се намира случайно плик, скъпа?

Барбара се отнася с разбиране към молбата ми, както казват данъчните инспектори, докато масажират хеморойдите си със заявленията за опрощаване на годишния ДДС. Пъхам необичайната си записка в плика с ан-тет на агенцията и добавям:

— Нека незабавно предадат това на мистър Уилямс!

Без да се формализира (сега, след като „босът“ вече ме е приел, аз съм табу), девойката повиква отново потомъка на чичо Том, съсънаследник на колибата му и прапраплеменник по пряка линия на вуйчо Бен, за да му повери посланието ми.

Същинска черна овца, Свръхпигментирания, който с конфедеративно благоговение поема плика.

Проследявам с поглед моята малка бомба.

Довиждане на оръжията!

— Този път наистина си тръгваме — уведомявам Изяществото.
— Е, и как е малкото ви име? Все още не сте ми го казали.

[1] Глава, посветена на Маргарет Мичъл. ↑

[2] Феликс Майол (1872–1941) — френски певец, любимец на бащата на автора. С.А. ↑

[3] Няма го в речника. — Б.пр. ↑

[4] Но мен ме има, а ако ме няма, значи речникът е боклук! С.А. ↑

[5] Анди Уорхол (1930–1987) — дотолкова авангардирал представител на поп — изкуството, че Фондацията „Дали“ и до момента го издирва с машина на времето. — Б.пр. ↑

[6] Прякор на Ню Йорк. С.А. ↑

[7] Не става дума за граф Монте Кристо, а за гениалния майстор на опаковката, който в момента възнамерява да нахлузи презерватив на Райхстага с наши материали. — Бел. на фабрика „Бизон“. ↑

12.

ИДИЛИАДА^[1]

Матиас започва бавно да възвръща номиналната си стойност, продължавайки обаче с досадна упоритост да предлага акциите на семейното си благополучие. Ако го слуша човек, би останал с впечатлението, че неговата вещица му е подсигурявала необозрим по разнообразието си асортимент от екстремални емоции. Поуката е една, но затова пък от класа: любете се според рецептата Му и ще познаете блаженството. Стартирайки от сцепените по предназначение първобранни доспехи и минавайки през специално създаденото за осъществяване на предродилен full-контакт дървено магаре, Ръждивоглавия въодушевено описва изживените по трасето моменти на неКистово напрежение, разкриващи тържеството на творческото начало над верските пред(зад)разсъдъци. Сблъскали се и с един сериозен социален проблем горките, когато поради свръхзвуковата скорост, с която се рояло потомството им, се видели принудени да приютят в брачните си покои солидна партида от столонаследниците си. След като четиристайният им апартамент се оказал вече недостатъчен, за да побере Рижата орда. Гениалният изобретил специален мехур от матов найлон, с който покрил съпружеското ложе по подобие на тенис кортовете за зимна употреба. Не отстъпвайки пред никакви саможертви, Ксавие грижливо звукоизолирал въпросния сексодрум, за да може скъпата му половинка да пъшка на воля от удоволствие без каквито и да било задни мисли. Така и до ден-дневен продължавал да уважава майката на полка си от алени тикви, защитен от невръстно-перверзното любопитство на личния му състав.

Та ето какви ми ги разказва приятелчето в прилив на неударимо (както твърдят хамалите, изпускайки пианото от десетия етаж) умопомрачение, подтикващо го към най-интимна изповед.

Колкото до мен, то аз, филтрирайки разсеяно откровенията му, яростно размишлявам, бродейки с поглед из „Сентрал парк“. Казвам си, че агенцията „Уилямс“ трябва да е наистина толкова ефикасна, колкото претендира разкошната ѝ диплянка, и основавайки се на това похвално за всеки уважаващ себе си микроорганизъм умозаклучение, организирам в луксозната си климатизирана манерка (всички екстри) следната хипотеза:

Хора, наикиснали се до темето в заговора срещу J.F.K., веднага узнават, че трио френски ченгета, разполагащи със съвършено прясна информация, хукват да се правят постфактум на Зоро в приключилия преди трийсет години даласки уестърн. За въпросните десетилетия големите щатски бутици като ЦРУ и ФБР са загубили много от могъществото си и от своята „ефикасност“, така че сега хората, опасяващи се да не им спретнем някой „Кенедигейт“, се виждат принудени да наемат частна работна ръка. И какво правят, мислиш? Обръщат се към една особено репутирана агенция с широк спектър на действие. Трябва здраво да са напомпали банковата сметка на Хю, за да си осигурят пълната му дискретност. А и кой знае, както често се случва в сферата на упражняваната от него дейност, дали не го държат в шах с помощта на някой и друг труп, вписан в трудовата му книжка? Лично аз виждам нещата така, но нищо чудно и да бъркам — все пак съм далеч от непогрешимостта на Свети Петър.

Ала фактът, така или иначе, е налице: Хю Уилямс моментално зарязва текущите си далавери, за да „се погрижи“ за нас. Маскиран на „бабинка“ и ескортиран от една очарователна сътрудница, той предприема разходка до „Алкатраз“ в милата ни компания и пътъом, благодарение на дългите ми и завидно стройни крака, по невнимание си купува билет за партера, увреждайки сериозно „кандилото“ си (както казва нашето квартално кюре), доказателство за което се явява щедро аранжираната му с лейкопласт физиономия.

Пленителната Мери Принсвал едва ли е била единственият придружаващ го член на неотразимия му екип. Задължително е разполагал и с квалифицирана работна ръка, за да ми разиграе онзи свински етюд в затвора, след като преди това по един или друг начин си е осигурил съдействието на обичайната охрана. Констатирайки, че не се връщам с последната пирога, те са разбрали, че възнамерявам да прекарам нощта в пансион „Мимоза“ на чичо ти Ал Капоне. Мери

ударно е завъртяла горната глава на Матиас, след което виртуозно е изпразнила от съдържание долната му такава и го е причестила с подходяща за случая комка, за да установи над него пълна тоталитарна власт^[2]. И след като е „узрял“, нашичкият с удоволствие е започнал да ѝ описва съставките на майчиното си мляко. Сигурно ѝ е изпял дори за своя чудодееен еликсир, апостолът, и — о, ирония, както казват след това в Сорбоната — флейтистката просто не е устояла на съблазънта да го експериментира върху собствения му изобретател! Убеден съм, че именно това натрупване на зловредни сурогати е предизвикало късото съединение в трафопоста на Ръждивоголавия. Неколкократното им инжектиране е панирало мозъка^[3] на злочестия многодетник, още повече че девойката му е спретнала такъв грандиозен духов концерт, от който би се пресякло сивото вещество дори на Айнщайн, а да не говорим за един бивш възпитаник на конгрегацията „Воини на спаружения морков“!

Колко ли време ще му трябва, докато превключи на обичайната честота? Така и все още не ми се урежда въпросът да обсъдим сериозно последните събития. Прекъсва ме още на втората дума и отново се прехласва по болезнената менструация на Анжелик и по размножаващите ѝ се със светлинна скорост хемороиди, които категорично му забранявали достъпа до задния ѝ двор. (Напълно разбираемо възмущение: след толкова раждания парадният ѝ вход трябва да е придобил диаметъра на самолетен хангар!).

Вечерният здрач настъпателно се спуска над „Сентрал парк“, простиращ се от шик-кварталите чак до началото на Харлем. Насамнатам по алеите препускат хора в червени или сини анцузи, по моравите упорито продължават да се търкалят окъснели двойки, докато по отредените за целта пътни артерии кротко циркулират прословутите жълти таксита. Всевъзможни бетонни конструкции приемат призрачен вид в сгъстяващия се мрак, сред който тук-там се мяркат разнокалибрени водоеми и гърбави мостчета. И всичко това създава някаква странна поетична атмосфера, оказваща върху мен магическо въздействие. В Ню Йорк съществуват куп места, в които, както и в някои парижки квартали, съм буквално влюбен.

Но ето че загърбвам гледката, за да седна срещу Матиас.

— Искаш ли да се опитаме да поговорим сериозно, мъко моя ненагледна?

— Разбира се — отзовава се с готовност мъката.

— Едно пиленце ми подсказва, че бележката, която доктор Гардън беше скрил в килията си и която аз намерих, в момента се намира в ръцете на Уилямс, стига да не я е предал вече на работодателите си, естествено. Но не ми се вярва. Един тип, на когото му плащат най-вероятно „а ла Гетсби“, има интерес да протака нещата колкото се може повече. Ако я предаде много бързо, в известен смисъл сам си подбива цената, разбираш ли?

Алената ряпа утвърдително кимва и промърморва:

— Искаш ли да ти кажа какво ме безпокои във всичко това?

— Целият съм ушна мида!

— Именно в този момент Анжелик се прощава завинаги с месечните се неразположения и се опасявам, че точно тук навлизаме в зона на сериозни атмосферни смущения.

Знаеш ли, типът вече ми играе по простатата с неговата маскирана като съпруга грешка на природата!? Душата ми се обръща с хастара навън, когато започне да ми говори за домашния си тиранозавър! За тази антижена, обрекла го на съдбата на резервна дамска превръзка! Него, човек с такива, онакива и толкова достойнства! И тя и ще го погребее, подписвам ти се и с петте си крайника! Траурът ѝ е в креп вързан на кака ти Анжелик; ще речеш, че се е омъжила с единствената цел да остане вдовица. За някои отвращения от нейната порода това е призвание! Узуфруктът им е просто в кръвчицата.

Преглъщам яда си, както ти преглъщаш сополите си в Елисейския дворец, когато установяваш, че си забравил носната си кърпа.

— Виж какво, момчето ми, все още не си се съвзел окончателно покрай часовата разлика, затова сега ще си легнеш заедно с едно хапче от неприкосновения запас на братовчеда Сан Антонио и утре ще бъдеш свеж като прясна сланина. Разбрано?

Опортюнизмът, между другото, далеч не е от любимите състояния на Оранжевия принц. Съблича се по поръчка, прави полагащото му се по конституция голямо „пиш“, измива прелестните си зъбки на непушач, въвежда се с краката напред в раираната си

пижама, послушно глътва моето хапче „Шварценегрин“ made in Zurich и се пъхва в младенческото си ложе.

За да го приспя по-бързо, започвам да му разказвам онази тъй увлекателна приказка за Баба Яга, която решила да отпусне един тек на вълшебника Мерлин. Тъй като тя намирала размерите на инструмента му за крайно незадоволителни, Мерлин набързо превърнал сарфаладката си на щабен подофицер от кариерата, в достоен за всеки мастодонт атрибут (та какво по-лесно за човека вълшебник!) Последният, естествено, се оказал very big за какавидата на Баба Яга, която на свой ред се обзавела по спешност с входяща инсталация с размерите на микровълнова печка. Също никакви затруднения — магьосница!

Ксавие отмърква като заклан, преди да съм стигнал до края на това във висша степен деликатно повествование, адаптирано по „Хиляда и една нощ“ от графиня Дьо Сегюр.

Правя се на извънредно хубав, включително и между пръстите на краката. Обожавам да излизам със сътрудничките на хора, чието житие-битие разследвам. Както и да влизам в тях. Ще ти подшушна най-поверително на ухо, че това е изпитана тактика още от времето на „путекантропите“, както твърди Берю, който никога не пропуска случай да иронизира хората, въобразили си според него, че са „хванали Клеопатка за жезъла“. Какви ли всъщност ги върши моят Александър-Беноа? През последните четирийсет и осем часа нашето трио дяволски осезателно се разедини и американската ни авантюра взе да избива все повече и повече на експедиция в Бермудския триъгълник!

В цял Ню Йорк не можеш намери по-стилна кръчма от „Smith & Volinsky“. Представи си един традиционен ресторант на Трето авеню, облицован с патентовани праисторически талпи и с дамски екип на гардероба; отляво е барът, а отдясно — салоните за набиване, където маневрира цяла армия сервитьори, изтрупани като вярващи в семейното щастие младоженци.

Под носа ти дефилират дебели като гумени дюшеци пържоли. Решаваш, че ще ги хвърлят в клетката с лъвовете, но установяваш, че в действителност ги просват пред очарователни дами, които биха изпаднали в доста неловко положение, ако ги заставеха да изгълтат

всичко това. И веднага се сещаш за Биафра, за Етиопия, за бидонвилите на Бомбай или Калкута и ти се извива свят от неописуем, дълбокоинтимен срам пред неправдите на планетата.

Намират ми маса за двама в дъното на салона. В очакване на Барбара дегустирам чаша кампари — джин, декорирана с късче портокалова кора, и задълбочено изучавам менюто. Ще си поръчам омар „асорти“^[4] и речен калкан, които решавам да удавя с бутилка бяло калифорнийско вино. Препрочитам отново менюто, поръчвам си второ кампари — джин, но състезателката все още я няма. Започва силно да ми ухае на тенекия, а съм ужасно алергичен към този аромат. Вярно, че съгласието на блондинката не беше безрезервно и категорично, но моя милост, напompан до веждите с онази непоколебима увереност, която прави мъжете толкова ефикасни, не допусна дори за миг, че може и да не дойде...

Но четирийсет минути закъснение е вече наистина много. Оберщурмбанфюрерът... Пардон!... Оберкелнерът започва да се притеснява повече и от мен: навалищата е внушителна и клиентите се редят на опашка на бара, очаквайки да се освободи място. Най-сетне му давам поръчката. Отказвам се от омара (прекалено дълъг за обелване) в полза на една мешана салата, но задържам калкана. Хубаво животинче, широко като кухненска тава на Армията на спасението. И вкусно! Сигурен съм, че това изобщо не те интересува, но ти го казвам все пак. Не си правя повече никакви илюзии: засечката със секретарката е пълна, така че ще се наложи да си гушна инструмента под мишница и кротко да се прибера в хотела.

Какво пък, всяко зло — за добро. Сигурно има далеч по-идиотски поговорки, но за момента това е най-глупавото, което ми идва наум. Ако тази вечер искам да фризирам котарака, ще трябва да организирам по баровете сафари за някоя полупроститутка. Но работата е там, че не понасям полуфабрикатите.

Приключвам с вечерята, плащам и се предислоцирам в гардероба. Там функционират две служителки: едната се занимава с обмундировката на клиентелата, а другата с телефона. Именно към нея се и обръщам. Написвам на едно листче от бележник „Мери Принсвал“ и го подавам с въпроса:

— Можете ли да ми изнамерите адреса и телефония номер на това лице? Не разполагам с други данни.

Заедно с листчето пъхвам в ръката ѝ и една двайсетдоларова банкнота. Тя ми благодари с усмивка, прелестна като изгрев над вулкана Нгоро-Нгоро, и започва да манипулира циферблата си. Чакам, подпирайки се на съществено количество логика. Казвам си, че Хю Уилямс се регистрирал в хотела в Сан Франциско под собственото фамилно име и е дал служебния си адрес. В обкръжението му вероятно има някоя Дафни Уилямс, чието презиме е използвал. И като изхождам от характеризиращото акцията му „спокойствие“, решавам, че няма основател причина Мери Принсвал да бъде измислено име. Както, че ако президент-генералният директор на агенцията се маскирал като старица, то е било единствено заради мен, за да не събуди подозрението ми. Искал е да се приближи, до моя милост, без да си създава излишни главоболия, ако наистина е така, значи съвсем съзнателно се е проснал на палубата, препъвайки се в крачуните ми. Нарани се, вярно, но то е, защото вече не е от най-младите, а и очевидно е изчислил зле плонжа си.

От размислите ме изтръгва гласът на прелестна телефонистка:

— Свързвам ви с мис Мери Принсвал, влезте в кабината!

Заварва ме, знаеш как, нали? Да, неподготвен, браво на теб! Явно не сме се доразбрали. Поисках от нея само да ми намери координатите на Мери, но не и да набира номера ѝ. Така или иначе, конфузът е налице.

Е, и какво решаваш, Армандо? Ти какво, да не мислиш, че му е позволено да решава каквото и да било на този глупак! Ето ти го вече в тапицираната кабина! Вдига слушалката! И изстрелва в нея едно „Хелоу, Мери“ (трябва да размножиш „р“-то на Мери-то в четири екземпляра, ако искаш да си осигуриш що-годе приличен американски акцент).

Девојката отсреща — или ми повярвай, или върви да ти опънат една задна прашка (последното всъщност можеш преспокойно да го направиш дори и да ми вярваш) безспорно има в бонбониерата си не крем карамел, а фино рафинирано сиво вещество. Достатъчни са ѝ четири срички и една запетая, за да ме познае! А аз си въобразявах, че моето „Хелоу, Мери“ е напълно оригинално. Да, ама не, както сам виждаш! С една дума: френско — непреходно.

— О! Това сте вие? — възкликва тя.

Отбележи, че татко Хю, знаейки, че съм изровил томахащата на войната, несъмнено я е уведомил за посещението ми, по силата на което настоящото ми вечерно обаждане автоматично се каталогизира по логичната скала на Шпонхойер-Коперник-Сан Антонио-Кама Сутра-Мао.

— Бяхме се договорили да се видим във Фриско, доколкото си спомням? — подхвърлям аз. — Но, уви, когато ви потърсих в хотела, вече бяхте заминали.

— Да, наложи се да се приберем по-рано от предвиденото.

— Успях да установя, че скъпата ви баба понася сравнително леко последствията от падането си.

Смутен смях в качеството на отговор. Продължавам:

— Дължите ми компенсация, скъпа Мери. Мога ли да прескоча до вас, за да пийнем по чашка?

Пауза.

— Въпросът е там, че не съм сама — прошепва тя най-сетне.

— А в колко часа ще бъдете?

— В девет утре сутринта.

— В такъв случай вместо бърбън ще ми предложите кафе. До утре!

И затварям.

Чаровната телефонистка ми връща листчето от бележник, върху което добросъвестно е добавила адреса и телефонния номер на момата Принсвал. До утре! Но това е цяла вечност, за бога!

Има много хора, които казват „до утре“, но така и не им се урежда въпросът да се полюбуват на изгрева. Били са убедени, че имат на разположение още куп „утре“-та, а ето че изведнъж, и то без да изпитат дори и най-елементарно предчувствие, се оказва, че са изживявали последното си „днес“! Затова трябва да бъдем винаги готови за Голямата евакуация. Да си готов обаче не означава непрекъснато да мислиш за нея, а чисто и просто дойде ли съдбоносният миг, да го приемеш на драго сърце. След като не можеш да направиш нищо, поне играй честно. Татко, когато го прецака оная, с голямата коса, само сговорчиво възкликна нещо в стила на „Господи, но разбира се!“ Или накратко: „Ей сега идвам!“

След което прие изражението на човек, на когото вече за нищо и от нищо не му пука, и ние разбрахме, че си е отишъл.

Направих това лирично отклонение, за да ти подсказва, че въпросното „до утре“ няма да го бъде! И че не още сега, че дори не и незабавно, а че вече съм се изстрелял по посока на съкровището Принсвал. Толкова бързо, колкото бързо може да ме закара дотам раздрънканото такси, пришпорвано от един чалмосан, дебел като евнух и по-брадат от аятолах шофьор.

Тя живее в the Village, в безумно остъклен апартамент в сграда, разположена на живописна улица с тухлени, опасани с ръждясали аварийни стълби здания. Всичко това — специално стъкмено и трябва да струва безбожно скъпо. Отвън, в осветена ниша се мъдрят списъкът на наемателите, както и копчетата на домофона. Установявам, че мис Мери живее на третия от общо петте етажа на сградата. The Village е провинциалният вариант на Ню Йорк. Игнорирам звънеца и преминавам на „ти“ с вратата на фойето. Ключалката спонтанно абортира, както би казал моят безследно изчезнал Берюрие, известен с вродената си склонност към евфемизмите. И то толкова лесно, че ми се приисква да повторя операцията със затворени очи. Подминавам асансьора и поемам нагоре пеша. Излиза ми доста нанагорно (точно тук му е мястото да се каже), тъй като апартаментите са с толкова високи тавани, че ги разделят най-малко трийсет стъпала. На трето ниво се озовавам пред две врати. На едната пише „Алегзандър Прат“, на другата — „Мери Принсвал“.

Безстрашно натискам звънеца на първата с надежда, че Алегзандър Прат все още не си е легнал (не че възнамерявам да си лягам с него, естествено!) и че няма да ме прати по дяволите, с които поддържам крайно умерени контакти.

Часът е около единайсет вечерта и късните посещения на тази географска ширина не са нещо обичайно. Първият удар на гонг, разнесъл се във вътрешността на апартамента, се оказва недостатъчен, затова произвеждам втори, а след това и трети, който по силата на простата аритметична прогресия се задоволява само да опредшества четвъртия. Най-сетне малкото прозорче се открехва с осем сантиметра и от деколтето на вратата надниква женска физиономия. Изхождайки от първичните признаци, дедуктирам, че става дума за лицето на млада, чудесно вързала и дори цъфнала девойка.

Делегирам й усмивка, която би превърнала буца масло в запръжка или коя да е игуменка в кинозвезда на порноиндустрията,

така че можеш да си представиш ефекта ѝ върху една девственица!

— Моля да ме извините — изгугуквам, — аз съм съседът ви от горния етаж. Наслаждавах се от терасата си на чистия въздух на Ню Йорк, когато за нещастие изтървах часовника си и той взе, че падна на вашия балкон. Ще ми позволите ли да си го взема?

И нова, също толкова ефективна усмивка интензифицира подмокрянето ѝ в югоизточно направление.

— Разбира се, елате!

Идвам. Разкошно дете! Двайсетгодишно, с къса кестенява коса, аранжирана под формата на пакет моливи. Жизнерадостен и едновременно обидно тъп поглед, гърди като буфери на маневрен локомотив, приветлив задник, чисти крака — какво повече му трябва на народа?

Облечена е във възхитителна розова пижама, върху чиято фасада е скулптиран дебел, ухилен до ушите Мики, Подкръстните ѝ достойнства се полюшват като закотвена лодка при мъртво вълнение. Прекосяваме огромно ателие на художник, претъпкано с картини, които не представляват нищо особено, но за сметка на това в особено големи размери. Черти: червени, черни, зелени, жълти. Пропуснах ли нещо? Ах, да — сини и виолетови! Като се изключи това, всичко останало е наред. Художникът очевидно безумно храбър, тъй като е подписал творенията си, и при това на всичко отгоре извънредно четливо: Алегзандър Прат.

— Вие сте съпругата на мистър Прат? — питам недоклатената.

— Не.

— Дъщеря му?

— О, не! Та той е прекалено млад! (Разбирай: в противен случай щях наистина да му бъда дъщеря.)

— Тогава приятелката му?

Порозовяването ѝ е толкова наситено, че почти я чувам как извиква „Бинго!“.

— Аз съм baby-sitter, гледам малкия му син.

Продължавам да я притискам с въпроси, надявайки се, че по-късно ще я притисна и към гърдите си.

Научавам, че Алегзандър отглеждал сина си съвсем сам, след като съпругата му вероломно ги зарязала преди шест месеца, забягвайки с някакъв изкуствовед, който наврял с критиките си Прат

на кучето под опашката (за да не казвам „в кучи задник“). Първоначално силно възмутена, Джералдин Прат навестила негодника с намерението да му спретне една коламаска с витриол, но предварителните преговори се развили в такъв дух, че вместо това му засмукала ескимото в качеството на мила прелюдия към подлото си бягство. Оттогава Прат ползвал услугите на рояк baby-sitters, фаворитката измежду които била именно тя — Джесика. И тъй като известният живописец на черти отсъствал често, тя пазела Боб почти всяка нощ. Този път обаче щяла да остане тук три дни и три нощи, защото художникът заминал за Монреал, за да присъства на вернисажа на своя юбилейна изложба.

Обогатен с тази безценна информация излизам на балкона.

— Бихте ли ми услужили с едно фенерче, скъпа Джесика? — моля я аз, колкото да я отдалеча.

И в момента, в който виждам голите ѝ пети, хуквам към крайния ляв предел на балкона (по мои данни не съществуват други думи, за да се окачестви подобие на бог знае какво от апокалиптично усукана железария, служещо за подпора на аварийните стълби).

Позицията ми осигурява чудесна панорамна гледка към апартамента на Мери Принсвал. Тозчас забелязвам и мръсницата, която, опакована в ефирна домашна роба, се е изтегнала на един диван в поза, предоставяща свободен видеодостъп до входа за артистите. Тя отпива от някакъв drink, вслушвайки се очевидно в думите на невидим събеседник (или -беседница), тъй като час по час утвърдително кима с глава.

Джесика се връща, носейки запалена свещ.

— Можеш спокойно да си я пъхнеш отзад, след като я угасиш, любов моя! — съветвам я най-мило на френски, размахвайки победоносно часовника, който междувременно съм свалил от китката си...

— О, намерили сте го! — възторгва се тя. — Дали не се е счупил?

— Не мисля.

Влизаме обратно в огромното ателие. Някъде там, между два от художествено оформените боклуци на Прат, намирам един издънен диван и непринудено полагам върху него панталоните си с логичното

(но само за наивниците) намерение да огледам по-внимателно моя „Паша“.

— Погледнете! — обръщам косвено внимание на неразработената девица. — Непокътнат! Забележително нещо е да си made in France, не смятате ли?

— Ах! Да не би да сте французин?

— От главата до петите и най-вече от коленете до пъпа, скъпо дете.

— Затова ли говорите с акцент?

— Най-вероятно. Но сигурно наруших съня ви, за което моля да ме извините...

— Не спях, гледах телевизия.

— Нещо интересно?

— Нищо особено — „Принцесата от Маями“.

— Действието се развива на брега на една лагуна, в квартал на милиардери, нали така? Бащата е болен от рак, а майката си има любовник. Големият син е хомосексуалист и интимният му приятел го шантажира. „Принцесата“ наричат дъщерята. Тя обича сина на любовника на майка си, който в крайна сметка се оказва неин роден брат.

— Нима сте го гледали? — изпада в екстаз Джесика.

— Не, но съм наясно с всички холивудски сюжетни схеми. „Принцесата от Маями“ е вариация на тема 14 А, която е в употреба от хиляда деветстотин петдесет и шеста година. Знаете ли, че сте много, много красива, Джесика? Но този път наистина ви напускам, тъй като би било крайно некоректно от моя страна да продължа да ви досаждам. Във Франция сме изключително стриктни, що се отнася до доброто възпитание.

И знаеш ли какво ми отговаря палавницата?

— Да, но тук не сме във Франция!

Каква дързост, а? И какъв великолепен начин да ти подсказат, че семафорът е на „зелено“ по цялото трасе на трамвай „Желание“, включително и в подземите! Все едно, че вече... Да де, взе ми думите от устата!

Следва незабавната, издържана до съвършенство в тактически и тактичен план реакция на моя милост:

— Въпреки пословичния ни усет за благоприличие, когато една дама отговори на един мъж по този начин, той се чувства задължен да я целуне.

Джесика ми връща топката с многозначителна гримаса, чиито значения, колкото и както и да ги тълкуваш, до едно са безрезервно положителни. Тя преспокойно може да означава „Какво чакате тогава?“ или „Ето едно задължение, което чудесно ми пасва!“, или дори „Виж ти, французите не били чак толкова глупави, колкото се говори!“.

Подавам ѝ ръка. Тя ми поверява своята. Придърпвам я. Тя не се дърпа. Прилепям я към себе си. Тя се залепва. Първи междинен лагер — скютът на супермена от вашите еротични сънища, неотразимия Сан Антонио. Следващ етап — алчната целувка в две полувремена по дисциплините ръгби за зъби и борба за езици в свободен стил. Паралелно — баскетбол за дясна ръка в произволен отвор на женска пижама. Джесика не реагира, следователно не сме в периода на рамадана! Благодаря ти о, Господи, че ми засвидетелстваш августейшото си благоволение чак до подпъпието на тези възхитителни създания, които си сътворил, за да облажават дните ни земни! Нали така? Или нещо бъркам?

Когато ѝ погъделичквам вендузата, Джесика така напористо се притиска към мен, че изпадаме в състояние на почти завършена осмоза. Слушай, ама тя... тя какво... потърква буза в шлема на Рицаря на вагиналният образ или...!? Но да, но oui, но yes, милейди! Ах, малката мръсница!... Ужасно мило все пак! Като на всичко отгоре и ласкаво дразни със зъбки лъва през двойния плат на панталона и любимите ми слипове „Еминанс“ (бледнеещи обаче пред богатството на складирания в тях свръхлуксозен (на)дървен материал!). Нищо общо със светената вода, Джесиката, а още по-малко с ненапитата! Явно вече са ѝ разказвали приказката и за храбрия курнишон, и за плюещия кларинет, и за перверзната наденица, и за вълшебната флейта, и за... изобщо за! Много скоро пижамата ѝ се озовава на пода, при което на Мики така му се смачква фасона, че на мига престава да се хили, горкият.

Макар и да не я друса страст от пета степен по скалата на Рихтер, baby-sitter-ката в никакъв случай не може да се оплаче от липсата на темперамент. Бъди сигурен, че бояджията Прат поверява на

грижите ѝ не само наследника си, но и един особено съществен елементът собствената си персона. Това напълно поносимо я е огранотило и ми позволява незабавно да се заема с организирането на големите пролетни маневри, включващи обстрел с ракета с търсеща глава на Венерината ѝ кота.

Някога необременените със съответните познания момичета биваха редовно обременявани в друг, подчертано фатален аспект, след което хапчетата за щастие коригираха тази крайно опасна траектория на явлението. Дотогава мацките, прибъгвайки до специален метод, създаден от японския математик Сиготури Накура, изчисляваха опасните дати, преди да отворят музея за посетители. И при това използваша сметачни линейки, тъй като електронните калкулатори още не съществували. Така че преди да ги опънеш, трябваше да чакаш, докато направят изчисленията си, изпитвайки натрапчивото усещане, че приключват годишния платежен баланс! Но сега всичко е наред, сега всичко е цветя и кебапчета!

Първия рунд изиграваме на продължения диван, колкото да загреем жлезите, но тъй като нещата приемат сериозен обрат, продължаваме мача на леглото на работодателя ѝ, до което тя има право на достъп, без да плаща паркинг.

Междубременно обаче, Боб се събужда и надава зверски вой.

— О, боже мой! — възкликва тя на английски, тъй като говори перфектно езика на завоевателите на Щатите. Сега ще минат часове, преди да заспи отново. Сипете си едно уиски, докато ме чакате, любов моя френска^[5]!

— Си!

Човекът в перспектива извисява негодуванието си до такива децибелни висоти, че Евстахиевите ми тръби спонтанно обявяват готовност за стачка.

Наистина има защо да се безпокои Джеси — такова чудо не можеш чу и на „Уембли“ по време на финалите. Както е стартирал, не го виждам да финишира и до сутринта. Винаги съм се питал защо някои бебета са мълчаливи, а други кресливи, защо едни спят нощем по християнски, а други през деня като празнували цяла нощ пияндета. Фелиси разправя наляво и надясно, че съм бил невероятно примерен бебок, който или спял, или си смучел палеца, но никога не досаждал на околните. И вярно — независимо от това дали сучех, или задоволявах

насъщните си нужди в пелените, правех го неизменно кротко и мълчаливо. „Като че ли размишляваше!“, уверява ме мама. И според мен е твърде възможно да е било и така. Вече бях наясно със системата; може би не чак с тайната на земното притегляне, но поне в най-общи линии. Животът, смъртта, любовта, глупостта. А колкото до останалото... Останалото просто го топваш в брашно, хвърляш го в един голям тиган и си правиш от него мекици!

Така или иначе, ето ме гол като бастун, чиято дръжка се вживява в ролята на метроном. Бях в зенит, сега съм в надир. Безработен по технически причини, възшебният стрелец на волно пърхащи перепутки!

Излизам отново на псевдобалкона, за да продухам вентилационната си система и едновременно с това да хвърля едно око на съседката. О, пардон! Гледката решително си заслужава петте пиастра и половина, за които се пее в националния химн на Долината на глинените гърнета. Момата Мери, представи си, се забавлява с една видеокасета, която единодушно би могла да бъде класирана в категория X, Y, Z — толкова е hard! Екранът е точно срещу мен и в момента на него се подвизава компактна мъжка компания, която си разменя задушевени цвайтерзакачки в стил „Призраци в замъка Манафзее“. Господата са само петима на брой, поради което и недостатъчно, за да оформят с халките си заключена верига, но това не им пречи да разработват доста интересни, свидетелстващи за завидно творческо въображение комбинации. Като „Троен тулуп за разгонен тромбон“ например! Капитанът на отбора си прилича като втора капка сперма с оня откаченяк Пемпръонел, който ни запознава с метеорологичните телесъображения на Брадатия, хихикайки и друсайки шишарката си така възторжено, сякаш кварталният е заврял палката си до лакътя в отходния му канал.

Живеем в щуро време, синко; в епоха, когато награждават готвачите с „Почетния легион“ в знак на признателност за качеството на нашите изпращания, когато дежурният метеоролог, който те убеждава, че няма нищо по-хубаво от лошото време, го прави под формата на достоен за всеки мюзикхол номер, когато безработицата се увеличава, защото елиминират работната ръка в полза на автоматизацията, когато... С една дума, когато още куп други неща, на

които е просто невъзможно да се направи инвентарен опис, тъй като би излязъл прекалено дълъг, а оттам и до болка отегчителен.

Продължавам винаги от мястото, където съм те зарязал в момента на лиричните си отплесвания (доказателство, че последните са изцяло контролирани). И така, прелестната Мери се развлича с аморален филм. Дори, по-лошо — аморално аморален! Съгласен съм, че от време на време един хубав еротичен филм загарява, като освен това оказва и благотворно ограмотяващо въздействие върху задръстените духом, обогатявайки ги телом с похвални идеи и неизползвана от дълго време дързост. Но подобна сексуална анархия е унизителна и това — забележи! — го твърди не папата, а аз, неизменно готовият да облагороди всяка кокоша порода галски петел. Онова, което човек познава най-малко, е мярката; той винаги проявява склонност да я прехвърля повече от допустимото.

Добре, добре, стига си се чесал, връщам се на хубавата Мери — незабавно и до второ нареждане! Тя не е сама. Сега вече виждам и компаньона ѝ, който е не друг, а самият татко Уилямс. Настанил се е в едно кресло с гръб към мен, а малката Принсвал е седнала по турски в краката му. Обзалагам се с теб на паница леща срещу шансовете на Франсоа Рокар в бъдещите президентски избори, че му разиграва етюда с ханъмата и Малкия (му) Мук, за да доразнообрази прожекцията! Според мен двамата са оформили страхотен тандем — както в професионален, така и в хоризонтален аспект. Ще ли се намерят нявга достатъчно красноречиви слова, за да се възпее силата на една толкова разностранно сплотена двойка?

Наблюдавам ги, отдали се изцяло на жалката си самозабрава. На екрана едно от приятелчетата на Пемпръонел самоотвержено шлайфа обратната му резба с внушителен по размерите си метчик. Бога ми, но той наистина ужасно прилича на милия палавник, за когото ти споменах: същата физиономия „а ла Стан Лаурел“, същите ефирни жестове на илюзионист, който ти отмъква носната кърпа, за да я превърне в гирлянди; великият манипулатор на пикалници, с една дума! Ето, в момента например успява да осигури съвършено сам цялостния производствен процес: поема един, помпа втори и ударно лъска други два. Не всеки е способен на такова стахановско изпълнение! Човекът-оркестър в страната на кобилиците! И с право би могъл да го аплодираш, ако не беше покъртително гадно.

Момъкът Сан Антонио (Сана за дамите) се връща при сакото си, грижливо поставено на облегалката на един стол. Колко прав се оказва Матиас, настоявайки да оборудва всички ни с индивидуален мини арсенал от типа „Джеймс Бонд“: неприкосновения запас на французина на действието! Същият е монтиран в подплънките на раменете, благодарение на което ни най-малко не затруднява движенията и — ни чул, ни видял! Два миниатюрни ципа, хитро прикрити под шева и — зък-зак! — инструментариумът е налице!

Недоклатената^[6] baby-sitter подготвя биберон с подсладена вода за бъдещия Павароти.

— Би трябвало да добавите и доза бърбън — съветвам я аз. — Точно такава е практиката у нас, в Нормандия и в студените земи на Долно Дофине. Едните слагат калвадос, а другите шльокавица, но резултатът и в двата района е гарантиран.

Измъквам от сакото си един джобен свредел и една каучукова капсула и отново се изнизвам на балкона. Обул съм слипа си, но не защото се опасявам, че мога да настина, а от страх да не смачкам фасона на братята Гонкур, когато прекрочвам ръждясалия парапет. Ужасно съм вързан, когато трябва да забия пирон, за да окача някаква картина или да поправа дръжките на очилата на моята Фелиси например, но изпадна ли „в ситуация“, изведнъж придобивам сръчността на часовникар. След като преодолявам (невиждано дръзко) аварийната стълба, свързваща (и разделяща по съвместителство) двата балкона, ето ме приклепнал пред остъклената стена на апартамента на съседката. Капризите на времето са атрофирали сериозно дървената рамка — макар и платена от Мери на цената на тиковото дърво — и недораслият ми свредел я пробива напълно безпроблемно. Когато дупката се превръща в неоспорим факт, уголемявам диаметъра ѝ с неразделния си нож, намиращ се по съвместителство на въоръжение и в безстрашната швейцарска армия. След това (следи внимателно действията на Великите!) пробивам върха на капсулата с помощта на шилото, влизащо в състава на същия безценен нож.

Ще ти доверя, за да разбереш с кого си имаш работа, че въпросната операция ми отне по-малко от четири минути!

Джесика дундурка бейбито с лишена от каквито и да било подправки нежност. Да им се чудиш на тези жени едновременно тъй перверзни и толкова по майчински гальовни!

Връщам се в леглото след кратък транзитен престой в банята на Александър Прат, където се отървавам от компрометиращите ме следи от ръжда.

Чакам завръщането на девойката. Нямам бърза работа.

По думите на Матиас съгъстеният сънотворен газ, с който току-що зарадвах съседката, има период на действие четири-пет часа и е способен да приспи всички богомолци в катедралата „Свети Петър“ по време на голямата Великденска литургия; така че колкото и да е голям апартаментът на Мери Принсвал... Така де!

[1] Глава, посветена на Омир. ↑

[2] Ха сега да видиш какво е! Бел. на Загубеното поколение. ↑

[3] Най-вкусният паниран мозък и други дреболии — „При Марчето“, бивш „Клуб на писателите“! — Платена реклама. ↑

[4] А не „Шариф“, въпреки твърденията на почитателите му, че нямамо втори Омар. Б.пр. ↑

[5] И ний сме дали нещо на света. С.А. ↑

[6] Излишно е да ми напомняш! С.А. ↑

13.

ВΟΥСЕЯ^[1]

Най-сетне подопечният млъква и малката немирница на свой ред се интегрира в леглото.

— Рецептата ви се оказа чудесна! — възкликва тя възторжено. — Непременно ще я приложа отново!

— Какво!?... — ужасявам се аз. — Наистина ли дадохте на малкия бърбън?

— О, не — успокоява ме Джесика. — Бърбънът е прекалено силен, затова му предложих ликьор „Драмбюи“. Той е сладък и много му хареса, така че му сервирах двойна доза.

Давам заден ход и ѝ обяснявам, че просто съм се пошегувал, изразявайки вътрешно надеждата, че Рембранд Млади няма да манифестира никакви по-сериозни отклонения в резултат на преждевременното си алкохолизиране.

И така, подхващам за пореден път нещата от мястото, където ги оставихме. Без да се формализирам излишно, посвещавам Джесика в тайните на следните патентовани специалитети: Китайска гъсеница, Свирепата печурка, Краят на Пом(пай и)пей, Българската вратовръзка, Любовникът на лейди Чаталрей, Обезумелият хуйвенбин, Аудиовизуална дегустация на френския пейзаж, Гордата хурка, Познай кой дойде на вечеря, Един французин в задния двор на крал Артур, ЦиЦИгулките на бала, Вълшебната шпакла, Скалпираният мохикан, Двайсет хиляди левги под пъпа, Прашката на Незайния воин, ТашАКкент в пламъци, Двудкият Анус, Халката на Сатурн, Топките на Хавеланж, Духни, за да изкараме чаршафа, Дневникът на Месалина, Тайните на макроцефала, Хремавият циклоп, Не ми говори с пълна уста, Мисли за мен като за него, Токата и фига за оргаНзъм от Сантонио, Слива на шиш в собствен сос, Дует за краставица и мида в ох-мажор, Откровенията на сексолога, Среднощно родео за двугърба

камила, Пиеса за четири ръце, тромпет и раковина, Наклонената кула в Пиза и Не тръгвай сама, аз също идвам — една доста сложна волна композиция, над която, подчинявайки се на чувството си за хармония, ми се наложи сериозно да се потрудя.

След този тъй обстоен преглед на личния ми каталог най-сетне бия отбой и достойно оттеглям така добре представилия ме почетен караул.

Малката не може да дойде на себе си.

— Не сте болен от СПИН, надявам се? — едва чуто артикулира тя.

— При последното преброяване не бях — успокоявам я аз, — но послушай съвета ми, скъпа: при друг подобен случай задай този въпрос „преди“, а не „след“ и ще се чувстваш много по-добре.

Разменяме една силно озвучена влажна целувка, след което я напускам под предлог, че е време „да се кача вкъщи“.

Хвърлям поглед на люлката. Бебето спи като новородено. Странно, изведнъж откривам прилика между него и Аполон-Жюл, сина на Берюрие.

Вратата в съседство се оказва от радикално несговорчивите. Бронирана, с куп извънцатно обезопасяващи я ключалки, които — о, детински измишльотини! — само временно ѝ спестяват неизбежното, защото ти е време да знаеш, че реши ли един истински професионалист да проникне в даден апартамент или къща, нищо не е в състояние да му попречи, ако щеш да издигнеш около въпросния sweet home линията „Мажино“.

Сещам се за Фердинан, мой далечен братовчед, бил на младини касоразбивач, а след това паркинг-диспечер, но останал завинаги верен рицар на бравата, с когото на една Нова година се снесохме у леля Изабел... По вратата ѝ, истински отбранителен шедевър срещу крадци, имаше повече ключалки, отколкото копчета по сутаната на кюре. Макар че за да видиш в днешно време що е сутана, трябва да отскочиш до Рим, и то задължително на Разпети петък! Та слушаше Фердинан как лелинка нарича вратата си с всички птичи имена и лукаво се подсмиваше. „Горката старица — промърмори той, — толкова врява за има-няма и десет минути работа.“

Милият Ферди! Винаги ми разказваше пикантни истории от някогашния си апашки живот. Веднъж например с две приятелчета от изправителното гушнари касата на някакъв изкуфял нотариус, натоварили я на един пикап и отишли да я поразходят из гората. Борили се с нея часове наред, тъй като не разполагали с никакви модерни инструменти.

Накрая, когато все пак успели да аутопсират старата „Фише“, намерили вътре само чифт позлатени копчета за ръкавели, предизвиквайки смеха на дебаркиралите по сигнал на съседите стражари.

Ферди вдигна окончателно багажа, забърсан от оказал се фатално вреден за белите му дробове рак. И то отдавна, има най-малко десет-дванайсет години; така е, минава си времето... Ритна кофата като истински мъж, с усмивка на уста. Дълбоко в себе си всъщност той си остана бандит. Чаровен бандит. Защото ги има и такива.

Вече съм разказвал историята на Фердинан с касата. И ще продължа да я разказвам. Ние, писателите, сме малко нещо като художниците — има сюжети, които са ни легнали на сърцето. Затова и постоянно се връщаме към тях с неизменната надежда, че ще ги разкажем по-добре от предишния път. За което не трябва да ни упрекват, защото професията ни е странна, наистина странна, брат'чед!

Колкото и да се опъва, в крайна сметка опърничавата врата на девицата Принсвал пада на колене и ме помолва за прошка. Трябваше обаче да се обясняваме цели четирийсет минути, преди да й извия врата на тази талпа проклета!

Тъй като Матиас никога не разчита на случайността, благоразумно е включил в екипировката ни и противогазова маска, позволяваща достъпа до съответната полюирана зона. Тя е грижливо сгъната в плоска кръгла кутия, пълна с отвратително воняща зеленикава течност. Намъквам я на светлата си глава и влизам в дома на любовницата и по съвместителство блестяща сътрудничка на мистър Хю Уилямс.

Трябва да получава президентска дажба, лъвицата, за да живее в подобна клетка! Явно има слабост към китайското изкуство, от което

на мен откровено ми се повдига, въпреки че е насъбрала куп внушаващи респект уникати. Същински музей, бога ми! Нейният стърчащ наред огромното помещение двуметров Буда, значително по-дебел и несравнимо по-антипатичен от Берю, е наистина забележителен. С всичко останало, както би се изразил именно Дебелия, можеш преспокойно да си направиш клизма, включително и с чифта гигантски, покрити с дяволски фина резба слонски бивни. (Горките животинчета, представяш ли си!?)

Ще ти откряна, че едната от тях представлява мост, по който в неизвестно направление се изнася сума ти народ и техника: хамали, рикши, биволи, конски каруци, воители, жени, деца, старци. Единствено тарамбуката на непрежалимия Дали би могла да роди (при това с Цезарово сечение!) подобна умопомрачаваща фреска! То само да я нарисуваш е равнозначно на подвиг, камо ли да я скулптираш върху нещо като колосален кокал!

Нищо чудно, че жълтоликите братя са екипирани с толкова запетайчести чурки. Невъзможно е да миниатюризираш нещо до такава степен, ако мандахерцаш между краката си пакет с достойни размери — не-въз-мож-но! Типовете, които са издигнали пирамидите например, сто на сто са били свръхнадарени. Онези, които са построили „Парижката света Богородица“, вместо кюлоти са носели табели с надпис „Внимание! Извънгабаритен товар!“, в потвърждение на което можеш незабавно да прочетеш моята! А да не говорим за титана Виктор Юго, обзаведен с подпъпен монумент на висотата на творчеството му! В противен случай баба ти Друе^[2] едва ли щеше да му изпраща такива индустриални количества щедро подмокрени целувки. Но да се прехласваш по подобни микродивотии!... По тези яйца от слонова кост, в които се климбучка второ яйце, което съдържа трето такова, което... Виж, тогава не издържам! Естествено, че няма да имаш желание да опънеш прислужницата, когато изнемогваш^[3] над тях, забременявайки ги едно с друго! Посвещават им цялата си биография, хронично хепатитните!

И — excuse-me, baby! — но за какво по-точно служат тези залъгалки? Чисто и просто за да може един ден някой западняк да ги забележи и да възкликне: „Яя! К’во таковата!“ Мислиш ли, че заради това си заслужава да си вадиш очите, та били те и дръпнати? Доскоро те не знаеха кой е Паркинсон, маоподобните! И никога не прекаляваха

с оризовата ракия, избягвайки по този начин риска да ги удари вибрацията.

Посветил необходимото внимание на китаизмите на прелестната Мери, аз се приближавам до двойката. Филмът е свършил и екранът на телевизора наподобява повърхността на тенджера, в която къкри телешко варено. Момичето лежи върху мокета, излагайки на показ една от възхитително оформените си гърди, а Хю се е проснал напърно на креслото с усукани около глезените панталони и непринудено оклюмала се краставица. Въпреки бялата му коса, въпросният курнишон има завидно представителен вид. Явно няма да е Хю Уилямс човекът, който би се заел да скулптира Статуята на свободата върху кътника на кашалот! Паламарките от този калибър са запазената марка на мъжете на действието. Като на всичко отгоре в момента е и в летаргия, което означава, че засили ли се да интерпретира „Тайфун над Ямайка“, девствениците имат интерес да барикадират стаята си за гости.

Тотално out, двамата авантюристи и любовници са на челно място в списъка на умъгилите се за неопределен срок абонати. Матиас винаги предлага първокачествена стока. И можеш да му имаш доверие по всички показатели; ако се беше пръкнал оттатък Ламанша, днес щеше да бъде главен доставчик на Нейно британчесто величество.

„Добре де, но защо прочее си тук, графе? — казвам си насаме. — Ако разполагаше със словообразувания серум на Ръждивоглавия, би могъл да изчакаш гус’инът и г’жата да се събудят и да се опиташ да ги организираш в дует. Но тези мошеници го засмукаха до последната капка. Тогава?“

Сядам в креслото срещу тях, все едно съм почетният гост на седмицата, премятам крак върху крак и сплитам изящните си пръсти на пианист върху дълбоко удовлетворения си индивидуален пакет. Заемам се да поразмисля спокойно... Психокапацитетът ми е такъв, че съм в състояние да разработвам хипотези, които почти винаги се покриват с действителността. Дарба?... Ако щеш го наречи ясновидство, нюх, интуиция или както ти скимне, но в случая е важен единствено резултатът.

Наблюдавам експедираните от мен напълно съзнателно в пълно безсъзнание хора. Анализирам изпълненията им в Сан Франциско.

Припомням си агенцията в комплект с русокосата секретарка, която ми върза фундаментална тенекия, принуждавайки ме така да ям калкан в кръчма, специализирала се в пържолния софтуер.

Сериозно заведение е това, агенцията „Уилямс“. И процъфтяващо, усеща се отдалече. Тя е несъмнено от онези подкрепяни отвсякъде и „протежирани“ от кого ли не институции, чиято дейност „задължително“ се увенчава с блестящи резултати. И ако от време на време агенцията „Уилямс“ си навира носа в една или друга не особено законна далавера, то на секундата съм готов да се обзаложа на една нощувка на кубето на Шийн О’Конър (без закуска) срещу двуседмично безсъние под перуката на Елтън Джон (с монополови стереоизненади), че умее да го опази чист, съзнавайки чудесно, че навлезеш ли в забранена зона, висшите протекции автоматично се анулират: все някога идва ден, когато непоправимо сгазваш лука и се налага да плащаш реколтата с лихвите. Юнакът Хю очевидно пилотира галерата си на око, разминавайки се на косъм с рифовете, но без нито веднъж да се надене отгоре им.

Добре де, ще ми възразиш ти, но какво целиш с тази възвишена реч? Целта, брат’чед, е да си позволя с чиста съвест да си задам поредния (защото станаха наистина много!) риторичен въпрос: с каква задача всъщност е бил натоварен чичо ти Уилямс? Да се „занимае“ с нас, тоест да следи отблизо действията ни и да се добере на всяка цена до онова, което евентуално бихме намерили. И агенция „Уилямс“ оправда по наистина блестящ начин оказаното и доверие, слагайки вчера ръка върху „тайната“ на доктор Гардън.

И тук отново изниква въпросът „Какво е направила с нея?“

Нещо вдън Евстахиевите ми тръби ми нашепва, че Уилямс не припира особено да предаде „нещото“ на клиентите си. Той е преди всичко търговец и затова ти повтарям, че има интерес да протака нещата. На негово място аз например бих оставил алуминиевата пластинка да отлежава известно време в някой сейф, преструвайки се пред „работодателите“ си, че срещам изключителни трудности, и накрая, когато започнат да се подмокрят от нетърпение, бих им изиграл „Триумфът на Цезар“, изисквайки солидна надбавка във вид на пачка, дебела като дюшека на Харун ал Рашид. Което освен това би било и толкова почтено, че съм сигурен в намерението на приятелчето Хю твърдо и докрай да се придържа към въпросния принцип.

Има и още нещо: готов съм да се обзаложа с теб на една кокоша трътка срещу задника на Мадона, че той не е „разпечатал“ пластинката на Доктора. Искаш ли да ти обясня защо, ако все още не си вникнал в хипотезата? Защото Хю Уилямс ЗНАЕ ВЪРХУ КАКВО РАБОТИМ и изгаря от желание да умре в собственото си легло, и то колкото се може по-късно. Той е до болка наясно не само с тайната на зеления хайвер, но и че има държавни тайни, които си дължен БЕЗУСЛОВНО ДА ИГНОРИРАШ, ако искаш да запазиш вертикално положение.

Ето защо — за да резюмираме изложените дотук размишления — някакво смътно предчувствие ме навежда на мисълта, че моето Алкатразко откритие не е безвъзвратно изгубено. Може и да е лудост да застроявам бульона под черупката си с подобна увереност, но нищо не може да се направи — имам си я, и толкоз!

Ала това все още не е краят, така че пий една студена вода, ако нямаш кафе, и карай нататък! Мислиш ли, че тати Хю е превъртят до такава степен, че да прибере в подръчния си сейф това толкова важно „нещо“, което кара американската нация основателно да се тресе из основи? Защото ако си го мислиш, моментално мушвам една лъжица рициново и те изсирам цял-целеничък ведно с часовника ти и херниалния бандаж!

И тъй, добрал се от дедуктивна гледна точка до крайната цел. Сан Антониото гордо се изправя в цял средностатистически ръст, сияещ като бебешко дупе след санитарен полуден! Спира се за миг, колкото да хвърли поглед на алабастровата гърда на мис Мери. Виж ти, учудващо тъмни зърна имала Спящата красавица — в патинирано розово, или покрай мен вече нищо не те учудва? На снежнобелия фон на кожата ѝ изглеждат наистина чудесно. Ала бидейки раздал се малко преди това почти целокупно, пейзажът не оказва особено въздействие върху либидото ми.

С ръце в джобовете правя тур-овации на апартамента, отбелязвайки наум местата, способни да осигурят убежище на предмет, който на всяка цена трябва да остане скрит.

На първо място имаш будата, но тази свиня тежи най-малко тон и ще е необходима наистина много сговорна дружина, за да го помръдне. След това в очи се набива един лакиран секретар, за който се досещам, че гъмжи от така любимите на азиатците тайни чекмеджета и чекмедженца (все същият комплекс на миничурката). Отварям го,

изследвам го, разсекретявам секретните чекмеджета. Обидно лесно! Да ти умре факирът от смях!... Празни! Както и предполагах.

Огромният апартамент е разфасован в съответствие с жизнените потребности. Отгоре — галерия, която гледа към просторна лоджия, изпълняваща ролята на спалня; отдолу — санитарно-ванният сектор, в съседство с който се шири кухня, преливаща се типично по американски в познатия ти вече хол. Внушителен бар-плот от масивно дърво осигурява възможност за синхронизиране на консумацията и контрола върху готварските съоръжения. Практично.

И възшебната ми пръчица ме отвежда именно там неволен знак на уважение към мама, maybe? Мърлявщината е очевидно чужда на Мери — доказателство, че можеш да бъдеш жена на действието и едновременно с това чудесна домакиня. Сигурно смяташ, че авантюристка с нейната закалка е едва ли не длъжна да живее във вонящ коптор, сред купища неизгладени дрехи и мръсни чинии? Нищо подобно, приятелче! Всичко е под конец, изметено, измито, излъскано, излизано, изтиposано, из... общо.

Оглеждам електрическата печка с нейния разкошен меден аспиратор, умивалника от розов гранит, издържания в същите тонове хладилник, дървения готварски плот в стил „шахматна дъска“ — истинска прелест!

Над него има етажерка, върху която са подредени стари гърнета (Фелиси има почти същите). Виждал съм подобна колекция в „Рьоле“ в Мужен. Имат ги в дванайсет разновидности. Very nice, повярвай ми! В приморските Алпи е така, че отскочи да им хвърлиш едно око, като освен това можеш да поглезиш глътката си с такива вкусотиини, каквито няма да намериш другаде.

И така, да се върнем на шестте гърнета, при вида на които ми подскача... какво? Точно така — сърцето! Браво умнико, печелиш! Те ме впечатляват не само покрай спомена за Фелиси, но и защото фигуриращите върху тях названия на продуктите са изписани на френски. Като в наше село, ти казвам. И в същия калибров порядък: сол, захар, кафе, брашно, фиде.

Вълнуващо, не намираш ли? Да видиш наред Нью Йорк тези бог знае как прекосили Атлантика чисто френски грънци!

„Не забравяй, Антоан — напомням си свойски, хората нямат въображение. ПОНЕ НЕ ВИНАГИ! Дори и на най-отраканите

мошеници, дори и на най-изпечените тарикати, способни да ти спретнат от воле невероятни комбини, им се случва да забучат глава в свръхелементарното, продължавайки да си въобразяват, че са побезсмъртни от всички останали простосмъртни, взети заедно“. Така че не се чуди, когато прочетеш, че директно посягам към гърнето с надпис „брашно“ (предпоследно по големина), след което го поставям на готварския плот и вдигам капачето му във формата на розова пъпка, успешно имитиращо зърното на гърдата на домакинята. Запрътам леко ръкав и забождам два пръста във финия бял прах. Напълно уверен в себе си! ПРЕДУПРЕДЕН, ако разбираш какво искам да кажа, брат'чед! Предупреден дискретно от някаква, неидентифицирана сила.

Снежнбялото брашно прехвърля ръба на гърнето и се посипва по шахматния плот. Докосвам дъното. Аха! Охо!... Напипвам грапава повърхност. Заклецвам я с пръсти. Благодаря ти, о, свети Антоан Падуански — това наистина е пластинката, спотайвала се цели три декади зад кирливия алкатразки умивалник!

Непокътната. Както безпогрешно бях и предвидил, Хю и Мери са се въздържали да я дисекцират. Очуквам я в плота, за да я обезбрашня, и почти обезумял от радост я пъхвам във вътрешния си джоб.

Сладко нещо е триумфът. Е, не толкова, колкото секса, но за сметка на това е много по-щедро нюансиран като оргазъм.

Връщам се при двамата спящи „крадци“ и изсипвам върху тях съдържанието на гърнето в знак на дружеско отмъщение за неприятностите, които ми създадоха.

Гледката на погребаните им под брашнения слой тела е едновременно забавна и жалка. Вече съжалявам за жестоката подигравка. Не понасям гадориите, а ето че постъпих като първи мръсник. Но какво пък, няма да хукна да ги къпя сега, я! Приближавам се до едно бюро (китайско), вземам лист хартия (японски) и оставям следната бележка:

Скъпа лельо Дафни,
Когато се събудите, „нещото“ веднъж завинаги ще
бъде на сигурно място.

И не мислите ли, че би било много по-добре, ако си
остане там? Ние сме възпитани хора, така че нека оставим

да воюват глупаците.

Съжалявам, че ви опропастих една сделка, но провалът ѝ няма да компрометира съществуването (а още по-малко реномето) на вашата почитаема агенция.

Сан Антонио, директор на парижката съдебна
полиция.

Ще поживеем, ще видим!

[1] Idem, вж. гл. 12. ↑

[2] Жюлиен Говен, или просто Жюлиет (1806–1883) — френска актриса, свалила Юго през 1833 г. Б.пр. ↑

[3] По този повод един известен с антитрудовите си настроения мой приятел твърди: „Да бачкат китайците, за да си купят вилици!“ Б.пр. ↑

14.

НЕНАДЕЖДНА Е НОЩТА^[1]

— ... Та изпаднах, казвам, в изключително неудобно положение. Съпругата ми страдаше от особено упорито възпаление на матката, което не ѝ позволяваше да отстъпи пред настойчивите ми попъзновения. Така създалата се ситуация предполагаше, естествено, да се примирия със съдбата си и да обуздая съответните си инстинкти. Но работата е там — без, разбира се, да имам ни най-малко претенциите на човек с неутолим сексуален апетит, — че просто не съм в състояние да мигна, ако не уталожа детеродните си жлези. И проблемът е дотолкова сериозен, че когато скъпата ми съпруга е в период на непригодност, се принуждавам да вземам сънотворно, за да мога да заспя... И тъй като въпросното крайно неприятно възпаление, за което ви споменах, така и не минаваше, аз, неможейки да издържам повече, ѝ предложих да се отдадем на содомия, за да намерим изход от безизходицата, ако бих могъл да се изразя така. Клетницата нададе вой до небесата и, принуден съм да го призная, счупи в главата ми една разкошна ваза от Делфт^[2], наследство от моята баба, белязвайки главата ми с розовия белег, който можете да забележите на челото ми и който понастоящем прикривам с кичур коса, сресван първоначално в напълно противоположна посока. Виждате ли го? Ето тук, отдясно, под формата на малка светкавица. Въпреки тази и тъй брутална реакция аз не се отказах от идеята си, но този път прибягнах до хитрост; под това разбирам, че използвах хипноза — наука, която известно време съм изучавал, съхранявайки и до ден-дневен ценни познания по нея. С помощта на силно успокоително успях да приспя съпругата си и ѝ внуших, че съм комисарят Сан Антонио, назначен по това време за директор на съдебната полиция. Тук отварям скоба, за да уточня, че макар и да ми засвидетелства безпримерна съпружеска вяроност, моята нежна половинка, тъй скъпата ми Анжелик, изгаря в потайна страст по

този — трябва да признаем — доста привлекателен мъж, надарен с чар, на който слабият пол просто не може да устои. Когато му се случи да ме повика нощем, тя го ругае на възбог, но в същото време пази снимката му като талисман в кутията си за дамски превръзки и една нощ съвсем случайно я видях да я покрива с целувки и сълзи. Съумях да потисна ревността си, бидейки сам запленил от Сан Антонио и съзнавайки пределно ясно, че е невъзможно човек да убегне на обаянието, излъчващо се от тази изключителна личност. И така, с помощта на хипнозата успях да заблудя второто й „аз“, представяйки се за „него“. Тя „го“ прие без никакви възражения, дори „му“ позволи да смаже ректума й с вазелин и се прехласна във възторжени възгласи, когато „той“, при това възможно най-тактично, проникна в нея. На следващия ден, лишена от каквито и да било спомени за сеанса, Анжелик бе доста неприятно изненадана от известни бележки в областта на халката. Но тъй като преди изпълнението бяхме яли кускус у един колега от арабски произход, последствията от содомизирането й минаха изцяло за сметка на лютия пипер. Може би вече са ви опъвали, господине, като гледам възтърмничкия ви тен? Ако случаят е такъв, то несъмнено сте наясно за какво говоря. Но дотук с изповедите. Доколкото си спомням, все още не съм ви дал бакшиш, нали? Ето ви тогава пет долара, като ще ви помоля утре — стига да се сетите, разбира се — да върнете три, тъй като би било наистина неуместно да ви давам бакшиш, надхвърлящ пазарната стойност на поръчката ми.

Решавам, че Ксавие Матиас е приключил доклада си, напускам хола, където стоях на подслушване, и влизам в стаята му. Заварвам го в леглото, облегал на възглавницата и гушнал в скута си поднос с чайник, от който се вдига пара. Един наситено матов прислужник с ахатови очи и космати скули, предполагащи индийския му произход, се отдръпва, за да ми направи път, след което се изнизва навън.

Матиас ме дарява с лъчезарна, най-малко сто и петдесет волтова усмивка и заявява:

— Тъкмо се чудех къде се загуби. Безпокоях се и за да убия времето, подхванах приказка с този прислужник от нощната смяна, с когото разговорът се оказа истинско удоволствие. Държа да ти кажа, Антоан, че се чувствам изключително бодър. Знай, че имаш насреща си чисто нов човек и ще ти бъде безкрайно признателен, ако ми

изложиш в резюме всички неприятности, сполетели както теб, така и мен.

Хвърлям му преценяващ поглед: вярно, че изглежда в пълна форма и окончателно живнал, Аленоглавия. Остава единствено фикс-идеята, свързана със съпругеското му житие-битие. Дали пък самият факт на скачване на неразделния му спътник със супермодула на космонавтката Мери не е предизвикал тази неочаквана зависимост от мухлясалото хвърчило на неговата вещица? Сигурно. Крехка душица е Матиас — същество покорно и уязвимо за всички угризения, били те оправдани или не. Ето, че ме слуша като примерен ученик, стараещ се да не пропусне нищичко от урока. Вече няколко пъти се бях опитвал да продухам паметта му, но тя си оставаше задръстена с всевъзможни боклуци, като реституиран хамбар с паяжини. Сега обаче локаторът му работи безотказно, засичайки изложението ми до последното многоточие.

Когато в качеството на епилог го уведомявам, че отново съм във владение на Алкатразкия Граал, в червените му очища настъпва същински потоп.

— О, Господи! — изхлипва любезният содомизатор на Анжелик. — О, преблаг, о, препревеликодушни, о, препрепремилосърдни Боже! О, Всевишни! О, Недостижими! Ти, който даваш всичко и не искаш нищо! Ти, който си единствено Любов за нас, окаяни и недостойни за милостта Ти грешници, позволи ми да падна в Твоите светли нозе!... — И като се прекръства от горе на долу и отляво надясно, изревава: — Дай да я видя! Бързо дай да я видя!

— Не е в мен.

Изумлението му е такова, че просто жал да ти стане. Все едно гледаш физиономията на калифорнийски гларус, комуто бяла акула току-що е отмъкнала единия плавник и който нищичко не е почувствал, защото с тези гадни животни е винаги така: изпапкват те, без да усетиш каквото и да било, освен лека изненада (в това ме уверяват всички, които са оставили кутията със семейните си бижута в устата на тази или онази бяла акула).

— Как така не е в теб?

— Побързах да го скрия на сигурно място, преди по следите ни да са се затирили неколцина камикадзе със задачата на всяка цена да възстановят загубата. Бъди сигурен, че след страхотния удар, който му

нанесох, Хю Уилямс ще прехвърли топката другиму, и този път скорострелно ще ни делегират мила дружинка от автентични професионалисти.

— И какво направи с нея?

— Няма да ти кажа.

— Благодаря за доверието.

— Не ти казвам къде съм я скрил не защото ти нямам доверие, а за да те предпазя. Така няма да знаеш нищо, ако те сгащят!

— А ако сгащят теб, Антоан?

— Ще се постарая да удържа фронта. По-добре една слаба точка, отколкото две.

— Прочете ли поне текста?

— Малко остана да се поддам на съблазънта, но проявих достатъчно воля, за да не го сторя.

— И защо?

— А защо, мислиш, Уилямс също не го е направил? Защото прочитането му би означавало да поеме фатален за здравето си риск.

— Но ти не знаеш какво съдържа шибаната пластинка!

— Кое е и най-добрият ми шанс да остана жив, ако ситуацията се сговни.

— Можеше да я отвориш, да я прочетеш и отново да я затвориш.

— И такава глупост ми изтърсваш точно ти, суперспециалистът, магът на лабораторното дело!?... Тази метална пластинка, морковчето ми, е била „обработена“ и херметизирана преди трийсет години, така че всеки опит да бъде разгъната и отново сгъната би оставил ясно видими и незаличими следи!

— Така е.

— В такъв случай нека сменим плочата и да поговорим за понататъшната ни програма.

— Мислил ли си вече по нея?

— Дори нещо повече — съставих я...

— Слушам те.

— Още сега се напъхваш в дрехите си и се евакуираш на автогарата, сменяйки пътом две-три таксита. Там си купуваш билет за който и да било голям град. След като стигнеш на местоназначението, което по силата на обстоятелствата ще остане тайна за мен, отиваш директно на летището и под фалшиво име вземаш първия самолет

закъдето ти скимне, а оттам вече отпрашваш за Париж. И побързай, тъй като разполагаме само с времето между момента на пускането на вълшебния ти газ и този на събуждането им.

— И в колко часа ги дезодорира, синко?

— Към единайсет вечерта.

Поглежда часовника си.

— След час, най-много след два по-жизненият от двамата ще дойде на себе си...

— Скачай тогава!

— А каква е твоята програма?

— Да открия Берю, когото покрай нашата „мисия“ тотално заряхахме.

— Но те ще те спипат, Антоан!

— Не е сигурно. Изчезването ти във всеки случай гарантира безопасността ми. А ако все пак ме сбрат, за начало ще им изляза с номера, че си духнал заедно с пластинката.

— Нали няма да останеш в „Меридиен“?

— Няма, успокой се.

— Тогава?

— Какво „тогава“, по дяволите!?... Искam от теб да се ометеш колкото се може по-бързо! Вече трябваше да си в някое такси. Страхотна бюрокрация те гони, друже, бога ми! Ще рече човек, че задникът ти е от олово!

Сияйната тиква протестиращо шумоли, но все пак навлича дрехите си и в крайна сметка изчезва в нюйоркската нощ, не пропускайки преди това да ме дари с истинска Наполеонова прегръдка.

На Западното крайбрежие времето тиктака с шест часа назад, което означава, че в момента е около десет вечерта. Преди на свой ред да се изпаря, поемам риска да телефонирам повторно в хотел „Бевърли Хилс“ в Лос Анджелис. И както предишния път отново питам за мистър Александър-Беноа Берурие, в отговор на което получавам известната ми вече информация, че същият е напуснал хотела. Вместо да се задоволя с нея обаче, аз задълбочавам разговора; трудно е да накараш един хотелски чиновник да се изповяда, без да го прикомкаш с една-две банкноти, но „Бевърли Хилс“ държи на класата си, а оттам и служителите му се държат така, сякаш всичките им клиенти са джентълмени.

Редно е да се отбележи, че и аз пълноценно подхранвам илюзиите им, прибягвайки както до най-подбраните изрази на умеещ да води разпити човек, така и до намека, че съм приятел от детинство на мистър Сам Сепрекара, главния акционер в заведението.

В резултат на което за отрицателно време се сдобивам със следните сведения:

а) Мамута е напуснал хотела в компанията на някоя си лейди Кекет, богатата англичанка, която била отседнала в него.

б) На тръгване е уредил не само своята сметка, но и тази на придружавалите го „двама господи“, отнасяйки багажа им.

в) Лейди Кекет е поръчала да ѝ запазят две first-класови места в полета за Ню Йорк.

Позволявам си да ти доверя, че същите са особено ценни за мен. Благодарение на тях работата ми по локализирането на Необятния ще се улесни изключително много, тъй като — ако предразположим (както би казал Берю), че са верни — това би означавало, че нашичкият се намира в Ню Йорк. Но какво ли се е случило, за да се реши да напусне „Бевърли Хилс“ ведно с дисагите ни? И защо се е засилил директно към Ню Йорк, при положение че знаеше за намерението ми да отида във Фриско? Навалица от мистерии, които ще се наложи да си изяснявам в близките часове!

Но сега е време да се умъгля в Голямата ябълка, преди да е замирисала на гнило, ако мога да се пошегувам така, без да наврежда на авторитета си. Въпреки тъй любезното послание, което адресирах до обращенияте си контрагенти, очаквам неизбежно и радикално влошаване на френско-американските взаимоотношения, тъй като те просто нямат друг избор, освен да уведомят спонсорите си за моя biggest намбър, в резултат на което, бъди уверен, по уникалната ми глава всеки момент може да заблъска градушка с големината на Лиз Тейлървите диаманти.

Ето защо „отивам повънка“, както са се изразявали някога нашите храбри сенегалци. По този повод баща ми разказваше как веднъж юнаците дошли „на маневри“ в наше село и как — което най-много шашардисало все още бъдещия ми по това време родител — си бръснели черепухите с парчета от счупени бутилки^[3].

Припвам към асансьорите и натискам копчето за повикване. В Щатско въпросните машинарии се движат със субсветлинна скорост.

Още не си влязъл в тях, а те вече от воле са взели двайсет етажа, и то за време, през което френските им събратя едва-едва изкатерват двайсет сантиметра от Айфеловата кула. И така, престъпвам прага на уютната тапицирана кабина, но преди да успея да въведа координатите на партера, тя стремително се катапултира към висините, изискана без съмнение от Свети Петър. Но се оказва всъщност, че апелиращата към услугите на съоръжението особа е далеч по-приемлива от райския портиер, тъй като става дума за *sublimissima*, дискретно китайчеста мадама, пакетирана в разкошна рокля от златно ламе и черна визонова пелерина. Гримът ѝ не е пострадал ни най-малко по време на джамборето, от което излиза. Сияйно и загадъчно, явлението кара дъха ми да секне. Решавам да се самозалъжа, че прословутата неизменна усмивка — „закачена на лицето ѝ“, както пее приятелчето Азнавур — е адресирана лично до моя милост, и ѝ я връщам с целия емоционален заряд, на който ти е известно, че съм способен.

Виждайки, че не излизам от кабината, тя прошепва:

— О, принудила съм ви да се изкачите до последния етаж...

— За сметка на което ще имам удоволствието да сляза във вашата компания — следва незабавният отговор на кумира на всички девственици.

Не се изчервява, бидейки китайка, но желанието е безспорно налице.

— Успешно ли беше соарето? — любопитствам, посочвайки пелерината.

— Да сте присъствали някога на успешни соарета? — възразява видението в жълто.

— Да, когато ги прекарвам насаме с очарования като вас — ставам аз по-смел.

— Бързо действате — отбелязва тя, упорито запазвайки усмивката си, изписана сякаш с четчица върху слонова кост.

— Но не по-бързо от асансьора, уви! — огорчено възкликвам аз, установявайки че сме пристигнали на местоназначението.

В момента, в който излизаме от кабината, мервам двама мъже, изтъпанили се (както казваме по нашия край) пред асансьорите.

И защо ли във все същия този момент под скалпа ми тревожно писва индивидуалната ми алармена система?

Едва-що зърнал ги, аз (надарен с не само римски, нои невероятно функционален нос) мигом надушвам опасността. Има нещо не-знам-точно-какво-си в погледа им, нещо напрегнато, подозрително и най-вече крайно нелюбезно. Да не говорим за многозначително издутите им на точно определено място сака.

Без да губя и секунда, увисвам на ръката на китайката.

Жителката на поднебесната империя е скандализирана от жеста ми, но докато успее да се откопчи, двамата „съмнителни“ юначаги вече са се напъхали в асансьора.

— Моля да ме извините — казвам на спътницата си (в най-краткотрайното пътешествие, което ми се е случвало да предприемам в компанията на толкова прелестна азиатка), — но беше необходимо онези двама типове да останат с впечатлението, че сме заедно.

— Неприятности? — подхвърля тя, но без да проявява прекомерен интерес.

— Кой ги няма? — въздишам.

И тъй като минаваме покрай рецепцията, нощният портиер бърза да ме уведоми:

— Мистър Сан Антонио, двама господа току-що питаха за вас. В апартамента ви никой не отговаряше, но те решиха въпреки това да се качат. Вероятно сте се разминали в асансьорите...

— Тичам да ги догоня! — уверявам го аз, след което отмервам лек поклон на пожизнената акционерка на Великата китайска стена: — Би ми било приятно да ви видя отново, госпожице!

Връщам се обратно и в момента, в който се оказвам извън полезрението на портиера, светкавично се изхлузвам през задната врата на „Меридиен“, която излиза на успоредната пресечка. Прогнозите на Ръждивоголавия относно периода на действие на сънотворния му препарат са очевидно погрешни (бих казал дори „очевадно“, но тъй като в случая потърпевшият съм аз, ще ти спестя това удоволствие) и анестезираната от мен двойка се е съвзела завидно бързо. И ето че купонът вече тече...

Изскачам насред улицата, за да спра някое такси. Този вид родео е едно от всекидневните забавления в Ню Йорк. И ето че след малко се задава един индианец (задължително не от добрите, тъй като е жив, но не виждам друго такси). Спира, качвам се, ала вратата изведнъж започва да се противопоставя на опитите ми да я затворя. Кръвта ми

кипва, след това и... т.н., но се оказва, че не е някой лош чичко, а чисто и просто китайката.

— Разрешавате ли? — усмихва се тя и полага във възхитителна близост до моя, най-прелестния далекоизточен задник, който някому (но не всекиму!) някога (но не винаги!) някъде (но не навсякъде!) е било позволено да погали.

От удивление адамовата ми ябълка се панира и обявява блокадно положение.

— Накъде? — интересува се индианецът, чиято мутра е с една идея по-апашка (или апахска, ако чак толкова държиш на уестърните) от втория ѝ екземпляр върху снимката на арматурното табло.

В интерес на истината до този момент все още не съм мислил по въпроса. За щастие компаньонката ми спасява положението.

— „Silver Palace“! — разпорежда се тя.

Преквалифицираният в шофьор Велик вожд стартира така, че Ален Прост би се изринал от отвращение.

Най-очарователното на ситуацията ѝ е, че не проронваме нито дума през целия пробег, който не надхвърля пет минути по Фаренхайт. Сам се досещаш, че изгарям от любопитство, но не намирам нито една подходяща дума, за да го изразя.

Пристигаме, връчвам няколко рупии на инди(ан)еца и потеглям в килватера на прекрасното създание към собствения ѝ хотел. The „Silver“ — и това се забелязва с невъоръжено око — е от най-висока класа (пресметната в етажи — около четирийсет). Не знам дали съществува „Gold Palace“, но не ми се вярва да е в състояние да се пребори със „Silver“. Не ти го описвам, защото е вече много късно и сигурно ти е писнало да замрежваш чорапите си със ситните ми бродерии.

Никакво представяне на портиера, който светкавично подава на моята китайска принцеса един сребърен (а как иначе!?) ключ, едва ли не излизвайки килимосаното фоайе. И при това се прегъва така, клетникът, че ме хваща страх да не би никога повече да не се разгъне. Когато се прибере at home, половинката му сигурно го налага с горещи компреси, за да неутрализира професионалното му изкривяване.

Отново асансьор, също толкова пъргав, колкото предишния. Изсипва ни на трийсет и осмия етаж. Точно срещу него се шири двойна порта с инкрустирани сребърни пана. Silver! Silver! Навсякъде silver — явно местният коронен номер.

Продължавам да следвам по петите моята покровителка, казвайки си, колкото да става приказка, че такива шизофренични авантюри могат да се случат единствено на потомъка на Фелиси. Трябва наистина да си трениран, за да изживяваш подобни изненади, без да колекционираш инфаркти.

Принцесата е отседнала (и отлегнала) в кралските покои на „Silver Palace“. Същите включват всекидневна, в която преспокойно би се поместил Шести американски флот ведно със спасителните лодки и помощния персонал, и два разположени в периферията му средно големи апартамента, състоящи се от обширна спалня, гардеробна, баня и кухничка (като че ли архивеличията, които наемат тази катедрала, сами си правят бърканите яйца!).

Дружката от „Тянанмън“ се събува по маниера на неприлично богатите дами, запращайки с ножица обувките си в другия край на служещото ѝ за хол футболно игрище.

— Сядайте! — кимва тя едновременно по мой адрес и по посока на едно кротко пасящо дебелия мокет стадо кресла.

Полагам се внимателно върху подлакътника на едно от тях, но и той сам по себе си е предостатъчно широк, за да паркира диференциала на Ракел Уелч.

— Бихте ли ми обяснили?... — изтръгва се най-сетне от устата ми жалко изкряване.

— Няма нищо за обясняване! — отсича тя безапелационно, след което ми посочва един от пограничните райони на хола и добавя: — Можете да се настаните в апартамента на мъжа ми, който е на пътешествие; изглеждате ми капнал от умора и сигурно умирате за сън...

— Бих искал поне да знам...

— Излишно е, лека нощ. Ако се събудите рано, бъдете така добър да не ме безпокоите. Винаги спя до обед.

И изчезва в отсрещния апартамент, оставяйки ми като заложник черната си визонова пелерина.

[1] Глава, посветена на Скот Фицджералд. ↑

[2] Процъфтяващ център на холандската грънчарска индустрия през XVII и XVIII в. Б.пр. ↑

[3] Вж. „История на интимните френско-сенегалски отношения“, Т. VI, гл. XVII, стр. 897. — Б.пр. ↑

15.

МЕНТАМОРФОЗА^[1]

Palace или бунгало, Silver или тенеке, казанчетата на тоалетните навсякъде имат една обща черта: вдигат страхотен шум. Могат да се качат на луната, могат да миниатюризират до побъркване какви ли не щуротии, но да си изчистят безшумно лайната, виж, до това все още не са узрели. Откога го дъвчат (и миришат) този проблем, но така и не могат да го преглътнат. То е, за да ти кажа как наред най-дълбокия, най-интензивния момент на мъртвешкия ми сън съдържанието на едно тоалетно казанче помита виденията ми по комбинирания метод „Ниагара-Виктория“. Излишно е да ти описвам кошмара, който предизвиква в подсъзнанието ми въпросната дандания. Не го правя по две причини: първо, защото това изобщо не те интересува, и второ, защото вече го забравих.

Мъчително отлепвам глава от възглавницата. Следват пет секунди на автопилот в мъглявината Андромеда, последвани на свой ред от бруталния и тревожен въпрос: „Къде съм?“ Тези копринени чаршафи, този нацвъкан с фалшиви гербове балдахин в стил „Арсеник в ректума и стари дантели“, ме изпълват до темето с най-висококачествено недоумение.

След това действителността постепенно се превръща в реалност (както би написал Берю, ако знаеше от коя страна се държи писалката): „Silver Palace“, суперлюксовият апартамент на прелестната китайка, която — за разнообразие — без съмнение — ми спести през изминалата нощ фатално неприятни неприятности.

Трябва да си наистина чичко-паричко, за да си позволиш бивак на такова (надморско) равнище. С цената само на една нощувка като нищо изпращам домочадието ти на целосезонна почивка на Бахамските острови, бъди сигурен! Така или иначе, блага душа се

оказва жълтурчестата. Такъв подход към един непознат — не само ѝ свалям шапка, но все гологлав ще си ходя! Три думи и един разсъбличащ поглед в асансьора, и ето ти я мой съюзник! От което следва — и то без да имам ни най-малко желанието да се правя на гладиатор, — че истинският мъжки чар не подлежи на девалвация и действа безотказно върху жените по всички географски ширини.

Пренастанявам се възможно най-удобно в огромния креват. Той е от онези, върху които можеш да практикуваш фигово пързаяне на двойки (тройки, четворки и по взводно) както надлъж, така и нашир. Когато ми се случи (о, колко рядко!) да спя сам, обичам да лягам на дясната страна, под формата на кроасан и с глава върху лакътя. Това е идеалната поза, позволяваща преди заспиване да осигуриш на въображението си подходящ материал в облика на първокласен палав дамски задник, докато хуйсарят ти прави маневри върху чаршафа в очакване на нови завоевания.

Но сънят отказва да се върне, въпреки класираната ми като исторически паметник умора. Междувременно събудилият се по урин(фек)ални причини манипулатор на кенефното казанче от съседния апартамент бива осенен от безспорно перверзни идеи и напъва да опъва^[2] другарката си по одър. Но въпросната явно отхвърля добронамерените му предложения, тъй като съседът се ядосва. Същият е надарен със забележително плътен глас, който неочаквано оказва върху мен ефекта на електрически шок! Човек би казал, че е на...!!!

Светкавично се привеждам във вертикално положение и измъквам от джоба си моето безценно швейцарско ножче с широк спектър на действие. Отново прибягвам до услугите на шилото. Забивам го в стената и го задействам в мощен троен тулуп, в резултат на което върху кадифения абажур на нощната ми лампа се посипва първо гипсов, а след това и тухлен прах.

След кратък, но разгорещен дуел успешно дефлорирам the wall (както се пее в химна на тухларите). Palасе или не, днешните здания до едно се строят така, че да изкарат най-много десет години. След този период са вече толкова амортизирани, че се налага да ги разбулдозеряваш и да издигаш на тяхно място други, още по-паянтови от първите. Така де, ако продължавахме да строим солидно както някога, днес щяхме да имаме десет пъти повече безработни. Забележи обаче, че за сметка на това се захванаха да удължават човешкия живот.

Но съвестта вече започва да ги гризе и отвън, и отвътре, и *in vitro*, ако загряваш какво искам да кажа. Защото ако има област, в която нещата трябва да се разглеждат от напълно противоположна позиция в стил „еднодневка“, то това е именно сферата на *Homo Sapiens*. И без това сме плъпнали навсякъде! Виждаш ли опашките? Дори пред крематориумите е навалица. Навсякъде, ти казвам: в училищата, в болниците, в писоарите... Списъци, номерца! Всички на опашката, а ако някой не иска, да ми яде какалашката! Следващият! Така пееше навремето великият Брел^[3]! Е, когато отида при него, ще му светна, че от тази гледна точка въпросът е все така под въпрос.

Натискайки, изведнъж доста неприятно натъртвам кокалчетата на пръстите си поради простата причина, че шилото е пробило стената. Долепвам най-доброто от всичките си уши до новородилата се „Silver Palace“ -ова дупка.

Сърцето ми изпълнява двойно салтомортале (без предпазна мрежа). Разбира се, че това е мощният Берюриев орган, чието нечленоразделно децибелоизявление приветствам с наслада и любов (но без фанфари, които биха заглушили тъй скъпия на отделителната ми система глас). И като си помисля, че има тиквеници, които твърдят, че не вярват в Брадатия! Слушай, ама те къде се намират, тия езичници!? Я ги дай насам да си пофилософствам с тях! Да търся Шишкавия под щат и над щат през де що има Америки, а той да се окаже на три метра по Целзий от мястото, където съм се озовал по силата на невероятно стечение на обстоятелствата! Да не би да смяташ, че подобно чудо би могло да се случи, без в околностите да се мотае поне един пръст божи (бил той и среден)? Защото ако е така, можеш да си го забучиш... знаеш къде!

Опитвам се да надникна през дупчицата. Колко малко е необходимо, наистина, за да си осигуриш поглед върху сума неща. Можеш например да наблюдаваш Бруклинския мост през иглено ухо! Или това още не сте го учили, глупако? Със същия ефект можеш се любоваш и на произволна мида през първата срещната ключалка! Въпрос на елементарна оптическа адаптация.

О, не виждам нищо особено, ако се изключи луничавия задник на неизвестна червенокоса дама, кротнал се в огромна мъжка десница с размерите на морска костенурка.

Затова предпочитам да слушам.

И какво, мислиш, чувам?

Дебелия:

— Слушай, my Lady такава, с извинение, не ми казвай, че ш' трябва да маневрирам до сутринта с туй зенитно оръдие под пъпа, по дяволите! Ти к'во, кукло, да н' си въобразяйваш, че здрав, прав и курав мъж като мен мож' мигна, спрягайки по чаршафлъка такава глаголическа форма! Let me да ти го вдяна ей тъй, по приятелски; както се е наклал, горкият, само след три-четири плонжа ще си изплюе и бащиното мляко.

Лейди Кекет:

— Вече казала на вас, my dear: по без french капоут!

Имплозия на Негово величество:

— Да ти се спаружи сливата дано! Докога ш' ти доказателствам, краво рижава, че от наличната конфекция не ми става ни един!? Прекалено твърде съм членуван, коет' прочее е и очарованието на чара ми. Скоро ще станат три дни и най-вече три нощи, откак' си другаруваме. Изръшнах де що имаше апУтеки и дръгИсториИ, изкормих всички автомати в околията, но тъй и не попаднах на перверзатив, дето да успея да си го нанижа! Не ми разправяй, че ще транзиСтираш покрай най-епохалната паламарка на епохата под пертекст, че те е страх да не пипнеш СПИН! Да го сиЗИфилис тръшне дано! Я me look, майлейдито ми, приличам ли ти на човек, който е чел СПИНоза?

— Излишно е да ми се настоявате, darling — инати се дамата. — Ако трябва, поръчам да ушийт на вас french капоут at your мярка, но never съвокупление before!

— И не искаш даж' да ми продухаш базуката, за да успокоиш топките, тъй ли щото, lady Мъдона?

— Същото важи и за whith the уста — категоризира лейди Кекет. — Only с french капоут!

— Тъй да бъде — капитулира Свръхнадървения, — ще опитам с още един. Хич не загарявам обаче, как могат да побират по два литра вода, че и да ги надуваш дотогаз' дордет' заприличат на дирНиКжабли, а кинконгът ми да ги пръсва от раз! Туй категорично го недоХуймявам, бога ми! Що не вземеш да с' пробваш да ми го наденеш личноръчно, а, с'кровище? Мож' би е по-вероятно най-възможно да не е съвсем изключено твоите нежни пръстенца да успеят

там, к'дет' моя милост изтърпя тотаЛИТарен провал, както е рекъл Напольон при Уотърлоо!

Лейдите го уверява, че идеята е very good. После уточнява, че предварително ще намаже годзилата с вазелин и ще посипе с талк вътрешността на „капоута“ въобще ще вземе всички предпазни мерки, съдържащи дори и милиграм здрав смисъл.

Следващите няколко минути са изпълнени с натопорчена тишина, разтопорчвана спорадично от лаконични констатации и съвети, емитирани с напрегнат до онемяване глас:

— Внимавай с маневрите, women! Н'вивай, ма! Н'вивай, кат' ти казвам! По-кратко! Нахлузиш ли му веднъж ушанката, работата е в капут вързана.

Атмосферата се нажежава до червено. Вече долавям единствено усиленото пъхтене на главните актьори.

След малко се разнася шепотът на лейди Кекет, която явно все още не смее да се израдва пълноценно:

— Good! It's right! Не шавайте, my love! Very внимателно!...

— Голяма майтапчийка си била, душко, няма що! Че ти направо му сплеска слепоочията! Просто дъх не мо'а д'си поема оттам! Нещо много го стегна яката, макроц'фала! А на всичко отгоре чувствам и чувството, че ми мас'жираш пурата с голи ръце.

— Slowly, my biggest boy! — увещава го богатата women. — Много скоро му се види the end. Ето, глава вече в торба! Хип-хип уррра!

И в същия миг се разнася рязък сух трясък, наподобяващ отварянето на буталка шампанско, последван от сърцераздирателни вопли.

— Казах ти аз, фиго затлачена, че е нев'можно да ми наденеш туй биб'ронче на м'нумента! — беснее Мамута. Виж, ако някой ден почнат да фабрикуват спермобрани за м'гарета, тогава може и на моята улица да ме огрее слънце! Живея в общ'ство, дет' нищо не ми е по мярката. Няма място за мен в лайното на нациите^[4], все едно дъл'става дума за мойта интел'гентност ил' за чепа ми!

— Sorry! Sorry! — нарежда покъртително благородната англичанка. — А била съвсем близо до цел!

— Хич не те знам къде си била, знам само, че сега има да си го влача под мишница, дорде ми експлоНдират the тоупките! — вайка се

злочестият ми приятел.

Казвам си, че точно сега би било уместно да разсея безпросветния мрак на физическото му отчаяние със светлия лъч на присъствието си, и експедитивно се въвеждам първо в слипа, а след това и в панталоните, за да си осигуря необходимата за компанията на една английска аристократка представителност.

Стаята ми има врата, която позволява директен достъп до коридора, но тя е заключена и ключът се намира най-вероятно на рецепцията, така че се виждам принуден да изляза през хола. Той е тъмен като задника на бял мисионер, седнал в катран^[5], и почти веднага се препъвам в невидимо за мен препятствие. Опитвайки се да възстановя равновесие, неволно се опирам с ръка на нещо меко, при чийто контакт ме побиват тръпки. То е студено като ръката на змия^[6]. Решавам да идентифицирам „нещото“ и се насочвам към силуета на една настолна лампа. След краткотрайно опипване, при което я събличам^[7], намирам и натискам ключа. Светлина!

И ето ти, че съдбата ми организира поредния плонж в четвъртото измерение.

Представи си, миличка, че някакъв мъж в смокинг се е гушнал в покровителствените обятия на едно огромно кожено кресло. Главата му е опряна на облегалката, а дългите му карачки са проснати в далечна перспектива върху килима, оказвайки се така в основата на почти случилата ми се преди малко случка.

Въпросният тип е около шейсетгодишен, с прошарена коса и безспорно приятна мутра с фини аристократични черти. Две съществени подробности, засягащи го косвено и пряко: първата се съотнася към калъфа за цигулка, поставен върху съседстващата с креслото ниска масичка, а втората към факта, че симпатягата е изключително мъртъв. Кошмарно мъртъв, бих добавил, тъй като са му прерязали гърлото като на коледно прасе, забивайки неопределен, но за сметка на това определено остър метален предмет в сънната му артерия. От раната е изтекла много кръв, която първо се е просмукала в колосания му нагръдник, а след това е продължила пътя си към пода, използвайки левия му крак като улук. Дяволски дълго време трябва да

е умирал, горкият! Но как така нищо не съм чул? Вероятно първо са го гръмнали по манерката с гумена палка, за да не оставят следи.

Часовникът ми претендира, че часът е 5.40 и нямам никакво основание да се съмнявам в твърденията му. Спринтирам към апартамента на китайката и чукам на вратата. Първи път, втори път, трети път. Продадено! Отварям. Стаята е празна, леглото е непокътнато. За успокоение на съвестта хвърлям по едно око в тоалетната и банята. Nobody! Апропо, знаеш ли, че авиокомпанията „Катар Еър“ ще си сменя името? Вече ще се казва „Трипер Еър“ в чест на най-модното заболяване в харема на емира.

Та какво ти разправях? А, да — нито следа от китайката! Налице са само „китаизмите“, които ми е надробила за сърбане, тъй като не се и съмняваш, предполагам, че току-що съм прозрял вдън дълбоката мотивировка на нейния алтруизъм. Мръсницата се е възползвала от удалия ѝ се тъй удобен в мое лице случай, за да гътне мъжлето си. Веднага е констатирила, че бягам бог знае от какво и накъдето ми видят очите. Мечтата на нейното кристално детство! Прекрасна възможност, да ми лепне убийството на своя благоверен. Да не пропусна да ти кажа, преди да съм забравил: почти със сигурност разпознавам покойния, и то благодарение на инструмента му. Става дума за виртуоза от унгарски произход Ейбрахам-Джон-Гюла Кьотук, един от четиримата или петима най-големи съвременни цигулари.

Приближавам се до трупа, за да се уверя, че не бъркам. И знаеш ли какво установявам, след като същото веднъж е убягнало на вниманието ми покрай данданията около запознанството ни с мистър Кьотук? Че острият предмет, с който са му перфорирали гушката, е чисто и просто моят любим шперц. Притискайки се до мен в таксито, Хепатитчестата го е секвестирала без каквито и да било затруднения (и угризения). Да ѝ се не надяваш, бога ми! Каква решителност! Какво автообладание, както би казал Шумахер!

Предполагам, че Жълтата перла си има любовник с моралните задръжки на развалена спирачка, с когото са решили да заличат маестрото от списъка на културните паметници, за да прилапат огромното му състояние. Девоичето с дръпнатите очета пресича жизнения ми път в особено деликатен за моя милост момент. Възползва се от случая и ме домъква тук, осигурявайки си преди това чрез майсторско преджобване моя „Сезам отвори се“ в качеството му

на напълно прилично оръжие (и доказателството е налице). Изпраща ме да нанкам и вдига под тревога своя тъпкач. Казановата цъфва и се спотайва в апартамента, докато тя демонстративно напуска хотела, за да се появи също толкова демонстративно в някой night-клуб. Алиби!

Съпругът се прибира след поредния, проточил се до късна нощ гастрол. Любовчията му вижда сметката и се омиа, завещавайки ми ведно с непрежалимите тленни останки и перспективата да се оправям както намеря за добре, когато се събудя! Очарователно! Просто като фасул и ефикасно като клизма! Върви, че се измъквай от такава каша!

А, та като споменах за измъкване...

Потискайки отвращението си, измъквам безценния си инструмент от гръкляна на виртуоза и го измивам обилно с вряла вода в умивалника на маоцзедунчестата Катерина Медичи. После събирам до копче наличния си гардероб и се изнизвам в коридора. Той е все още безлюден, но към хора на тоалетните казанчета се присъединяват все нови и нови гласове. Изхвърляйте на воля, о, пилори и пикочни мехури! Зората с пръстите златисти да ви изстиска е дошла! Изпразнете, за да има къде да тъпчете през настъпващия ден.

Натискам звънеца с отчаянието на енергията^[8], но след нощните си терзания двойката кърти като за батальон спящи красавици... Ща, не ща, накрая прибягвам до юмруците си, треперейки от страх да не ме засече някой ранобудник от персонала. Най-сетне вратата се открява и през процепа примигва огромното око на една рижа крава.

— Какво ви е прихванало? — измучава възмутено чифтокопитното.

— Милейди — пояснявам, — аз съм приятел на мъжа с голямата паламарка и трябва спешно да разговарям с него. Позволете ми да ви поднеса най-пламенните си почитания! Приятелят ми има изключителен вкус и просто изгарям от нетърпение да го поздравя с възхитителното завоевание.

Дамата не устоява на реториката ми и престава да се прави на Раймонда Диен, пропускайки ме да мина. Разкошната им стая ухае едновременно на зверилник, на кланица през август и на стачка на кенефочистачите в африкански бидонвил.

Моят Берю си отдъхва съвършено гол — сякаш чудовищен Исус. Има си строго индивидуален, и то доста особен метод на спане, милият Александър-Беноа. Прави го задължително на колене, предоставяйки колосалния си задник на попълзновенията на всички заинтересовани, със завряна в свивката на лакътя физиономия, на чието равнище величествено се мандахерца неговият невероятно рунтав — както при всички примати прочее! — търбух в тандем със също тъй щедро брадясалия му пакет, докато самият той се прехласва в страховито хъркане и възторжени пръдни, доказвайки безапелационно, че адската му машина действа безпогрешно.

— Hello! Baby darling! — отправя влюбен зов към униката благоддушната англичанка.

Въпросната особа — просто си давам сметка, че не съм ти наговорил достатъчно дивотии по неин адрес — е много висока и по-скоро хилавичка над кръста (гърдите ѝ несъмнено си играят на Великата армада в супата, когато ѝ се случи да седне гола на масата), но затова пък южният ѝ сектор страда от остра форма на елфантиазис и дирникът ѝ спокойно би могъл да задръсти канализацията на Монако. Кожата ѝ е толкова бяла, че трябва да си Берюрие или сляп плъх, за да не се издрайфаш при вида ѝ, а косата ѝ има доста странен червеникав оттенък — не бляскав, а мътноват и някак кравешки рижав, което и моментално предизвика у мен маркираната по-горе асоциация. Очи с цвета на похабена еднотоларова банкнота, щедро нацвъкани по цялата анатомия бенки и почти плешива мушмула за сметка явно на богато окосмения район около устата. Накратко: достойна поданица на Нейно величество, която беше такава прелест навремето, когато отлагаше аудиенциите си, за да яхне Единбургския принц.

Бидейки благовъзпитана, дамата е загърнала телесата си в очарователно пицималче, което започва под виметата и свършва в подножието на Венериния хълм...

Следват нови подмилкващи призови и Мастодонта най-сетне излиза от кома. Примлясква няколко пъти и надава продължителна пръдня, наподобяваща сирената на влизащ в пристанище кораб. След това нарушава тъй благочестивата си поза, предразполагаща както към молитва, така и към задна прашка, и оглежда покритите със спукани презервативи околности. И тъй като погледът му извършва онова

панорамно движение, което кинооператорите наричат „врътка на 190°“ (по Целзий), в крайна сметка логично попадам в полезрението му.

Дебелия наистина не подлежи на никаква класация. Всеки друг на негово място би скочил като ужилен, би хлъцнал, би се разкрещял, накратко — би изразил по някакъв начин изумлението си, че ме вижда тук. Но не и той. Чиста проба животно, бога ми! Покажи на един помияр снимката на Лео Пен или на Тапи и бъди сигурен, че няма и да помръдне. Е, та същото е и с Берюрие.

— Колко е часът? — задоволява се просто да попита той.

— Наближава шест — го информирам.

— Аха... Би ли погледнал дали е останало нещо в бутилката совиньон, дето е връз масата?

Като по чудо е. Необятния моментално засмуква до атом скъпоценната течност.

— И к'во, значи? — оригва се той, докато ауспухът му се прехласва в нов истеричен вопъл в стил „мъгла над Босфора“.

— Такова — отговарям, — че поумувах над вашия проблем с презервативите и смятам, че мога да го разреша.

Лампионите му светват като за градинско увеселение в резерват за светулки.

— Чу ли го, муци? — подхвърля неосъществилият се дон Жуан по адрес на неизконсумираната си партньорка. — Можел да м' снабди с английш капут по мярка! И ш'знаеш, че туй ама хич не ме учудва от негова страна. Под вола теле ти намира моят Сана, много е печен! Прави к'вот' ш' пра'иш, синко, щот' взех да хвърлям материал и през ушите, откак съм се вързал с тая гъба! Досега още не ми се е уредил куесчънът да й пръсна мичето, тъй кат' я гони шубето да не й телеграфирам СПИН! Така се превзема, че почвам да се питам дали е искрена. Щото пък иначе в момента, в който го докарам на параметъри, ма'ам пощръклява като Фидел Кастро на митинг и хуква да си укротява Хеймоциите с изкуРственияци. Да н' ти обаждам к'ва колекция влачи в куфара си: то порцеланови, то гумени, то дървени, то кожени ли не щеш! Че и от всички Деметри^[9]! Има едни мижави кат'

куРтре, дет' с тях си тропосва (к)аналния илик, но й се намират и по-целесъобразности, формат „патладжан“, с коит' заформя страхотни купони на Венерическия си хълм. Изглежда, щото целият този инструм'тариум бил фамилиална реликва; има даже един златен, с който уж се била драпала куйинта Виктория! И заоре ли веднъж в интимния сектор, майлейдито, смятай, че целият арсенал участва в парада! А аз седя, гледам я д' ми прожектОРира хиксовата си порнодукция и ми текат лигите кат' на дебЕЛБил. Вярвай, просто буквално курнкретно изгарям от нетърпение да й забъркам от сливата такъв ошав, че да не помисли повече за самоНАдейност! Мож' би си мислиш, че вероятно евентуално би склонила поне да м' измлати една куикли злобарка в стил „благодарността на автостоп'джийката“? Да, ама не! Знай, че английш пипълта си е живо въплътение на егоцентрАЛизма! Нямам право даже една шпакла да й ударя, щот' и от слюнката се страхува, тая кляфка! И кога, мислиш, ш' мога да си пакетирам пакета?

— След малко, друже.

Мръщи се, обзет от безпокойство.

— Да не искаш да кажеш, че ти ш' ми монтеКираш моя капуЛЕТ?

— Yes, сър, и то по мярка! Никаква конфекция, подчертавам, а по твоите (о, колко не)реални размери!

— И как смяташ да подИЗходиш към въпроса?

— Като към яйцето на Христофор Колумб, момко! Ще използвам два и дори три капута, ако се наложи. Ще ги разрежа на четири по дължина и ще залепя едно за друго толкова парчета, колкото са необходими, за да облека от глава до мъде гладиатора ти, скъпи приятелю. Известно ти е качеството на изобретеното от Матиас лепило: с една-единствена капка можеш да хербаризираш на тавана слон. Да не говорим, че изцвъкаш ли също толкова в нечий задник, собственикът му ще се види принуден да си прокаква нова канализационна система, за да предотврати доживотния запек. Хайде, драги, дай насам балоните си!

И ето как аз, преследваният по цялата съединенощатска територия на Америка директор на парижката съдебна полиция, се заемам да изработя върху тоалетката на лейди Кекет първия в световната история капут за мамут. Двойката ме наблюдава с

напрегнато внимание. Междувременно, все така свещенодействайки с прецизните жестове на бижутер, въвеждам Негово величество в течение на случилото се от момента, в който го изоставихме клинично пиян върху леглото му в хотел „Бевърли Хилс“. И когато приключвам, той заключава:

— Накратко, уредил си с' гоненица не само с всички нюйоркски фуражки, но и с бат'льон (голо)главорези, коит' искат на всяка цена да сложат ръка връз шибания ти документ, така ли?

— Именно!

— И виждаш ли някакъв начин да с' измъкнеш от лайната, дет' си ги забъркал?

— Предвиждам. Ако твоята милейди се съгласи да ми помогне, има голяма вероятност да се отърва само с миризмата.

— Разбира се, че ш' ти помогне, особено след като когат' й погъд'личкам сливиците с моя капут по поръчка. На ръце ш' те носи, бъди сигурен!

— В такъв случай ето какъв е моят план: ще отидеш да купиш необходимото, за да променя външността си. После ще наемем кола и ще минем в Канада. Стигнем ли веднъж там, няма да имам никакви затруднения да се прибера в Париж с помощта на френското посолство.

— Става — съгласява се Необозримия. — Веднага щом ми скроиш шлифера, разигравам на ма'ам Голямата лотария, за да я спечеля за кЛаузата, и се организираме.

— Слушай, а как всъщност се запозна с твоята рижа прелест?

— Не аз, а тя се запозна с мен, брат'чед. Бях се гътнал на леглото по организъм и тъкмо къртех кат' за конкурс, когат' тая ряпа взе, че сбърка стаята. Аз бях в бунгало номер 79, а тя в същото, но 89. Та влиза кифлата и к'во вижда, мислиш? Моичкият, и то в сезон на пълна ХеЙрекция! Ще трябва да съм сънувал НеВротични сънища, тъй кат' малкият ми Александър почти през цялото време се правеше на велик македонец. Мож' си представи емоцията на майлейдито при вида на подобна историческа личност! Приближава се тя значи, за да се убеди

не само на око, но и на ръка, че е автеТАнУСтичен, го констатира и решава, че туй великолепиe е детската мечта на нейната мушмула. Предприема да ме събуди и аз се, след което почва нежно да ми гука и ми нагугуква куп обещания в стил „съкровищата на бабата на Али и четирийсетте пещерняци“, убеждавайки ме, че била червива с мангизи и щяла да ми уреди живот кат’ за хиляда и втората приказка на Шекерзадна. Оказа се, че нейният майлорд ритнал кофата преди петнайсетина месеца при сафАВарийна злополука в КенЕФия. Гръмнал го ор’женосецът му, прескачайки някакъв мравуЙняк. Анулирал го с един изстрел в шишарката, канибалът! Не бил затворил затвора на карабината си, алтафини! Все тъй самонадеяни кат’ англичани, тия бритиш, дето драпат кат’ щури да завладяват Африката и околния свят! Бам — in the middle-та на канчето! Блиндирани деветмил’метров куршум и — благодаря и сбогом, докторе!

— И ти последва дамата?

— При условие, че се снесем в Ню Йорк, откъдет’ беше програмирал да минем. И утре, а следователно значи вече днес, щях да развъртя шайбата по всички големи хотели, за да оставя съобщение за теб.

Усмивам се.

— Е, приятелю, почти приключвам, така че няма да е зле да направим една проба.

Лейди Кекет пърха с глътка (и трътка) от възхищение, признателност и блажени предчувствия. Най-сетне!... Най-сетне ще може да поеме тъй огромния, тъй щедрия Берюриев дар! Настъпи славният миг или мигът на славата, все едно! Без ни най-малко да се смущава, Александър-Беноа измъква мечкоубиеца си и му отпуска няколко характерни ласки, за да възстанови функционалните му параметри. Звярът се отзовава послушно на оказаното му внимание и за нула време приема размери, които биха направили за смях прословутите салами рекордьори от топ-класацията на Гинес.

— Ще провериш ли дали всичко е точно, Мамутини?

Той взема шедьовъра ми, нахлузва го на сарфаладата си и поклаща глава:

— Би м’ бил по-удобен, ако му донадиш един ревер в повече, синко. Тия дивотии са кат’ балтоните: стягат ли те под мишниците, губиш си своб’дата на действие.

Незабавно добавям парче гума по собствено усмотрение, в резултат на което се получава нещо, наподобяващо относително симетричен цирков купол... но какво от това, по дяволите!? Както спонтанно заявява по този повод заинтересованият: „Няма да ходя с него на ауТдиенция, я!“.

Не че искам да си вдигам акциите, но мистър ФалОстаф изглежда наистина чудесно в МОЯ капут! Съмнявайки се в достойнствата на херметизацията му, милейди напълва произведението ми с вода, но тутакси се отърсва от страховете си, установявайки, че мехурът не пропуска никаква влага. След което Огромния напъхва гордия си инструмент в предпазния калъф с достойнството, с което възпитаниците на „Сен Сир“ са навличали белите си ръкавици при Вердюн преди атака. Целомъдрено се оттеглям в банята, за да взема един душ, тъй като се чувствам опустошен след тази безумна, тъй богата на перипетии нощ.

И докато подлагам тела на хладната живителна струя, решавам за известно време да се дистанцирам от реалността. Едно яко проветряване на мозъчната ципа винаги е добре дошло, случи ли ти се прекалено много да се вживееш в професионалните си грижи. В такива моменти лично аз си избирам колкото се може по-отдалечен от проблемите ми сюжет и го „третирам“ възможно най-задълбочено. Ето че този път просвам на умствения си тепих лицето Жан дьо Лафонтен... Определено симпатична перука с безспорни заслуги в областта най-вече на занимателната литература. Добре де, но защо принуждават децата да я изучават? В действителност всичко е толкова зловещо, толкова безнравствено и нелогично! Невинните, независимо дали са агънца или магарета, биват неизменно изяждани без остатък, а от това следва, че на преден план се поставя неправдата! Чаплата прекарва лисицата, което популяризира понятието за отмъщение! Разливайки млякото, тъпанарката Перет губи всички шансове да се уреди с крава; но откъде тогава е дошло въпросното мляко, ако не от ВЕЧЕ ПРИНАДЛЕЖАЩА й крава! Въпиещ пример за непоследователност! Костенурката прецаква заека въпреки мудността си, което само по себе си е пълно отрицание на бързината, а оттам и на прогреса!...

Неистово радостни крясъци ме изтръгват от размислите ми (пристрастни, признавам). Вопли на ощастливена плът! Феерия на възприятия! Апотеоз на дупките! Калас и Шаляпин в дует! Прословутата ария „ХуЙбаво ми е ма, мамо!“, изпълнявана едновременно на английски и южнонормандски. Оркестърът зарязва симфонията и набляга на духовия аспект. Флейтата? Първата цигулка? Обоят? На кино! Арфата? За нея и дума не може да става. Не-о-пи-су-е-мо, дори и от такъв Алигиери като чичо ти Данте! Консонансът напомня квиченето на агонизиращо прасе, което се прощава с хемоглобина си под звуците на Вагнерова музика. Като съвкупЛЕността е щедро подправена с диво ръмжене, звучни оригни и оглушителни пръдни. Ужасяваща гали-, която може да се сравни единствено със своята -матия! Ами леглото, а? Чуваш ли го как жално стене, клетото, под ударите на бурята? Но пък от друга страна жалните песни са и най-хубавите. Лейди Кекет е на края на всички известни предели и току нарежда „God“ след „good“ и „good“ след „God“, забравяйки в суматоката, че все някой трябва да save the Queen! Ликвидиран повторно postmortem и завинаги, старият лорд е зачеркнат скоропостижно от алманаха „Гота“^[10], духът му ведно с фантомите на прадедите му е оплут до 999 коляно, а неговата мизерна (чу)чурчица, използвана по съвместителство от лейдите му като клечка за зъби, е хвърлена за ордьовър на черните лешоядни гарвани на забравата!

И ненадейно осъзнавам, че подобен финал в никакъв случай не е за изпускане. Без да е необходимо да притежава темперамента на гледачка (на карти, на боб, на хемороиди и през ключалка), човек е (а)морално задължен да присъства на заключителен водо(и прочие)свет от такъв мащаб! Та това си е чиста проба свещенодействие, бога ми! И ти си вътре, цял-целеничък и до дупка! Просто нямаш право да го игнорираш, тъй като това би било престъпление срещу единственото човешко у човечеството, би било светотатство и непростимо кощунство! Така че спешно завивам един пешкир около кръста си и се изнасям в стаята.

Пристигам точно за последното действие — мигът, в който Несравнимия довършва в тил и в такт десет удара в секунда запъналата се с две ръце в тоалетката милейди. Мамута е превключил на такъв скоростен бод, че движенията на совалката му са невидими с просто (а дори и с интелигентно като моето) око. Би трябвало да се

заснемат в забавен каданс, както се практикува при проследяването на траекторията на куршум. Всичко се тресе! Вони на изгоряла гума! Дамата се е трансформирала в жива (все още) и невероятно гласовита торпила, докато тоалетката бързо приема формата на безформена цепеница от каучуково дърво и палисандър.

Хипопотаместия епилогира. Ритъмът на подпъпния му модул придобива ускорение, което би могло да бъде засечено единствено със свръхмодерна радарна техника. И ето че в един — върховния, предполагам — момент, надавайки вой, в сравнение с който фонограмата на Jurassic Park наподобява котешко мяукане, моят колега Слона увенчава нагона си с такъв апокалиптичен удар на таза, че превръща тоалетката в подпалки.

Лейди Кекет се солидаризира с мебелта и рухва безжизнена сред съчките и шишенцата.

Колкото до Берю, той остава прав, пухтейки като маневрен локомотив, с безволно отпуснати ръце и буквално не на себе си (и на когото и да било друго всъщност) след този безумен по своето напрежение пол(пот)ов акт.

— Върхът! — прошепвам аз зад гърба му с въодушевлението на откровената искреност. — Това е един от най-сублимните текове измежду всички чифтосвания, които ми се е случвало да наблюдавам. Какво говоря — най-сублимният! Бога ми, дори не предполагах, че някой е способен на такава чувствена енергия, на толкова еротичен плам, на подобен сладострастен бяс! Ти окончателно заслужи мястото си в плеядата на гигантите на чепа, Александър-Беноа. Ако някой ден се обзаведа с деца, непременно ще им разкажа легендата за този паметен калъп, на чиято разработка имах честта да бъда свидетел.

Берю се обръща към мен.

Очаквам да сияе: той е мрачен.

— Мда — промърморва, — само дет' няма д' можеш им я доразказа до края.

— Защо?

— Благодарско за смоГкинга по поръчка, брат'чед, ама знай, че по си т' бива за ченге, отколкот' за шивач! — И като ми показва отрудената си, морно полюшваща се паламарка — отекла, охлузена, наситено морава и следователно ГОЛА — добавя: — Попрек'лил си с хастара, приятел, и перверзативът ти остана у ма'ам майлейди!

Виждаш ли, мога да приказвам каквото си искам за англичаните, но в критични ситуации те неизменно се барикадират на висотата на положението.

Изравяме о(с)тровната аристократка от камарата (на лордовете) трески и стъкълца, отнасяме я на леглото и Берюрие ѝ докладва за техническата авария, на която двамата са станали жертва: непоправимото е налице, семето Берюриево триумфално шества под пъп и над пъп, като на всичко отгоре ѝ се налага самосиндикално и по спешност да измъкне от недрата си „нещото“. Лорд Кекетовата вдовица за секунда склопва очи, после ги отклонява и въздъхва:

Амин! Да бъде волята Божия! Но държа да заявя, че ако за зла участ бъда поразена от ужасната болест, то ще я понеса храбро, без нито за миг да съжалявам за уникалните усещания, които имах щастието да позная в обятията ви, Александър-Биг-Бендоа.

Отдаваме дължимото на безстрашието ѝ, след което ѝ се заклевам в честта си, че приятелят ми е по-безвирусен от стерилизирана краставица и по-безбактериен от дестилирана вода. Уверявам я, че през целия си живот се е „друсал“ единствено с домашна шльокавица, че няма афинитет (или инфинитив, за да цитирам Дебелия) към педалите (а да не говорим към колоезденето!) и че никога не е имал вземане, а още по-малко даване с проститутки поради простата причина, че твърде много почтени жени със завидна страст се домогват до благоволенieto му, за да плаща на проявяващи далеч по-бедно въображение професионалисти.

Удовлетворена — но какъде ли повече, за бога! — лейди Кекет декларира, че вече я занимава една-единствена мисъл, а именно — да започне всичко отново, незабавно, от самото начало и, ако може, в няколко екземпляра.

В отговор на което Мамута заявява, че к'во-пък-иска-ли-питане-на-драго-сърце-ти-само-кажи-и-аз-ще-ти, но че би искал първо да похапне — напълно законно искане след подобен сексуален подвиг.

Речено-сторено: поръчваме на room-service-а обилна закуска, след което, в очакване на доставката, моя милост отново се уединява в банята.

Breakfast-ирайки, тримата скрояваме план за заминаването ми от Щатско. Скъпата лейди Кекет предлага да прескочим до зет ѝ, който развъждал визони в Масачузетс. Същият притежавал обширно имение на петдесет мили от Бостън, където бихме могли да прекараме напълно необезпокоявани няколко дни. Канадската граница била съвсем наблизо и преминаването ѝ нямало да представлява никаква трудност. Офертата ни изпълва с ентузиазъм. В допълнение новото завоевание на Необхватния ни убеждава, че за пътешествието до Масачузетс е много по-целесъобразно да наемем лимузина, отколкото някакво си вулгарно МПС. Снася и втора, също толкова гениална идея: ще купи един огромен куфар-гарсониера и ще поръча да ѝ го доставят в „Silver Palace“. След това ще го „обзаведем“ подходящо, за да мога да се гушна в него и така да напусна хотела.

Подобно на всички супербогати нетрудови елементи, лейди Кекет е очарована от възможността да участва в заформилата се авантюра, която ѝ обещава нещо значително по-различно от нейното луксозно всекидневие на саксия мушката. Животът ѝ е най-неочаквано, но за сметка на това перфектно ъперкутиран от двамата невероятни Frenchies с чудовищни патки^[11] и претърпкано с опасности житие-питие (цит. Берю).

Именно така и стартираме от „Silver Palace“ някъде по оня час злачен и следобеден, когато лъвовете в Кения се отправят на водопой.

Трябва да призная, че първоначално бях доста скептично настроен към суперкуфаровата идея на бабиерата. Струваше ми се някак принципно недоносена и ми напомняше за филмите от преди Втората световна ба-да-бум — от онези, първите Фернанделови, които от време на време ни подхвърлят по телевизията с обстоятелствен предговор в уверение на това, че ни облагородяват духовно с непостижим шедьовър, а накрая к’во, ако обичаш?... Добре де, от мен да мине! Колкото до куфара-кабина (помещението след тирето ми се предоставя за лично ползване), то такъв феномен наистина не може да се издири никъде другаде, освен в Щатите. Сто и шейсет дължина, осемдесет ширина и сто височина! В него като нищо би се побрал дори Берю! Пробивам, естествено, няколко дискретни дупчици в

сектора, където се предвижда да монтирам главата си. Забърсваме от горния рафт на гардероба една от резервните възглавници, към която тетка Кекет добавя току-що купеното от нея одеяло. Напъхвам се за проба в ковчегоподобното съоръжение и със задоволство установявам, че не само да и oui, но и yes. След това моля дружките да го пораздрусат, което ми позволява да фиксирам необходимата блокираща позиция, осигуряваща ми неподвижност в случай на тайфун.

Готови! Пълен напред!

Двама носачи ме натикват в предвидения за подобни мероприятия товарен асансьор, като в процеса на партеризиране не спират да се убеждават — взаимно! — че само една неспасяемо изкукала дърта англичанка може да пътува с подобна катафалка, която на всичко отгоре тежи колкото цистерна с лайна (мерси, boys!)...

Наместват ме в багажника на лимузината, но той се оказва недостатъчен, за да побере изцяло куфара, в резултат на което оставят капака полуотворен, прикрепяйки го с ремъци. И, както е казал поетът, дий, кочияшо, че фъшкиите втасаха!

Никога досега не ми се е случвало да се отдавам на размисъл в стомаха на куфар-акселерат. Но в това отношение експериментът е от безспорно безспорна полза^[12]. Преди всичко поради факта, че си на тъмно и няма какво да те разсейва, а след това и защото, бидейки лишен от възможността да играеш аеробика, можеш да правиш единствено мозъчни упражнения.

Въпреки по-скоро пестеливата поза, мислите ми текат и щедро, и като по вода, и изобщо... Казвам си, че трупът на Ейбрахам-Джон-Гюла Кьотук очевидно все още не е открит, тъй като в противен случай бихме чули манифестацията на нюйоркските ченгета, които щяха да хукнат да разпитват съседите по стая дали не са забелязали нещо необичайно. Заключение: коварната китайка не се е прибирала в хотела, а тъй като на тръгване не свалих от дръжката на вратата табелката „Не ме закачай“, камериерките не са влизали да чистят покоите на също толкова покойния маестро. Поради което и тъй благодатната отсрочка, защото ако фуражките бяха окупирали „Silver Palace“, въпросът с бягството ми можеше сериозно да се усложни.

Но изведнъж ми минава през ум, че почти непременно — по дяволите! — ще им се стори подозрителен фактът, че съседката на цигуларя е напуснала хотела точно в деня на убийството. Номерът с

болния от елѳантиазис куфар в никакъв случай няма да остане незабелязан, което ще наведе заптиетата от Голямата ябълка на ред самоналагащи се заключения, а оттам и ще ги ентусиазира да издирят възможно най-бързо странните клиенти, побързали да се умъглят в момента, когато са разфасовали комшията им! Излишно е да ти казвам, че саркофагът ми тутакси се изпотява (отвътре). Така де, какво по-лесно за засичане от една лимузина с габаритите на самолетоносач, и то със стърчащ от ректума ѳ не по-малко внушителен куфар!?... Отдавам се (не на теб, естествено!) на свръхскоростни изчисления. В момента на отплаването ни обстановката беше напълно спокойна. Нищо чудно да открият трупа едва късно вечерта, а защо не и чак утре, всъщност? Какви ли ги мъти оная, маоцзедунчестата? Дори да предположим, че анулиралият завинаги гастролите си виртуоз е бил открит веднага след заминаването ни, то пак ще мине време, докато предупредят ченгетата, докато последните дебаркират, докато се задвижи обичайната процедура, докато същата обхване съседните апартаменти, докато им хрумне да се поинтересуват от поведението на лейди Кекет и нейният дебел Frenchie тъпкач, докато разпространят описанието на лимузината... Я да те чуя колко им даваш? Два часа? По-малко? Защото какво, казваш? А-а-а! Защото ТЕ, американските ченгета, били асове! И сигурно си въобразяваш, че си много хитър, добавяйки това ТЕ, ТЕквеник с ТЕквеник!? жо'кей, както казва полиглтът Берю! Но даже и да приемем, че са върхът и че действат като фурии, пак може да се разчитана на най-малко един час отсрочка.

Измъквам от мозъчните си гънки картата на Щатите. На колко ли е Бостън от Нью Йорк?

Във всички случаи на повече от час път с кола — по тези краища карат доста бавничко.

От което заключавам, че не ни остава нищо друго, освен да се молим и да чакаме.

Това решение, както сам можеш да се досетиш, автоматично превключва хода на мислите ми на вълната на Фелиси. Доверявам си най-искрено, че само завършена свиня като моя милост може да не се досети да ѳ дръпне една жица от кочината на Негово Нерезесто Берюричество.

А какво удоволствие би ѳ доставила на маминка възможността да чуе бодрото гласче на родния си (макар и подчертано блуден) син!

Щях да я преметна, разбира се, заклевайки се, че всичко върви по мед и шарантско (любимото ѝ) масло, но нали точно това и очаква да чуе в края на краищата! Милата старица, която изживява всяка секунда от битието си само и единствено заради мен и на която аз — говедото! — не съумявам никога да се отплатя с достатъчно нежност! И един ден ще плащам заради това, и то с лихвите, защото — както е казал свети Еди-някой си човек не е богат с това, което е направил, а е беден с онова, което не е извършил! Постоянно се опитвам да държа този девиз на мушка, но очите ми и така неизменно бягат по мантинелата. Тъпо, нали? Да се чудиш каква е ползата от всички онези живели тъй образцово в наше име типове, след като не отбираме нито дума от поученията им!?...

Както виждаш, дори и нагънат като пешкир в куфар, пак можеш да се обясниш със съвестта си.

Светецият циферблат на моя „Паша“ добросъвестно ме уведомява за времетраенето на маршрута. Засичам два и двайсет в момента, в който лимузината най-сетне спира. Кратка пауза, после нечий безспорно мускулест, предвид енергията, с която ме измъкват от багажника, ръце поемат грижата за трансфера ми. По кънтежа на стъпките заключавам, че пресичаме някакво фоайе, след което също толкова далновидно дедуктирам употребата на асансьор. Следва нов пеши преход, по време на който пашкулът ми се блъска в рамката на анонимна врата. Една от особите, които ме мъкнат, се изпуска и друсва звучното италианско „Mortacci!“^[13], което е значително по-здравословно за мен, отколкото изпускането на куфара.

Най-сетне ме оставят, ключалките щракват, капакът се отваря и ме заслепява ярка светлина.

Нечия внушителна, обкосмена в черно ръка, както би се изразил един не особено наясно с пола си писател (забравих името му, но това не е страшно, тъй като никой никога не е чувал за него), услужливо откуфарява в мое лице чаровния, тотално схванал се мъж, под чиято кожа, включително и под тази на топките, сякаш са си дали среща всички мравки на планетата.

Издърпват ме със замах и твойт приятел от детинство Сантонио щръква наред помещението като кукиш по време на дружеска разпивка на Горбачов и Лех Валенса. Първото нещо, което забелязвам, е огромна цветна снимка на the President Джордж Хърбърт Уокър Буш,

до която е взело „за почест“ едно американско знаме, втъкнато в цилиндричен цокъл. Моето first чувство е, че визионовъдът, водещ се за зет на лейди Кекет, е върл патриот, като в добавка към това установявам, че се намирам в просторна стая, облицована със светло дърво.

Пред огромна, дъгообразно извита остъклена стена е разположено махагоново бюро, отрупано със съобщителна апаратура: циферблати, клавиатури, екрани, а зад цялото това гъмжило, напомнящо изложба на FNAS^[14], се е тронясал колосален мъжага със снежнобяла коса и червендалеста мутра. Облечен е в син костюм, бяла риза и носи вратовръзка на черни и сини райета. Под очите си момъкът влачи същински ковашки мехове, а мрачният му поглед ми напомня този на кротала, който един ден ми скъса нервите в терариума на Сао Паоло.

Има антипатии, които възникват спонтанно в един или друг момент от живота, било то между човек и човек, било между човек и животно. Кроталът от Сао Паоло, известен още като гърмяща змия заради манията си да трещи като откачен с плочестия край на опашката, се предлагаше всекидневно на любопитството на стотици хора, без да проявява каквито и да било враждебни чувства. В момента обаче, в който се спрях пред него, аз сякаш най-ненадейно събудих интереса му, а на всичко отгоре и като че ли го разярих с това. В очите му, изпълнили се изведнъж с неистово напрежение, прочетох (защото мога не само да пиша, представи си!) безкраен гняв, в който се вплиташе някакво чудовищно проклятие. Опитах се да издържа пронизващия ме демоничен поглед, но когато осъзнах, че може да ми се блещи така до Второ пришествие, бих отбой и си тръгнах с мъчително тревожното усещане за претърпяно поражение.

Разказвам ти всичко това, за да те информирам за чувствата, които поражда у мен въпросният, напомнящ ми именно онзи кротал тип.

Удрям го на предположения. Казвам си, че се е случило точно онова — уви! — от което най-много се опасявах. В шибания куфар така и не съм разбрал кога са засекли лимузината. Трябва да съм приел спирането ѝ за най-обикновено изчакване на кръстовище или стоп-пауза, дължаща се на задръстване. Така или иначе, вместо в развъдник на визони, ето ме в кабинета на дявол знае какъв и колко висш

чиновник, откъдето ще изляза обвинен в убийство. И тази мисъл се впива в главата ми като конска муха в магарешки задник, както прочее казват по горния край на родното ми Долно Дофине. Белокосият мъж с поглед на пепелянка в климактериум ми кимва с глава, което с малко повече въображение би могло да мине за поздрав, и ми посочва креслото срещу себе си.

После облагородява носа си с очила със златни рамки, консултира лист хартия върху бюрото пред себе си и изсумтява:

— Господин Сан Антонио, вече повече от шест месеца сте директор на парижката съдебна полиция, ако не се лъжа?

— Не се.

— Изключително блестяща кариера — добавя той.

— Благодаря.

Американоитекът сваля очилата си, поставя ги пред себе си и промърморва:

— Какво ви накара да предприемете този кръстоносен поход?

Въпросът ме заварва неподготвен; намирам го в известен смисъл по-скоро странен.

— Кой от всички кръстоносни походи имате предвид? — свивам аз по околоръстното.

— О, я стига! — сопва се той с отегчена гримаса. Излишно е да се правим на интересни. Нито вие сте джебчия, нито аз съм полицейски инспектор. Под кръстоносен поход имам предвид подтика, накарал ви да пренебрегнете неотдавнашното си повишение и да дойдете в САЩ, за да разследвате случая с убийството на J.F.K..

Този път крошето е неспасяемо и ме разтърсва целокупно, карайки ме да си глътна граматиката ведно с неправилните глаголи.

— Все някак бих го разбрал — продължава аборигенът, — ако бяхте журналист, жаден за сензации. Но от страна на не кой да е, а лично на директора на съдебната полиция подобно действие е наистина необяснимо. И дори да предположим, господин Сан Антонио, че истината за тази трагедия се окаже различна от залегналата в официалната версия, то какво бихте спечелили от разкриването ѝ? — Сключва ръце, предоставяйки походно легло на брадичката си, и подхвърля: — Въпрос на тщеславие? На чисто френска суетност? Просто не мога да повярвам, че го върши човек, комуто щастието се усмихва във всичко: правите чудесна кариера,

пишете книги, осигуряващи ви съвсем прилично материално положение, жените с удоволствие ви приемат в леглото си, госпожа майка ви, която обожавате, се радва на цъфнало здраве...

— На цветущо — поправам го с усмивка.

В интерес на истината обаче по форма (а и по съдържание) усмивката ми наподобява по-скоро спонтанно пометнала пиявица; юнакът насреща ми явно знае всичко за мен, тъй че не бих се учудил, ако цитира марката на слиповете ми или на любимия ми презерватив. [15] Така или иначе, осъзнавам, че не ми остава никакъв друг избор, освен да играя с открити карти. Не съм в положение (за разлика от жена ти), ако разбираш за какво намеквам!

— Не отговорихте на въпроса ми: какво очаквате от аферата Кенеди?

И в погледа му изведнъж се нагнетява такова напрежение, че в сравнение с неговия този на кротала от Сао Паоло изглежда не по-свиреп от онзи, с който навремето Тино Роси хипнотизираше микрофона си, изпълнявайки, „Маринела“.

— Господин... — подхващам аз, очаквайки, че най-сетне ще благоволи да ми се представи, но надеждата ми се оказва от онези, на които под страх от разстрел им е забранено да се оправдават.

Въпреки външността си на губернатор на Алабама събеседникът ми очевидно смята учтивостта за нецензурна дума!

— Господине, от атентата в Далас изминаха трийсет години, така че не би ли било редно да се приеме, че този прискърбен случай принадлежи вече към световната история и че по силата на този факт засяга всички, които проявяват интерес към него?

Възражението ми бива посрещнато с подчертано раздразнение. Лицето отсреща е явно от типовете, които носят крайната цел в задния си джоб, спестявайки си така мускулната треска покрай преследването й. Масивната му фигура щръква в цял ръст, контурирайки се отчетливо на фона на остъклената стена. Забелязвам, че раменете му са леко приведени, което го прави да изглежда още по-дебел, без обаче ни най-малко да накърнява имиджа му на хронично разярен булдозер.

— Бих искал — заявява той, обръщайки се рязко към мен — да ме осветлите за хода на следствието си от самото начало до момента, в който сложихте ръка върху проклетия документ на доктор Гардън.

— Би било безсмислено — въздъхвам, — тъй като самият начин, по който формулирахте въпроса си, доказва, че сте следили буквално под лупа всяко мое действие и жест.

— Поех нещата в движение, драги, така че ми липсва началото. И... краят, естествено.

Решавам, че нищо не ми пречи да му доставя малко радост — особено при създалата се тъй задушЕВна атмосфера! — и с известното ти (ми) сладкодумие подхващам увертюрата на „Един парижанин във Вашингтон“ от Шуингер^[16], като му изпявам всичко или почти...

— Жалко, наистина, че са ви назначили за директор на полицията — отбелязва той. — Вие сте изключително рядък случай на човек на действието, господин Сан Антонио. И доказателство за това е, че продължавате да действате не като шеф, а като обикновен изпълнител. Но, така или иначе, несъмнено чудесно разбирате, че на всяка цена трябва да получим проклетата тенекийка. Ако питате мен, ще ви призная дълбокото си и дори бездънно убеждение, че тя не съдържа никакви нови разкрития, отнасящи се до аферата J.F.K., ала въпреки това не мога да поема риска да се откажа от нея.

— Опасявам се обаче, че ще бъдете принуден да го сторите — прекъсвам го аз. — „Документът“ на Гардън се намира вече във Франция. Снощи го поверих на един от сътрудниците си, който замина за Париж през Канада.

— Имате предвид господин Ксавие Матиас?

— Именно.

Той включва някакъв апарат и обръща към мен екрана на един подвижен монитор.

Заведението очевидно не се издържа единствено с приходите от кувертите, тъй като разполага не само с функционално, но на всичко отгоре и цветно вътрешно видео. На екрана виждам помещение без прозорци, обзаведено колкото за бог да прости с едно легло, една маса и един — и то едноместен! — стол. Изпитвам усещането, че съм отново в „Алкатраз“! На леглото, облегат на стената и с „Financial Times“ в ръка седи Матиас.

Ще рече (не е ясно кой на кого и защо, но това ни най-малко не те засяга!), че се е оставил да го окошарят за отрицателно време, дивакът му с дивак!

Комплиментирам с лек поклон чаровния си събеседник.

— Кога най-сетне ще проумеете, че вече не сте в състояние да блъфирате? — въздъхва той. — Вие, заедно с вашите тъй ревностни сътрудници, се намирате в особено тежко положение. Господин Матиас не само не разполага с алуминиевата пластинка, но няма и представа къде се намира тя. Подложихме го на сеанс с детектор на лъжата и така разбрахме, че сте скрили въпросния предмет, преди да се присъедините към него в „Меридиен“. И знайте, че ако не ни предадете доброволно тази идиотска бележка, вие също ще преминете през това извънредно деликатно изпитание. После, разбира се, ще ви освободим, но само за да бъдете незабавно арестуван от ФБР по обвинение в убийството на Ейбрахам Джон Гюла Къотук.

За пореден път се уверявам, че дебелият негодник знае наистина всичко.

— Не съм го убил аз — възразявам възможно най-скромно.

— Предполагам, но ще ви бъде дяволски трудно да убедите в това първо полицията, а после и правосъдието. Да не говорим, че във всички случаи ще се постареем да ви осигурим грандиозен скандал във Франция. И това ще бъде краят на кариерата ви, господин директор. Неописуем позор, след което Франция ще се окаже прекалено тясна, за да можете да скриете срама си!

— Възхитителна програма! — съгласявам се аз, насилвайки се да се усмихна.

В този миг вратата се отваря и в кабинета — без да чука, както се полага на вътрешен човек — влиза лейди Кекет. Тя дори не ме поглежда и се приближава до белокосата годзила.

— Напредват ли нещата, Хари? — любопитства милата женица.

— Лека-полека — кимва Хари и добавя: — Всъщност няма как да не напредват!

Поглеждам рижата кляпка не без известно и до известна степен искрено възхищение. Виж я ти, пачавресата! Такава фантастична ушанка ни скрои, че друг на мое място незабавно би поискал политическо убежище в Сибир! Въпреки че съм по-скоро от недоверчивите. Този път обаче въпросната любителка на специфична мъжка мускулатура буквално ни скри шайбата (а на Мамута и стика) със своя секс-делириум и СПИН-психозата си, разигравайки ни етюд, който, струва ми се, лично аз едва ли скоро ще забравя, а да не говорим за Берюрие...

— Предполагам, че не сме в Бостън? — питам горилата с поглед на кротал-когото-дразнят-докато-пикае.

— Имате право, намираме се във Вашингтон.

— В такъв случай, ако искате да получите алуминиевата пластинка, ще се наложи да отскоча обратно до Ню Йорк.

— Какъв смисъл има да ви травмизирам с излишни пътувания, господин директор? Където и да се намира тя, вашите указания ще бъдат предостатъчни, за да сложим ръка върху нея.

— О, не си правете подобни илюзии. Дори и на мен самият ще ми бъде доста трудно да я открия.

— Престанете с френските си дивотии, Сан Антонио^[17]! — начумерва се оня в знак на неминуемо сговняване на метеорологичната обстановка. — Чувствам, че всеки момент мога да загубя самообладание, което ми се случва много рядко. Скаутските ви номера изобщо не ми минават, времето е кът. Не бих искал да стигам до крайност по отношение на вас и вашите двама въшкари, но ако продължавате с тъпите си маймунджилъци, предчувствам, че пътешествието ви в Щатите ще завърши с ужасна автомобилна катастрофа. Разполагаме с експерт, който организира най-сполучливите автопроизшествия на американския континент. Неговата специалност са подпорните стълбове на пътните мостове. Той омотава клиентите си с конопени въжета, след което обилно наквасва с бензин както тях, така и купето. Известни са му безброй детелини и отклонения, по които почти няма движение. Издебва момент, в който пътят е чист, след което насочва с пълна газ колата срещу някой стълб и изскача от нея с ловкостта на първокласен каскадьор, какъвто и е в действителност. И всичко става на пепел, като се започне, естествено, от въжетата. Ще ви репатрират в детски ковчези, но и те ще бъдат прекалено големи за онова, което ще остане от вас.

Избълва жлъчта си едва ли не ведно с жлъчката, животното. Рядкост е наистина дебелак да прояви такава злоба!

Фалшивата лейди Кекет се е курдисала плътно до него и нежно му масажира врата, което се отразява особено благотворно върху страдащите от утежнена форма на хронична меланхолия. И изведнъж загревам (о, боже, да ме питаш къде съм бил досега!), че Хари най-редовно дегустира червенокосата си Мата и също толкова Хари. Така

де, с такъв мангал между краката винаги трябва да имаш подръка поне един дежурен пожарникур^[18]!

— Сърдечни поздравления за радикалната методика — подхвърлям шеговито. — Но по-добре ме изслушайте, вместо да истеризирате като вича пъшка^[19], заблудила се в кюлотите на столетница. Какво ще кажете, ако си поиграем на гатанки? Представете си, че сте чужденец, преследван из цял Ню Йорк и разполагащ с метална пластинка с размерите на пощенска картичка, която на всяка цена трябва да скриете. Внимание: става дума за наистина СИГУРНО скривалище! Как ще постъпите?

За миг решавам, че ще започне да изригва адреналин и през порите, но са ли изкусните ласки на баба ти милейди онХуй, що усмирява бушуващите в душата му цунами? Защото ей ти го, че се кротва и от воле се включва в забавата:

— Мога да я поверя на някой приятел.

— Тук нямам приятели.

— Тогава виждам само две възможности: да я изпратя по пощата или да я оставя на гардероб.

— И таз добра, Хари, нима наистина бихте хвърлили в първата срещната пощенска кутия нещо, представляващо интерес от едва ли не планетарно естество?

Фактът, че го наричам на малко име ни най-малко него смущава. Всъщност такъв е и обичаят: запознаваш се с някого и само след пет минути вече си контактувате на ниво кръщелни названия.

— Колкото до гардероба, скъпи приятелю, това е толкова стар и елементарен номер, колкото и криминалните филми! Тогава сте напълно зависим от времето и от един ключ, така че в никакъв случай не бих го нарекъл добро скривалище.

— Намерили сте по-добро разрешение, така ли?

— И то няколко.

— Които са?

— За начало влязох в един денонощен магазин за конфекция на Таймс Скуеър, за да си купя сако. В пробната разших хастара, напъхах пластинката в една от бастите, след което залепих подплатата с намиращото ми се винаги подръка свръхефикасно лепило. Казах на продавачката, че вземам сако, но тъй като в момента не разполагам нито с кредитната си карта, нито с достатъчно пари, ще ѝ дам петдесет

долара предплата, за да ми го задели. Тя се съгласи и дори ми издаде разписка, в която се споменаваха отличителните белези на сакото.

— Умно! — намира за уместно да приветства находчивостта ми поклонницата на тежката презервативна промишленост.

— Но навън — продължавам — изведнъж ми хрумна много по-добра идея, която, трябва да призная, човек може да осъществи единствено в Ню Йорк. Върнах се в магазина и взех сакото, като обясних, че един приятел ми е дал пари назаем. Наех такси с чернокож шофьор и го помолих да ме откара в Харлем. Не знам дали ви се е случвало да измъквате дебелия си задник от огромното си кресло и да прескачате до Ню Йорк, Хари, но ако сте го правили, уверен съм, че и през ум не ви е минавало да се изтъркаляте до Харлем. Това е квартал, който се слави като опасен. Някога наистина е бил такъв, но сега не е чак толкова, стига да умееш да пожертваш едно, за да спечелиш друго. Известно ви е, че голям брой сгради са опразнени в очакване да бъдат реставрирани или разрушени. Вратите и прозорците им са или зазидани, или заковани с дъски и от заставените да се ометат бездомници няма и следа, като се изключат неколцина твърдоглавци, които са успели да издълбаят проходи и са си направили леговище в тези съборетини. Накарах шофьора да ме остави близо до „Аполо“, тъй като съставлява чудесен ориентировъчен знак, и кръстосвах из околностите дотогава, докато открия онова, което търсех, а именно някоя от въпросните стари сгради със зазидани врати и прозорци. Накрая спрях предпочитанията си върху една от тях и направих необходимото, за да проникна в нея, без да бъда забелязан. А колкото до намирането на подходящо скривалище във вътрешността ѝ, то нямаше наистина нищо по-лесно, като се има предвид изключително богатия в това отношение избор. Сега разбирате ли защо твърдя, че е необходимо лично да отида там? Защото колкото и указания да ви дам, те няма да ви бъдат от почти никаква полза, тъй като трябва да намеря мястото ОТНОВО. Дори да ви предоставя по памет и най-подробните сведения, пак ще ви се наложи да преобърнете наопак значителна част от квартала, преди да откриете иглата в тази купа сено.

Събеседникът ми прокарва масивното си ръчище с квадратни нокти по покритите си с червени петна бузи и промърморва:

— О'кей! О'кей! Ще се върнете там, драги, ще се върнете. Придружаван от мила компания, естествено! Но да сме наясно:

никакви номера, иначе двете ви приятелчета рискуват да загинат в автомобилна катастрофа!

[1] Глава, посветена на Франц Кафка. ↑

[2] Поезия, поете! Бел. на УС на кафенето на писателите. ↑

[3] Жак Брел (1929–1978) — известен белгийски композитор и певец, който имаше щастието да поумнее преди мен, а оттам и да реши, пак преди мен, че не си заслужава повече да виси по опашки. С.А. ↑

[4] Предполага се, че Берюрие има предвид „лоното на нациите“. Б.пр. ↑

[5] Похвално е за един велик романист, че не допуска в прозата си расистки намеци. Бел. на Африканския национален конгрес. ↑

[6] Така де, лаф да става! Бел. на изд. ↑

[7] Разбирай, че събарям абажура й, но навикът е наистина страшно нещо: за мен думите „опипване“ и „събличане“ са логически неделими. С.А. ↑

[8] О, Господи! Б.пр. ↑

[9] Почти със сигурност може да се твърди, че Берюрие има предвид диаметри. С.А. ↑

[10] Генеалогически, дипломатически и статистически справочник, издаван в Швабско на немски и френски език през периода 1763–1994 г. Б.пр. ↑

[11] Не помня да съм й демонстрирал моята, но това не означава, че определението е неточно. С.А. ↑

[12] Безспорна тавтология, но това си е безспорно лично моя работа! С.А. ↑

[13] Ще се въздържа от превод, тъй като и без това съм си навлякъл завистта не само на Комисията по парламентарна етика, но и на Пресгрупата. Б.пр. ↑

[14] Казва ли ти някой какво е!?... Б.пр. ↑

[15] Няма да ви издам тези марки, тъй като ми омръзна да правя безплатна реклама. С.А. ↑

[16] Не е трудно за схващане, но ако си зле с асоциациите или с музикалната култура, гоБ да ти е на помощ! С.А. ↑

[17] Американците май не си падат много по франкофонията. Бел. на деж. франкофон. ↑

[18] Какво казваш? Пишело се „пожарникар“? А някой да те е питал?... С.А. ↑

[19] Нали знаеш, цензурата!... Бел. на деж. ред. ↑

16.

ХАРЛЕМСКИТЕ ВЕЩИЦИ^[1]

Обзалагам се с теб на една дупка в морето срещу четирите на етърва ти и жена ти, че шишкавият Хари е заклет феминист. Само по себе си включването на фалшивата лейди Кекет в профсъюзната дейност на предприятието е вече сериозен признак за това, но и последните ми съмнения хващат мекия в момента, когато виждам „телохранителите“, които прикрепва към организма ми матриархалното му говедо с говедо такова (без извинение). Две мацки, брат'чед! За първи път в кариерата си бивам поставен под строгия надзор само и изключително на жени, при това шарени. Защото едната е чернокожа, а другата жълтокожа.

Жълтата — ако чак толкова настояваш — мога директно да ти я подаря (въпреки че устата ѝ е разположена точно на височината на шлица ми), тъй като, в интерес на истината, гледката е откровено кошмарна: диференциал, по-нисък и от ауспуха на последния модел ламборджини; крака с формата на ревматични кламери; лице с профила на ваденка; очи с разреза на мравешки задник, при това забележими единствено с телескоп, и с толкова тъничка и миниатюрна устица, че за да поеме с нея термометър (или каквото и да било друго), ще ѝ се наложи да компенсира липсата на устни с най-малко кило вазелин. Едничкият привлекателен (за любители) елемент от физиката на тази амбулантна ужасия е огромната ѝ гръд с мащабите на тъй скъпия на родния ни интернационализъм самолетноносач „Клемансо“.

Черната за сметка на това... О, пардон, първо си сложи черните очила! Думата „красавица“ е направо... е твърде... е крайно... е просто... е... С една дума, и дума не може да става, че е думата, която! Достатъчно е да хвърлиш едно (и дори четвърт) око на създанието, за да ти настръхнат жлезите (особено едната). Напомня ми нашата

лосанджелиска шофьорка, но в значително по-преработено и много по-допълнено издание. Косата ѝ е изрусена, което ѝ придава някак реално нереален вид, стига да мога (и защо да не мога!?) да кажа така. Ако вместо да функционира за един дебел дръвник, изпълнявайки подозрителни и недостойни мисии, това чудо се трудеше за някой голям парижки или римски моделиер, кориците на всички луксозни модни списания щяха да се абонират за снимката ѝ! Междувременно разбирам защо си е изрусила (и изправила, of course) косата — очите ѝ са изумруденозелени.

Хари ми ги представя:

— Мис Виктория (това е Жълтата фланелка на екипа) и мис Лола (става дума за абаносовата богиня). Първата, господин Сан Антонио, има две — освен още куп други, естествено — основни специалности: шампион е по карате и е ненадмината в хвърлянето на нож. Способна е да изкорми асо купа от двајсет и пет метра. Колкото до втората, и тя е шампион, но по стрелба с пистолет: десет върху десет за точност и също толкова за бързина. Бихте ли направили една малка демонстрация на господина, Лола?

О, злочести ми дру-друже! Имаш само толкова време, колкото да не видиш нищо. И то пак не е достатъчно, за да се попиташ дали изобщо е мръднала, Лолата! Но, както и да го сучеш, ето ти я с пищов в ръка! Направо да ти умре Бъфало Билът от завист! Ако Сезар Мюге, нашият инструктор по стрелба, видеше това изпълнение, моментално щеше да подаде молба за преждевременно пенсиониране и да засили колта си на битака!

— Красиво, нали? — информира се иносказателно дебелогъзият апологет на нежната половина от многострадалното човечество.

— Просто невероятно!

— Ето че сте предупреден, драги.

— А един предупреден човек струва колкото двама додавам аз, обезсмъртявайки по принуда с настоящия си шедьовър тази фундаментална глупост. — И се грижете добре за двете ми бебчета по време на отсъствието ми.

— Бъдете спокоен, още повече че няма да отсъствате дълго. Става дума за една съвсем кратка разходка.

И е прав, поне що се отнася до началото на разходката, тъй като напускаме Вашингтон със самолет — малко шестместно реактивно бижу с цвета на кисело мляко, което кротко ни чака в един авиоклуб на север от града. Качваме се. Излитаме. Японката се е настанила зад пилота, но с лице срещу мен, тъй като седалките са разположени странично по протежение на корпуса. Фантастичната негърка сяда до мен. Една съществена подробност: предпазният ми колан е оборудван с допълнителна секретна брава, функционираща с помощта на ключ, който черната феерия прибира в джоба си. Тя носи бежов кожен костюм с кожена яка и... И кръстосва възхитителните си крака и... И да знаеш само как боли! Облеклото на жълтокожата е значително по-скромно и включва поовехтели дънки и яке с мърлявозеленикав цвят, който чудесно хармонизира с широко разпространения ѝ в Япония тен.

Под лъчите на анемичното слънце далече долу проблясва Белият дом и скоро прелитаме над огромното Арлингтънско гробище, където над гроба на Дж. Ф. Кенеди гори вечен огън!

Пустият му Джони! Добре ме подреди, няма що! Знаеш ли, Хари май има право: кой дявол ме ошипа, та хукнах като щур да се правя на Рамбо (Рембо за по-поетичните натури) с не по-малко идиотската надежда, че ще успея да разкрия тайната на смъртта му? Първо, не ми е работа, и второ, Историята отдавна е отчела на Братията предплатения му по рождение one way ticket до дълбокия си архив. Продупчиха му манерката на президента — мечта и ей ти го отново „пръст от пръстта“, както, чувал съм, пишело в Библията. Тъй че какво значение има сега дали е Джордж, Смит или Бил онзи, който го е гръмнал, кажи-речи, в обятията на половинката му, изявила се впоследствие като примерна вдовица на борда на дядовата Онасисова ръкавичка — пардон, яхта! Върви после убеждавай електората си, че животът бил само цветя и кебапчета! И въпреки всичко не мога да откъсна поглед от гроба там, долу, с неговото паметно огънче... Само че колкото до паметта, да ми ядете мемоарите, мистър президент! Продавачи на фъстъци и оперетни каубои ви организираха почти тотална забрава, оставяйки ни единствено гледката на пръснатата ви черепуха и на милата ви съпруга, търсеца на четири крака аварийния изход от Историята върху багажника на линкълна. Това е то всъщност „да си вдигнеш багажа“!

А междувременно братокът ви се готвеше да удари резето на „Алкатраз“.

Всичко се навързва като по ноти, мерси.

Партийната ядка (по моему нелегална) на Кротала е чудесно организирана. Приземяваме се като изкуствена бенка върху дамски задник на пистата на друг авиоклуб. В подножието на стълбичката вече ни чака кола, което предполага, че нямаме никакво време за губене.

Шофьорът е също толкова чернокож, колкото и таксиджията, когото си бях избрал, за да ме откара до Харлем. Смехотворна предпазна мярка в чисто и дори стерилно френски дух. Като че ли при евентуален сблъсък с банда Black-вагабонти's приятелчетата щяха да си спестят удоволствието да ме направят на кайма, и то само защото драйвърът ми е от тяхната разцветка!

Жълтата се настанява до шофьора. Черната сяда във все така прелестна близост до мен и ми прошепва:

— Шефът ви предупреди, нали? Бъдете сигурен, че двете с Виктория ще бъдем нащрек до момента, в който и тримата не прекрачим отново прага на кабинета му.

— Пеете в църковен хор, надявам се? — питам аз под формата на въпрос (ако смея да кажа така).

— Защо?

— Защото притежавате вълшебен глас! Представям си ви на неделната литургия в църквата на негърски квартал в щата Колумбия, облечена в синьо и с червена капела, докато чуруликите някой от вашите възхитителни химни като например „О, Исусе, славата Ти е безкрайна“!

Не отговаря, но мисля, че се усмихва вътрешно (някъде между щитовидната жлеза и петия прешлен отдолу нагоре — първата пряка вдясно — звъниш три пъти).

Япончестата страхотия моментално изграква:

— Ще спрем пред мюзикхола „Аполо“ и оттам нататък водите вие!

Ревнува, отвращението! Ах, каква досада са тия, дефектните! Сигурно смяташ, че не би било зле, ако се опитат да изкупят

грозотията си с малко по-мило отношение към ближния? Как ли пък не! Бъди сигурен, че от злоба отделителната им система произвежда чист оцет и фино млян черен пипер, както се пее в песента^[2].

Прекосяваме клоакални предградия от навървили се ръка за ръка по тротоарите не по-малко лайняни къщурки. Тук-там се мяркат реклами, и то толкова архивни, че биха накарали гениТалният Сегела^[3] да дерайлира от възторг. Знай, че ако бях без работа, щях да отида да се трудя при и с него. Да видиш само какви находки бихме изНАходили двамцата! А да не говорим за „спокойната сила“ — в кърпа щеше да ни е вързана, душката^[4]!

Минаваме покрай летище „Ла Гуардия“. Не след дълго движението се превръща в циркулация, същата бързо се интензифицира, докато накрая хаосът става пълен. Атакуваме Харлем по същество, ако може да се каже така (и може: какво правя в момента според теб?). Обладава ме всеки път, когато дебаркирам в тази негрифицирана (освен че електрифицирана) западна метрополия. НегриЛИИАДата — едно от най-големите произведения (sorry, исках да кажа: престъпления) на човечеството! Да де, ама видя ли им отмъщението на the Negatives? „Гепвате ни от Африката? О’кей, ще ни имате!“ — и се юрнаха да се чукат като луди, скъпите роби, и то без да подбират десена! Мулатите се броят наесен, както казва древна нубийска парламентарна поговорка! Можеш да си представиш каква Х-суперпродукция им въртят на братята си (и най-вече на сестрите си) по конституция, свръхнадарените! Казанова ряпа да яде! Финалният мач „Чичо Сам срещу чичо Том“ със съдия чичо Бен! И кой се озовава в К.О., преди да успее да каже О.К., мислиш? Чичо Сам, естествено! Слабовата му излезе ДНК-то на дъртия глупак с озвездения цилиндър! Но какво е всъщност американецът, ако поразмисли човек? Кръстоска между англичанин и холандец. Студен бюфет, с една дума! Забележи обаче, че те постепенно ще започнат да укрепват благодарение на черната кръв, циркулираща във все по-сериозен грамаж в канализацията им. И след време, когато всички преминат в спектралния нюанс „кафе-о-ле“, най-сетне ще имаш насреща си един наистина годен народ.

Междувременно, докато се забавлявам с горните лирично — идиотски отклонения, пристигаме пред „Аполо“. Моля шофьора да продължи до следващата пряка и да свие по нея, ако пътната сигнализация позволява това.

Същата го. Разпознавам веднага „моята“ сграда. Тя е на десетина етажа, с мрачна и дори зловеща поради зазиданите с тухли прозорци фасада. Пълна скръб, ти казвам! Някога в притротоарния етаж се е помещавала перачница, специализирала се в избелването на... все едно на какво! И то в Харлем, представяш ли си!?... Кепенците от гофрирана ламарина са спуснати, закатиначени, ръждясали и върху тях неизвестен уличен художник е изрисувал снежен пейзаж от екваториална Африка!

Представи си изумлението ми, когато установявам, че отворът, през който бях проникнал в постройката, е вече зазидан. Това се казва експедитивност! Вероятно съществува нарочна служба, на която собствениците плащат, за да отстоява суверенитета на принадлежащите им купища камънак.

Довеждам смущението си до знанието на моите амазонки:

— Вчера в този прозорец имаше дупка, но ето че днес е запушена.

Жълтата остава невъзмутима. Пристъпя бързо напред, заема стартова позиция върху крачетата си в стил „Луи XIV“, развъртвя деснячката си с параметрите на атрофиран мравешки крайник, надава зверски крясък и забива юмруче в зидарията. Ако не ми вярваш, върви да те опъне Брус Ли (и знам, че ще го сториш най-малко от любознателност), но фактът е налице под формата на безспорен резултат с вида на дупка in the brick in the wall (както пяха строителите на Берлинската стена при разрушаването ѝ). След това разширява отвора с крак и се промъква в сградата, обръщайки в паническо бягство почетна рота плъхове. Измъква от чантето на кръста си мощно електрическо фенерче и осветява хирошимизирания интериор. Апокалипсис now и задълго! Изорано фоайе със зяпнала вляво асансьорна шахта без кабина, чийто безполезен кабел скръбно виси в черната бездна. Стълбището е в дъното.

— Влизайте! — заповядва ми Лола.

Подчинявам се; тя ме следва. По разнеслото се шумолене разбирам — без да е необходимо да се обръщам, за да се възхитя за

пореден път от ясновидството си, — че девойката е измъкнала работния си инструмент.

— Къде е? — пита японката.

— На втория етаж!

Поемаме нагоре по стълбите. Стъпките ни кънтят като за сиромашка ти е фантазията, както би писала маркиза Дьо Севине^[5], ако беше жива. Апартаментите са лишени от врати и допълнителното, гроздовидно оформено празно пространство многократно усилва ехото.

Първи етаж... Продължаваме да се катерим. Втори!

Спомням си, че влязох в апартамента в дъното, състоящ се от три стаи от доброто старо време, когато хората са били по-скромни. Скрих пластинката в помещението, което трябва да е изпълнявало ролята на кухня. На равнището на отдушника имаше пукнатина и точно там втъкнах проклетата алуминиева пластинка. Така че за да я „изтъкна“, както казва нашата домашна прислужница (виждаш, че има полза да се контактува с изтъкнати личности!), ще се наложи да прибегна до помощта на незаменимия си швейцарски нож.

Обяснявам ситуацията на моите бодигардени^[6]. И отново в действие влиза азиатката. Бога ми, тая се вре навсякъде! Мис Камикадзе коленичи, за да сложи ръка върху онова, което в крайна сметка се превърна в секретен документ. Минава ми през ум, че ако бях написал върху него „Майната му на онзи, който го прочете“, щеше да се получи наистина чудесен suspense-епилог. Само че подобен изход никак, ама никак няма да ти е по сърце! Методичност и рационалност, това ти е на теб кредото (кредитът и кредитата)! Трябва ти нещо конкретно, нещо дотолкова обективно аритметично, че както и да го вадиш, събираш, делиш и умножаваш, да дава неизменно любимия ти по рождение субективен резултат! Способен си 24 x 24 часа да се тъпчеш с американска телевизионна култура, прехласвайки се по дивотии, които биха ме накарали да умра от срам, ако ги направеше брат'чедът Гастон. Но на теб, на теб ти е предостатъчно накрая да ти кажат „Вехтошарят е оня, дето уби портиерката, защото го завари да оправя инкасатора“, за да се подмокриш от щастие и да спиш като къпан.

Манипулирайки внимателно с пинцета за скубане (да я питаш какво си скубе, след като циферблатът на часовника ми е по-окосмен

от нея?) сафранената мис тъкмо спипва крайчеца на пластинката, когато в съборетината неочаквано избухва дандания. По стълбите се разнася див тропот и Виктория светкавично заема вертикално положение, докато от тъмницата не по-малко тутакси се изсипват четири негра с такъв зверски вид, че майка Тереза едва ли би успяла да го очовечи и с най-хуманитарните си молитви. Млади, колосални, с шизофренични прически, с маратонки, дънки и кожени якета, навлечени на голо — униформени, с една дума! Единият размахва нож, останалите трима — железни пръти, а като цяло квартетът си умира от смях, зъбейки се синхронно и до сливиците срещу лъчите на фенерчетата.

— Добре дошли в клуба! — подхвърля канибалът с ножа.

— Едната от мацките си я бива, затова ще я опъна пръв! — декларира друг. — Жълтата е пълна гнус, тъй че с нея нека се заеме Сами, а Боб ще удари един тегел на мъжа, който е голям симпатяга!

Ласкателно, нали? Убеди ли се, че не преувеличавам, когато ти казвам, че се радвам на луд успех по всички азимути?

Този път на тепиха излиза Лола, която насочва насреща им артилерията си и заповядва:

— Омитайте се, момчета, сбъркали сте адреса!

Неудобството е там, че поради съсредоточаването на цялата осветителна техника върху милите гости, оръжието остава в нощната хемисфера, а тъй като същата е непрогледна, ония чисто и просто не го забелязват. Момъкът с ножа е с почти изцяло обръсната камбанария, като се изключи подобие на четка за дрехи, разположено по вододела на кубето му.

— Какво каза, мърло!? — ахва той. — Опитваш се да заповядваш, що ли? Моментално се събличай и започвай да ми духаш, докато междувременно Боб ти прогонва халката — той обожава това!

Ах, ако знаеше само как това ситно нашарено с белези животно започва да ме нерв... Прас!!!... Смятай, че вече знаеш, и се любувай на Антониото в действие! Ритник в ръката, която държи... която вече не държи ножа, последвана от неспасяема секира в глътката и двойникът на Бокаса се присъединява към солингена си на пода, бълбукайки като стомаха на Берю след преяждане с шкембе чорба.

Оборудваната с железни пръти терца (пики) мигновено се хвърля в атака.

И тук, драги, щеше да видиш нещо наистина неவிжданo, ако беше, разбира се, до мен, вместо да ги пускаш по терлици под юргана, увонявайки душата на половинката си, пред която вече нямаш смелост дори да се отчетеш! Всъщност имаш право: настоящото четиво е къде-къде по-оргазмично.

Азиатката на свой ред се включва в купона и ето ти, че негативите изведнъж (въпреки осигуряващата им свършена мимикрия околна среда) позитивират в ярко бледи тонове. Касапница за чудо и приказ, брат'чед! Аххх!!! Сега разбирам защо татко Хари се кълне в нея! Същински миксер, Кошмароки-сан! Не ти остава време дори да се насладиш на гледката, тъй като изчезва, преди да си я погледнал, а чуваш единствено грохота на шамарите и трясъка на сипещите се по пода железни тояги.

За нула време четиримата клиенти заемат кой водоравна, кой наколenna, кой седалищна поза, друсайки така отчаяно куфалниците си, сякаш обитаващите ги бръмбари водят окопна война в оскъдните им мозъчни траншеи.

— Go out! — пропищява гейшата. — Quick!

Квартетът задружно се повлича към вратата, ескортиран по петите от хипофизната хурия^[8].

Цвят-на-презряла-тиквичка изпровожда гостите чак до стълбището, откъдето до слуха ми долита лютата ѝ декларация:

— Ако ви хрумне да се върнете, дори и с подкрепления, оставете преди това по една снимка на майките си, защото после няма да могат да ви познаят!

Бандата отлепя в първата попаднала ѝ посока без каквито и да било рекламации.

Ситната стъпка на каратеката (или „картотеката“, ако слушаш Берю) е почти безшумна въпреки наличието на упоменатия по-горе катедрален резонанс.

Вдигам от пода падналото ѝ по време на дружеската беседа с брикетите фенерче и насочвам лъча право в очите ѝ.

— Бяхте фантастична! — уверявам я, придружавайки възхищението си с фундаментален удар по слепоочието с дръжката на пистолета.

Може да е шампионка по джудо и по каквото още ти мине или не ти мине през ум, но факт е, че така ти послушно рухва на пода, без да

пророни дори препинателен знак. Всъщност те са си и природно мълчаливички, азиатците. А сега, познавайки те така, сякаш ме е родила собствената ти майка, знам, че ще кажеш: „То хубаво, че си експедирал жълтата в несвяст с дръжката на пистолета, но откъде все пак го изкопа този пистолет, хитрецо?“ На което, познавайки ме така, сякаш сме си бъркали по дупките още от детската градина, аз ще отговоря: „Става дума за пистолета на Лола, естествено“. А ти, бидейки труден за задоволяване, ще продължиш да ми късаш нервите с тъпи въпроси от рода: „Добре де, но как се докопа до него?“ Така че ще се видя принуден да ти обясня, че докато Жълтата виелица се забавляваше с пънкарите, аз изиграх на издържаната ѝ в полунощни тонове колежка номера с безумно-влюбения-от-първ-и-последен-поглед-рицар-на-синята-вена (та нима не я бях отървал от лошия чичко със страшния нож!?) и междувременно със светкавичност, достойна за Папен^[9], ѝ светнах с глава такъв сеизмичен удар между лампионите, че Лолата се приземи или по-скоро приподи като спукан балон. А оттам и нищо по-лесно от това да експроприирам базуката ѝ.

И сега лъвиците на дебелия Хари лежат върху мръсния под, обилно покрит с баластра, отколешни и поради това мумифицирани лайна и оговнени хартии. Какво пък, не му трябваше много време на мистър Сана, за да се отърве от двете амазонки въпреки репутацията (Берю dixit) им на непобедими!

Свиквам в манерката си спешна конференция на високо (1,85 м.) равнище. Мога да се възползвам от затишието, като щипна документа на Гардън и се изпаря по най-съкратената процедура, но това никак няма да се понрави на вуйчо Хари, който ще накара скъпите ми сътрудници да платят скъпо и прескъпо щедро надписаната сметка за дяволиите ми. Защото Кротала може да пукне от всичко друго, но само не и от угризения на съвестта.

Но ето че личното ми пиленце започва да чурулика едно-друго-трето на ухото на подсъзнанието ми и тъй като досега никога не ме е подвеждало, аз незабавно му се подчинявам.

Чернокожият ни шофьор търпеливо чака малко по-встрани, облегнат на капака на шевролета си, и убива времето, пушейки пура, която смърди като опожарена кланица. Лашкан от идващия откъм Ийст Ривър бриз, стипчивият ѝ дим нахлува в ноздрите ми, при което едва се сдържа да не се разкашлям...

Изсвирвам пронизително. В Щатско тази практика се радва на изключително широко приложение. Виждал съм дами във визон, които, без да се замислят, забождат два пръста в ларинкса си, за да си осигурят такси.

Сврѣхмургавият се обръща и аз го some in-изирам с ръка. Юнакът, облечен в нещо като военна униформа, включваща панталони и яке от бежов шлиферен плат, пѣргаво се отзовава на повика ми.

— Госпожиците ви викат — го информирам. — Имат нужда от вас.

Трѣгвам пред него по стѣлбите, но вместо да спра на втория етаж, продължавам до темето на сградата десет етажа, наздраве!

С решителна стѣпка влизам в един от апартаментите. Шофѳорѣт доверчиво продължава да ме следва стѣпка в стѣпка. Отдрѣпвам се, за да му сторя пѣт. Той се възползва от случая, минава и едва не предава богу дух покрай страховития удар с все същата дръжка на все същия пистолет, с който го почерпвам. След това не ми остава нищо друго, освен солидно да го пакетирам с помощта на връзките на обувките му, на вратовръзката и на фланелката. В заключение натѣпквам в устата му единия му чорап, за да го убедя в безполезнаостта на всеки опит да се разкрещи. Изказвам плахата вътрешна надежда, че краката му са чисти, но в тъмнината няма как да установя това.

Колкото до девойките, използвам за същата операция чорапогащниците им, като подсилвам опаковката с коланите и сутиените. В крайна сметка гледката не е чак толкова трагична. Достатѣчно е да зѣрнеш мис Абанос с нейните миниатюрни снежнобели кюлотки и умопомрачаваща балюстрада, за да получиш кѣсо съединение в пусковата установка на ракетата си с търсеща глава. Бога ми, и четиринайсет пѣти да тушираш такава мадама, посред нощ пак ще скочиш, за да ѝ приложиш за петнайсети пѣт двоен Нелсън за меланхолична слива и самотен морков!

Безлюдната, едва-едва осветена от прекалено раздалечените лампи улица позволява всички волности, така че напѣлно спокойно се посвещавам на задачата да складирам двете мили госпожици в багажника на шевролета. Той е толкова просторен, че японката се вместила по дължина, без да се налага да свива крака.

Най-неприятното на модерния живот му е това, че никога не ти достига време, поради което непрекъснато се опитваш да извършиш

максимално количество действия за минимално кратък период.

Та по този повод си казвам:

„След колко ли време нервата ще започне да друса дебелия Хари в луксозния му вашингтонски кабинет? И има ли уговорка с тайфуните си с нежни имена да му телефонират веднага щом сложат ръка върху пластинката? Защото ако е така, нямам кой знае колко време — най-много до час оня плондер ще си размърда задника. Но в случай, че изчаква завръщането ни във федералната столица, то тогава, както би казал Негово Лоеносвещенство Берю, разполагам с «временно време от време» в рамките на около три часа. То обаче е недостатъчно, за да емигрирам в Канада, дори и при положение, че поема екстравагантния риск да премина границата с две полуголи мацки в багажника. Не, Тонио, излишно е да мечтаеш! Трябва да изиграеш етюда с подръчен реквизит, и то възможно най-скоростно. Та нали си гениален в края на краищата?“

Допусни идеята за помяр, истерично лаещ във фунията на контрабас по време на солово изпълнение, и ще получиш приблизителна представа за гласа на Хари в пет сутринта.

— Да не би да ви събудих, отче? — любопитствам учтиво.

— Кой сте вие? — изхриптява Кротала.

— И таз добра! Сан Антонио, естествено. Кой друг искате да бъде?

За миг забравя да си поеме дъх, the big boss. Под свода му започват да щъкат хиляди мисли, измежду които той след известна пауза успява да селектира следната:

— Откъде научихте тайния ми телефонен номер?

— От вашите girl-скаути, прескъпи ми друже. Нали знаете, когато видите изписани в съседство две думи „жена“ и „тайна“, чакайте да ви се обади маникюристката на първата, за да ви обясни най-подробно съдържанието на втората!

— Къде сте?

— На сигурно място. Я кажете, вие на какво функционирате: на джин или на бърбън? Гласът ви напомня изсипването на паница миналогодишни котешки лайна върху горещ ламаринен покрив^[10].

— Престанете да се правите на интересен и ми дайте Виктория!

— Тя не е в състояние да ви отговори, като същото се отнася и за прелестната Лола.

Тлъстият алкохолик отсреща едва не издрайфва хипертрофираната си от прекалено пиене носоглътка.

— Внимавайте! — измучава той. — Внимавайте! В ръцете ми са двама от вашите диваци!

— А в моите — две от вашите туземки, Хари. Дали пък да не ги чифтосаме, за да им се пръкнат малки, а? Лично аз съм за кръстосването на расите...

— Мръсен...

— По-добре не прекрачвайте многоточието, Хари. Аз съм висш френски държавен служител и една псувня по мой адрес би могла да предизвика сериозен дипломатически инцидент, тъй като всичко, което си казваме в момента, се записва.

Оня изръмжава като прегладнял нерез над копаня, комуто известен със свободните си нрави съкочинник е помирисал задника в момента на първата хапка.

— Ще ви предложи една чудесна сделка, Хари, която освен това е толкова елементарна, колкото и яйцето на Христофор Колумб — човека, без когото понастоящем щяхте да бъдете я ирландец, я тевтонец, я...

— Каква сделка? — прекъсва ме моят сътелефонник, който изглежда значително по-трезвен (или по-малко пиян, щом настояваш), отколкото до преди минута.

— Прибирате се у дома, изкъпвате се като за първа брачна нощ. Изсмуквате два литра силно кафе и подбирате приятелите ми, след което и тримата дебаркирате в генералното консулство на Франция в Ню Йорк. Вие ми връщате моите стражари, а аз ви връщам вашите апашки, които, между нас казано, са по-силни на приказки, отколкото на дела. Това е и първата клауза от сделката, прелюбезни ми дебелако. Приключим ли веднъж с церемонията по размяната на зложниците, двамата с вас се усамотяваме на една маса и разопаковаме алуминиевата пластинка на доктор Гардън. Запознавам се със съдържанието ѝ, след което ви я предавам окончателно-завинаги-овеки-веков-амин! Обмислете добре предложението ми, Хари, още повече, че то прекрасно ви устройва. Действайки по този начин, аз, естествено, ще узная истината — поне дотолкова, доколкото

пластинката изобщо съдържа такава, — но затова пък няма да разполагам с никакво доказателство. Тъй че ако ми хрумне да я разглася, тя би била приета чисто и просто като още една хипотеза. С други думи, нямам намерение да създавам неприятности нито на Америка, нито на американците. Във Франция отдавна усвоихме здравословния навик да започваме войни, които вие се принуждавате да довършвате вместо нас, така че в мен е заложена признателността на хемоглобина!

Дебелакът оттатък не проронва нито дума, като вече не долавям дори ръмженето му на кастриран булдог.

— Слушате ли ме, Хари, или спите?

— Размишлявам.

— Това е добър признак, като се има предвид, че размисълът е най-доброто лекарство срещу винаги зловредната импулсивност.

След малко пита:

— Да разбирам ли, че френското консулство задържа насилствено американски граждани?

По дяволите! Не се оставя току-така да го изкарат от релси, говедото!

— Не се опитвайте да ме контрирате от юридическа гледна точка, нито пък да предизвиквате дипломатически прецедент, стари мошенико. Не, френските власти в Ню Йорк нямат никакви незаконни, а още по-малко враждебни намерения спрямо Съединените американски щати!

— От всичко това вадя двойно заключение — заявява дебелият тарикат. — Било, че моите момичета се радват на компанията на французите напълно доброволно, в което се съмнявам, било, че се намират някъде другаде, в което съм почти сигурен...

— И какво би се променило, ако наистина са другаде?

Кротала отново изпада в обичайното си настроение, тоест освирепява. Сигурно изхвърля отрова и през миглите, ако приемем, че змиите имат такива, разбира се.

— Това, че няма да ме видите в консулството с вашите двама смешници, без предварително да получа в замяна момичетата, недорасъл хитрецо!

Изпращам в ушната му мида въздишка, достойна за бракуван ковашки мях.

— Я ми кажете, Хари, случвало ли се е поне веднъж през жалкия си живот да се доверите някому, та макар и само за трийсет секунди? Обзалагам се, че преди всяко сукане сте карали да анализират млякото на майка ви от страх да не съдържа токсини. Помислете малко: консулството на Франция в Ню Йорк е разположено на територията на САЩ и аз съм в безопасност единствено във вътрешността му. В момента, в който прекрача прага му, можете да ме сгачите както и когато намерите за добре. А имайте предвид, че нямам намерение да живея години наред в тази дупка по примера на полския кардинал, укривал се бог знае колко време в американското посолство във Варшава! Ние сключваме сделка. А какво е една сделка? Споразумение, което задоволява и двете страни. Затова престанете да ми се правите на безсмъртен и нека се срещнем така, както казах. Все някак трябва да излезем от положението, нали?

Изведнъж той се кротва. И знаеш ли защо, брат'чед? Защото току-що е взел решение. Много често изборът означава свобода.

— О'кей! — изсумтява. — Съгласен съм. Но си набийте добре в главата, че получи ли се засечка, майка ви рискува много да скърби!

И акцентира заплахата с пиянско изхълцване, което досега е съдържал очевидно с превелика мъка.

[1] Глава, посветена на Артър Милър. ↑

[2] Не е ясно в коя, но това не й пречи да не фигурира в топкласацията. Б.пр. ↑

[3] Виж отдавна изчерпаното ни издание „Холивуд пере най-добре“. Бел. на Обединените издатели. ↑

[4] Виж какво, прежалил съм се да ти превеждам, но не и да ти поднасям на тепсия дълбокия смисъл на всички санантонидиотизми, така че ако не можеш да достигнеш дъното му, адресирай рекламациите си до батискафната служба на издателя! Той да не смята, че ще се отърве с единия гол ДДС!? Б.пр. ↑

[5] Мари Дьо Рабютен-Шантал, маркиза Дьо Севине (1626–1696) френска писателка, работеща като щатна аристократка, която в своите „Писма“ резюмира нравите на времето си. Б.пр. ↑

[6] Ж. р., мн. ч. от „бодигард“. С.А.^[7] ↑

[7] Звучи дори романтично! С.А. ↑

[8] Като си помисля само, че днес псуваме на „хурия“ съседката от горния етаж, която редовно излива нощното гърне на склеротичната си майка в мушкатото ни, докато някога така са наричали девствениците или изключително красивите жени! O tempora, o mores! С.А. ↑

[9] Не намеквам за откривателя на еластичната сила на парата, а за оня, който не е изобретил топлата вода. С.А. ↑

[10] Така де, не смятай, че чета единствено собствените си глупости! С.А. ↑

17.

ПИШМАНЛИОН^[1]

Можеш да говориш за Франция каквото си щеш, като например, че единственото ѝ достойнство са вече само сирената, вината и парфюмите — така да бъде, не възразявам! Можеш обаче с чиста (а ако не ти е чак толкова, дай я на химическо чистене!) съвест да включиш в списъка и нейните дипломати. Навсякъде по света и винаги, когато съм имал нужда от съдействие, винаги съм можел да, а оттам и напълно съм разчитал на разбойниците от Кед'Орсе, независимо от политическата им разцветка. Разкъсвали са се буквално на четири, за да ми помогнат! Генералният консул на Франция в Ню Йорк също не изневерява на традицията. Симпатяга: млад, елегантен, сърдечен. Обяснявам му — без да се прехласвам в подробности по същината на случая, — че съм си уредил неприятности с една дълбоко засекретена служба на ЦРУ. Ситуацията е взривоопасна: гадовете държат като заложенници двама мои сътрудници, докато аз разполагам с чифт техни агенти (или агентки), пребиваващи понастоящем под формата на пашкули в багажника на „взета назаем“ кола. Поради което ми се налага да намеря не само по-комфортно, но и напълно сигурно скривалище както за хубавиците, така и за моя милост, докато дойде време да направим размяната.

— Безспорен факт е, господин консул — заключавам, — че не можете да задържите принудително две американски чиновнички, които, признавам, отвлякох без особени церемонии, но не бихте ли могли все пак да ми дадете някакъв съвет?

Момъкът насреща ми има категорично приятно лице и решително палав поглед.

Известно време замислено пощипва с два пръста върха на носа си и изведнъж, осенен явно от просветление свише, вдига слушалката

на вътрешния телефон и натиска едно копче.

— Енцио?

— Да, господин консул.

— Елате.

И Енцио дойде.

Като за начало ми заприлича на Траволта от ранния му постполигофреничен период: мургав, космат, със сресана назад и нагласена до корените с брилянтин коса. Вероятно го изливаше с килограми върху черупката си, защото прическата му наподобяваше черна каска лъщяща на светлината на лампите като дирник на прясно изкъпан негър.

Сигурно бе гледал телевизия в момента на позвъняването, тъй като погледът на черните му очи се отличаваеше с онази характерна разнопосочност, която произтича от идиотската гонитба на не по-малко идиотски картини по стъклото на прокълнатата капандура.

— Да не спяхте? — попита го събеседникът ми.

— Не, господин консул. Гледах бокса по телевизията...

Бяхме прекъснали удоволствието му, но като че ли не ни се сърдеше заради това.

— Как я кара Малката Италия^[2]? — полюбопитства консулт.

— Намалява все повече и повече, господин консул отвърна с печална гримаса Енцио. — За сметка на Чайна таун.

— Но въпреки това все още ви се намират приятели там, нали? Имам предвид... сигурни приятели.

— Естествено, господин консул.

— В такъв случай ви поверявам господина, който има един проблем за разрешаване и на когото за съжаление лично аз не съм в състояние да помогна въпреки отговорния пост, заеман от него в Париж... Разчитам на вашето най-ефективно съдействие, Енцио.

— Разбира се, господин консул.

Всичко стана точно така, както ти казвам.

Колкото до Енцио, нямам представа какви ги мътеше в консулството на Франция този италианчест до костния мозък (Берю

dixit) италианец, но нещо (било индивидуалното ми пиленце, било духът на Дуче) ми подсказва, че умееше да се прави (и не само!) на полезен. Дори и с невъоръжено око бе повече от очевидно, че жабарят е невероятно оправен тип. И неопровержимо доказателство за това е фактът, че когато му споменах за горещото си желание да се уредя със сигурно място, където да пренощувам с двете пантери, нашичкият незабавно се поинтересува:

— Вързани ли са им очите, господине?

— Не, драги.

И той веднага отиде да донесе лейкопласт от онзи, най-широкият, с който можеш да барикадираш едновременно очите, ушите, устата,.....и.....на жена си. Върна се доволен, тъй като междувременно Виторио Бардоне, шампионът на Италия, бе успял да сатърдиса Кинг Джойс, изравнявайки го с ринга.

— Преди да предприемем каквото и да било, искам от вас да ги ослепите! — разпорежда се той. — В никакъв случай не трябва да им позволяваме да засекат мястото.

След което се запознах с фамилията Вардинети. Да си гледал случайно „Роко и неговите братя“? Е, сещай се тогава за какво става дума. Сто с белот и ре-белот: татенцето, la mamma и три синчета. Момчетата бяха сякаш излети от бронз и оборудвани с толкова неприсъщи за средиземноморския тип рижи кечета, че да се чуди човек дали преди едно-две поколения някой поляк не си е направил майтапа да пораздруса генеалогичното им дърво.

Очевидно им бе уреждал не една и две далавери, Енциото, тъй като останах с впечатлението, че направо го боготворят.

Живееха в тесновата къщица, разположена във вътрешен двор ведно с пристроения към нея хангар, където ремонтираха всевъзможни марки и модели автомобили. Изглежда, това им беше и работата — козметика на крадени коли. Пребоядисваха ги, изчегъртваха номерата на двигателите и подменяха регистрационните такива, съпътствайки цялата тази дейност с пресушаването на безброй дамаджани кианти и поглъщането на умопомрачаващи количества mozzarella in carrozza! Три лами, над които пълновластно господстваше la mamma; кротки наглед, но напълно способни без съмнение да засилят в Хъдсън някой

неудобен тип, подарявайки му на прощаване чифт нови бетонни обувки.

Предупредих ги, че моите две кукли са жив динамит и че само японката е в състояние да ги просне groggy и тримата вкупом, при това с вързана на гърба дясна ръка. Не ми повярваха безрезервно, но въпреки това оковаха пациентките ми с четири чифта белезници в собствената си стая в дъното на къщата. За успокоение на съвестта спях при моите пленнички и ако се въздържах да не опъна Лола, то е, защото съм джентълмен, който никога не би си позволил да употреби една възпрепятствана да отвърне на прегръдките му жена.

Когато започнаха да скимтят, за да ни уведомят, че са ги споходили някои насъщни нужди, старата Вардинети им донесе едно старо нощно гърне, докарано на времето от Кастела Нуове, и остана да им разяснява начина на употреба, докато аз отидох да обърна няколко чаши *vino rosso* с господата.

Странно, но кратката нощ, прекарана в компанията на тези прости и грубовати люде, ми подейства учудващо ободряващо. Казах си, че сега, когато на цялата тази история вече ѝ се вижда финалът, не би било зле някой уикенд да отскочим с Фелиси до нашия роден край. Правим го веднъж на три-четири години в качеството на сантиментално поклонение, нещо като връщане назад, към корените; отглеждаме си там няколко гроба и дори една далечна роднина, която навестяваме колкото за „добър ден — довиждане“, за да се уверим, че старее по-бързо от нас.

Консултът ми предоставя на разположение фоайето, което на практика се явява нещо като неутрална територия. Денят е почивен, така че няма опасност да бъдем притеснявани. Обикновено зад малко бюро на самия вход седи човек от охраната, но today той вероятно още нанка до благоверната си.

Седя на неговото работно място, на неговия трудов стол, с изопнати до крайност крака и полупритворени клепачи. Пред мен се мъдри десеткилограмов „New York Times“, който така и не мога да събера смелост да прегледам. Тия нюйоркски парцали са способни да те подлудят с обема си — не вестници, а телефонни указатели. При това съдържат толкова реклама, че трябва да организираш научно — изследователска експедиция, за да се добереш до същинския текст. Питам се дали е рентабилно да се публикуват реклами в този

всекидневен роман? Сигурно, като се има предвид, че американците нямат навика да пилеят безразсъдно бюджета си.

Полузаспал, чакам появата на Хари и на моите хора. Ужасно неприятно е да чакаш, когато часът на срещата не е определен предварително. И всеки път, когато някоя кола спре в близост до консулството, моя милост неволно примигва като хипопотам, дремещ наред блатото си. От време на време, след поредното набиване на спирачки и преди да се гмурна отново в засмукалата ме летаргия, аз измъквам от джоба си ужасяващата пластинка, която изпотрепа вече немалко народ. Тя е груба, неугледна. Направена е от капака на консервна кутия, както те уведомих преди доста време, което обаче — тъй като паметта ти е по-къса и от пикалото! — ти също толкова отдавна си забравил. С помощта на твърд предмет Гардън е сплескал въпросния капак, след което го е изрязал под формата на разгънат плик. После е сгънал металния лист, пхнал е вътре бележката си и е млатил по ръбовете и гънките дотогава, докато не е превърнал произведението си в изключително тънка пластинка. По протежение на цялото това занимателно четиво твърдых, че същата е алуминиева, но се оказва, че съм сгрешил. Алуминият не се окислява, нали? А този тук е нацвъкан с петънца ръжда. Тогава? Най-вулгарна тенекия, що ли? (Както е възкликнал Наполеон при Ватерлоо, когато е видял, че вместо любимия му маршал на срещата идва Блюхер.)

И ето че точно по време на едно от тези изследвания, зад матовото стъкло на двукрилата порта от ковано желязо се очертава масивният силует на Кротала. Бързо скривам пластинката в едно от чекмеджетата на бюрото на отсъстващия служител, който — ако се съди по фигуриращия върху циферблата на будилника ми час, а именно 11.10 — в момента би трябвало вдъхновено да прекопава джанката на спътницата си в живота.

Отивам да отворя и дядо ти Хари се изтъпанва насреща ми в цялото си величие — колосален и едва побиращ се от яд в известния ти вече син костюм и неизвестен ти (и ми) досега просторен бял шлифер, който чудесно хармонизира с гривата му.

— Изглеждате чудесно, бога ми! — отбелязвам.

— Не започвайте пак! — изгрухтява този съвършен дръвник, нахълтвайки в консулството.

Установявам, че не е сам — придружава го някакво русоляво човече, надарено с жизнерадостния тен на покойник и с късогледството на новородена попова лъжичка.

Хари ми го представя най-церемониално, посочвайки го през рамо със служещата му за палец наденица:

— Професор Зигорски.

Поздравявам го учтиво, въпреки че не разбирам каква полза може да има от един учен в конкретния случай.

— Ще съблечете ли шлифера си? — интересувам се все така любезно.

— Няма време.

Посочвам кожените канапета и кресла, които Франция предлага на американските, в преобладаващото си мнозинство, задници.

— Поне седнете!

— Няма време.

— Внимавайте, Хари — усмихвам се, — първи умират онези, които най-много бързат, и това е логично. Я ми кажете, вие всяка вечер ли се отрязвате така жестоко? Останах с впечатлението, че тази нощ се бяхте отцепили като за автономна казашка република.

— Престанете със сарказмите си, Сан Антонио! Бога ми, направо ми се повдига от шибаната реторика на тия французи! Къде са моите момичета?

— Къде са моите момчета?

— Ще ви ги върна, когато получа двете си сътруднички.

— Вие се шегувате! — уверявам го аз. — Ето ги!

Хари се обръща и се вцепенява от изумление, виждайки влизащите във фойето Берюрие и Матиас.

Двамата се насочват към мен. Берю се е ухилил до уши; Матиас е гузен като бременна монахиня заради това, че се е оставил да го забършат по такъв елементарен начин още с излизането му от „Меридиен“. Следва размяна на прегръдки и целувки като за среща при Елба, която Хари най-безцеремонно прекъсва.

— Престанете с педерастките си излияния! — изревава мъжът с поглед на настъпено влечуго. — Искам си двете жени, и то веднага!

— И ипохондрик сте били на всичко отгоре! — въздъхвам. — Не знам на колко години сте, приятелю, но имате наистина страхотен късмет, щом сте успели да ги навършите. Вашите две друсли са ви вече

върнати и се намират в колата ви. Бях сигурен, че ще се опитате да хитрувате и че ще дойдете без моите две бебчета, така че помолих неколцина приятели да ви издебнат на идване и да извършат размяната.

Изхвърча навън като обезумял, но отсъствието му е кратко. Връща се почти веднага и по безучастното му изражение разбирам, че е успокоил топката.

— Добре — изсумтява той. — Сега, след като приключихме с първата точка от дневния ред, да преминем към втората. Само не ми излизайте с номера „предметът е в банката, днес банките са затворени, елате утре“, защото няма да мине!

Това говедо буквално ми се разхожда по топките, бога ми!

— Я слушайте, тиквенико спиртосан! — взривявам се аз. — Не започвайте да ми крещите, преди да сте получили каквото и да било! Тук е вашата пластинка! Ето я, вижте!

В бързината си издърпвам цялото чекмедже на малкото бюро и тенекиеният плик изтрополява върху мраморния под.

— Вземете един стол и седнете срещу мен, Хари. Дойде време най-сетне да я обезчестим!

— Момент, преди това професорът ще провери дали вече не е била отваряна!

Бозавият Зигорски се приближава и взема прокълнатата пластинка. Изблъсква ме, без знаеш ли как? Дори не и без много-много да се, а направо без изобщо да се церемони! Ей тъй, с един финт със задника, после сяда на мястото, което бях заплюл за себе си, измъква от джоба на шлифера си лупа и започва да изследва предмета милиметър по милиметър с прилежанието на професионален филателист.

Накрая прибира лупата.

— Е? — пита Хари.

Професорът кихва и изважда носната си кърпа. Но не от ония, хартиените гнусотии, за които се твърди, че били по-хигиенични от платнените, само че случи ли им се да се скъсат... много благодаря, брат'чед! Странно, това обаче го регистрира единствено подсъзнанието ми и ще ми докладва за него значително по-късно, — но онова дебело черво Хари прави същото. И внезапно ми се завива свят, и при това на такива обороти, че едва успявам да се положа на

близкото канапе. Берю, комуто подобна далновидност е чужда, се катурна с трясъка на натоварен с картофи камион, единият от капаците на който е поддал. Матиас залита. Всичко плувва в мъгла и настъпва the black — тотален, бездънен, безкраен и какъвто още ти дойде наум мрак.

В последния миг успявам да зърна само едно случайно минаващо през ускорено парализиращия ми се мозък ангелче, което ми показва среден пръст между струните на лирата си. Подсмихва се, хвъркатото, и сякаш ме пита — Та на кого, казваш, го забодоха, мистър дайректър?

[1] Глава, посветена на Бърнард Шоу. ↑

[2] Италиански квартал в Ню Йорк. Б.пр. ↑

18.

ПИСМО^[1]

САН АНТОНИО

Директор на съдебната полиция
ПАРИЖ

До

ХАРИ БЪЧМАН

Директор на Специалните служби
(от най-специалните)

ЦРУ

ВАШИНГТОН

Скъпи Хари,

Току-що пристигам в Париж заедно с моите сътрудници и първата ми мисъл е за Вас.

Браво! С пълно право подозирах, че ще се опитате да ме изработите, и Вие го направихте както с похвален ентусиазъм, така и с достойнството на честно победен играч, за което искрено Ви поздравявам. Представям си какво е било разочарованието Ви, когато след разпечатването на онова шибано тенеке сте установили, че съдържащият се в него документ е свършено нечетлив. Позволете ми, dear Хари, да Ви светна какво по-точно се случи. Тъй като знаете всичко, несъмнено Ви е известно, че нашите посолства и генерални консулства, както и вашите естествено, са оборудвани с дешифрираща апаратура. Поверих на момчетата прословутия плик, обяснявайки им какво искам от тях. Французите наистина приказват много и Вие с право ни го натяквате, но в същото време им се случва и да действат.

На първо време тези тъй любезни специалисти успяха да фотографират (с инфрачервени лъчи, предполагам) текста на съдържащата се в тенекията бележка. Казвам Ви го веднага: същата е написана собственоръчно от сенатора Дела Бранла, и то на негова лична бланка! Мастилото беше поизбледняло, но въпреки това документът се разчиташе съвсем прилично.

После облъчиха нашата джаджа с бог знае какви лъчи, но във всеки случай достатъчно дълго, за да се заличи текстът, след което, добри ми приятелю, оставиха пластинката да кисне часове наред в смес от вода и разтворител. И тъй като тя не беше напълно херметизирана, намиращата се в нея хартия набъбна и при последвалото изсушаване се сви така, че изчезнаха и релефните следи, които перото оставя върху хартията. А оттук и с чиста съвест мога да си позволя заключението, че потърпевш от цялата тази история излезе дебелият задник на дебелия Хари!

Твърде вероятно е, колкото и странно да звучи, да не сте наясно с ЦЯЛАТА истина за аферата Кенеди. Така че от чисто християнско милосърдие, а и — кой знае! — може би от симпатия, ще си позволя да ви запозная с нея в най-общи линии.

Не ще и дума, че ЦРУ, както и са убедени всички, е било солидно замесено в тази отвратителна история, но то в никакъв случай не е действало само! Рядкост е наистина да видиш събрани закуп толкова различни хора, трудещи се с неистово въодушевление в името на смъртта на един и същи човек. Четете ли ме внимателно, Хари?

Оттук виждам моравата ви мутра, дърти мошенико! Едва не сте получили апоплектичен удар, разбирайки, че ви е праметнал не друг, а някакъв си бърбив Frenchman! Вземете се в ръце, друже; във вашия гаден занаят човек трябва да умее да преглъща лайната също толкова лесно, колкото и бърбъна!

Та казах, че нещастният J.F.K. е ритнал камбаната по гибелната воля на куп хора. Всичко започнало с потаен бунт на група сенатори начело с Дела Бранла! Ужасени от политиката на президента, тези добри люде бързо стигнали до извода, че той трябва чисто и просто да изчезне. Изводът се превърнал в проект, а проектът — в заговор. Свързали се с вашето долно ЦРУ и то моментално се обявило в полза на убийството. Само че Achtung! По-кратко на завоите! Централата съзнавала, че подобен случай би вдигнал страхотен шум и би довел до

непредвидими по естеството си и времетраенето последици! Затова и приела като манна небесна хрумналата някому пресветла идея да не предприема директни действия, а да се превърне в подбудител към такива и за тази цел решила да сформира нещо като консорциум на недоволните.

Ставало дума да съберат всички, които по онова време мечтаели да видят мозъка на хубавия Джони разпилян върху розовия корсаж на сладката Джаки. А такива дал бог! Срещу J.F.K. били руснаците, които направил за смях покрай случая с разположените в Куба ракети; зъб му имал съседът Кастро; не го носели в сърцето си кубинците в изгнание, които не подкрепил по време на десанта им в Свинския залив; единодушно го ненавиждали политиканите, на чиито мръсни далавери пречел; а накрая и преди всичко срещу него били онези, които чакали края на властването му, за да започнат своето. Гениалният замисъл на виртуозите на плаща и кинжала предвиждал потенциалните убийци да се обединят в първични ядки, да им се позволи да се организират поотделно, но за сметка на това като цяло да бъдат безпогрешно ориентирани за точната дата на атентата. На всяка от заинтересованите страни се предоставяла възможността да подготви пикник — кошницата си както намери за добре, но закуската на тревата щяла да се състои в един и същи ден и на едно и също място.

И това ако не е изкуство, здраве му кажи, а, свиньо дебела? Публична тайна е, че за юношата Кенеди са лъскали мерници не един и не двама снайперисти. Колкото до това обаче, бедна й е фантазията на публиката! Били са сонм, ако смея да се изразя така, разположени по протежение на цялото президентско трасе. Този ден Далас бил до такава степен фрашкан с убийци, че милият J.F.K. изобщо не е рискувал да завърши деня във вертикално положение.

Въпросният сатанински план е предоставял безценното предимство следите да бъдат завинаги заличени. Така де, как биха могли следователите да се захванат за нещо съществено и логически навързано в тази навалица от наемни убийци и спонсори на атентата? Всичко се преплита и наслагва, създавайки в крайна сметка феномена на калейдоскопа. И същото това всичко е било най-търпеливо замислено, най-обстойно подготвено, най-подробно организирано и най-ефикасно изпълнено.

Съкровище мое дебело, нямам представа каква стойност може да има този документ, съставен от един затворник и престоял трийсет години в една килия в „Алкатраз“. Едва ли ще да е голяма според мен. И затова, придружен с подробен доклад за разследването ми, го приложих към дело в секретния архив на почитаемото ведомство, което ме употребява. Предполагам, че както известните имена, така и някои разкрития, които той съдържа, са най-сигурната гаранция за безопасността ми, тъй като имам фобия от подпорни пътни колонии.

Затова нека забравим нашите дребни дразги, dear Хари.

И ако някой ден подлите ви интрижки ви доведат в Париж, непременно ми свирнете. Ще ви заведе в едно бистро на булевард „Кенеди“ — казва се „Далас“ между впрочем, — където ще ви посветя в най-хубавите наливни вина в столицата. Това ще разнообрази всекидневието на черния Ви дроб, който покрай вашия отвратителен бърбън трябва да е заприличал на кучешко лайно върху тротоар.

Целунете горещо от мое име девойката Лола и ѝ предайте, че се сещам за нея всеки път, когато опъвам някоя дама, което ще рече — всеки ден.

Искрено ваш

Сан Антонио

[1] Глава, посветена на маркиза Дьо Сеневице, пардон Севине. [2]

↑

[2] Тук непогрешимият Сан Антонио явно има предвид маркиза Дьо Севине. Б.пр. ↑

19.

POST-SCROTUM^[1]

Мама ухае на нафталин, защото е извадила вехтото си черно шаячно палто, за да отиде на погребението на антиката Констаман, споминал се преди два дни от уремия.

— Ще дойда с теб — решавам. — Така оттатък ще го изпратят поне двама души, а и аз, в интерес на истината, му дължа това уважение.

* * *

Матиас е живо олицетворение на отчаянието. Оказва се, представи си, че си е докарал от Съединените щати от оня добър стар трипер, който навремето... Нали?... И като се има предвид, че се е скачвал единствено с Мери Принсвал, самоличността на дарителя не подлежи на никакво съмнение. А ти после пак ми разправай, че Щатите ни били изпреварили!

* * *

Берюрие е изхвърлен с гръм и трясък от банката си заради пъдпъдъците, усмърдели непроветримо залата с индивидуалните сейфове въпреки положените от него усилия по предварителното им „вакуумиране“.

Но утехата, която си намира, е право пропорционална на загубата: съвсем наскоро Пино му уреди комбина с един производител на презервативи, който ще му изработва капути по поръчка. Така де,

трябва да се живее с времето! В замяна на това Александър-Беноа се е съгласил уникалната му паламарка да фигурира върху рекламните пана на предприятието в качеството на манекен на продукцията. Вече са избрали и име на новия модел — „Ал Капоте“! Очаква се той да предизвика истински бум, като Берю, естествено, ще гушва съответна комисиона.

* * *

Колкото до мен — нищо ново под слънцето, тоест под мен.

Всъщност да: една чаровна палава студентка, с която се запознах на опашката пред касата на кварталното кино.

Малко след това тя се запозна с моята опашка!

Обичайното всекидневие, както виждаш.

Колкото да не пукнеш от скука!

[1] Няма го в речника на чуждестранните думи в българския език, хич не се мръщи. По-добре си купи някой свестен речник от книжарниците на „Колибри“. — Бел. на деж. ред. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.